

MINH QUÂN

KHI ÔNG CẬU QUÝ

BỊ ĐẮM TÀU

Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu

Minh Quân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương IV \(tt\)](#)

[Chương V](#)

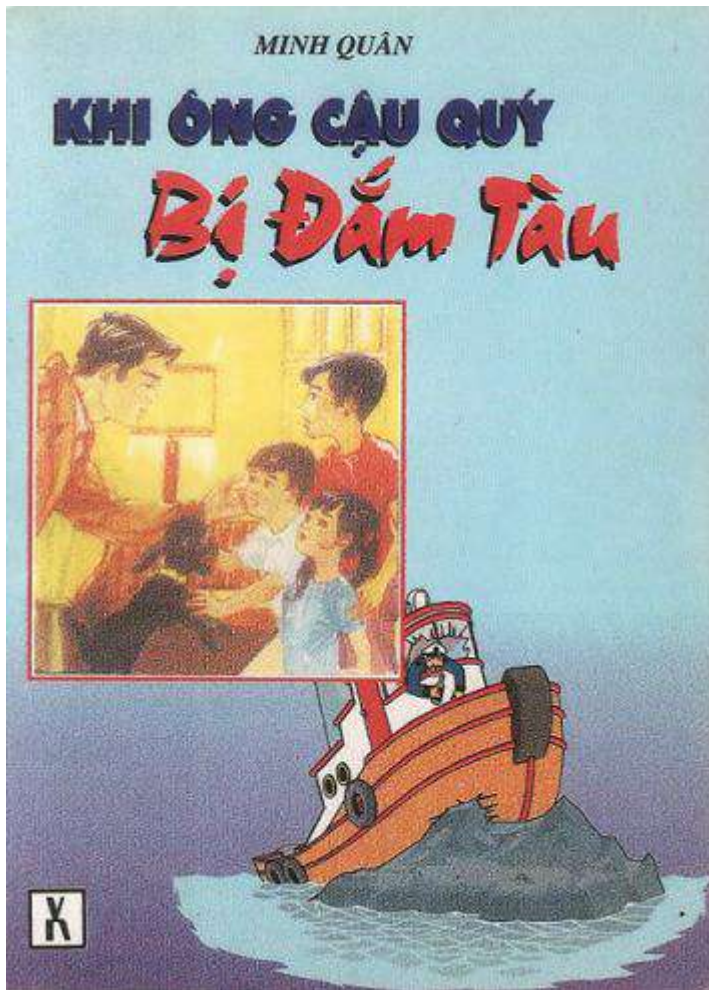
[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương I
Thể loại: Tủ Sách Tuổi Hoa

Bà Niêm rất quý đôi dép màu ma rông, tuy nó chỉ là một đôi dép mua xôn. Và vì quý nên bà chỉ mang vào những dịp trong nhà có tin vui. Tháng chạp năm ngoái nhân dịp đi Sài Gòn, bà tìm ra đôi dép bền, đẹp, tiện ấy trong mớ dép giày đủ màu, đủ kiểu ở vỉa hè Lê Thánh Tôn. Bà hãnh diện khi nghĩ rằng bà chỉ tốn có 160\$ mà được một đôi dép thật đẹp, thật bền, chắc chắn nó không phải là thứ mà cửa hiệu họ đóng hàng loạt để bán cho bất cứ

một người nào, nó do một mệnh phụ nào đó đặt đóng mà rồi vì một lý do gì, đã bỏ quên luôn sau khi đã trả trước phân nửa tiền cọc. Và một sự tình cờ là chân bà mệnh phụ ấy hơi thô, giống chân bà, thứ chân của hạng phụ nữ hay đi bộ, không có được cái mỹ hiệu *gót son* - hay *gót sen* chi đó.

Công bình mà nói thì quả đôi dép ấy đã lỗi thời đi từ tám hoánh, cho nên chủ hiệu mới phát sùng lên mà đem vứt ra bán xôn, chứ nếu không ấy à? Còn lâu mà mới mua được với giá rẻ mạt như vậy.

Trưa nay, vừa đi làm về, ông Niêm nhận ra vợ mang đôi dép đặc biệt - ông về sớm một giờ, khác với lệ thường cho nên có thì giờ nhận thấy điều này, chứ ngày thường, ông về sau lũ con và vừa về là ông hét toáng lên: "Đói! Đói!" thì làm gì mà nhận ra diềm lành nổi? Ông cười bảo vợ:

- Này mình hôm nay có gì vui mà vợ mang đôi dép ma rông vậy?

Bà vợ cười, giọng bí mật:

- Có! Nhưng em chỉ nói khi đông đủ các con.

Ông chùng lại trêu:

- Đôi dép của vợ coi cũng tạm tạm, nhưng nó không hợp thời nữa...

- Hợp với không hợp, em không cần. Người ta chứ có phải là khí đâu mà thấy ai làm gì là bắt chước? Tôi theo đúng ba tiêu chuẩn...

- Mẹ! Có gì vui mà mẹ mang đôi dép ma rông hở mẹ?

Phan thò đầu vào bếp, hỏi. Bà Niêm nghiêm giọng chỉnh con trai:

- Dù cho có gì vui đi nữa, con cũng phải nói: "Thưa mẹ, con đi học về" cái đã, nghe chưa?

- Dạ, thì thưa mẹ, con đi học về, nhưng mẹ phải nói cho con biết nhà có gì vui.

- Thong thả, mẹ không thể kể ngay bây giờ, vì thế mẹ sẽ phải hao hơi kể lại hai lần nữa. Hãy chờ đến bữa ăn, đủ mặt các con.

Phan liếc xéo đôi dép ma rông của mẹ lần nữa, hơi phật ý nhưng biết phản đối vô ích, nên lạng lẽ về phòng mình. Cậu bé vứt cặp trong góc tủ, không thèm rửa tay, rửa mặt, ra cửa sổ đứng ngắm hai em.

Yến về trước. Nó nhỏ nhắn, hơi gầy với mái tóc đen thường rối bù và đôi mắt cùng màu rất to. Bước đi tung tăng, cặp sách đáng ra là mắc sau lưng, lại treo cồng kềnh trước ngực. Yến vừa ở lớp mẫu giáo ra.

Sau lưng Yến là Lai, anh kế nó và là em kê Phan. Trái hẳn cô em gái gầy nhom, Lai thật đúng với biệt danh “phì lữ” mà bạn đồng học tặng nó. Tuy nhiên, Lai không hề phật ý về cái biệt danh không mấy thanh bai này. Nó không những chẳng than phiền mà còn vênh mặt lên, cười dài nói:

- Ủ! Thì tao phì lữ đó! Rồi có sao không ? Ba tao nói hồi ông mười tuổi ông giống tao bây giờ, mà hiện nay ông đẹp trai hết sức, không phải chơi đâu.

Mặc dù mập mạp, Lai rất nhanh nhẹn, vui vẻ. Đụng vào nó, ta có thể tưởng tượng là đụng vào một quả bóng cao su, nó nảy tưng lên liền.

Lai là người về đến sau cùng, vì nó học xa nhất, song nó không vội, vừa đi chậm chậm, cậu bé vừa phồng mũi thưởng thức mùi thơm của mấy khóm hoa do mẹ nó trồng trước hiên nhà, dọc theo lối đi.

Bữa ăn đã sẵn sàng. Cả nhà quây quần quanh bàn. Thăng con trai lớn nhắc lại lời mẹ hứa vừa rồi.

Bà mẹ chậm rãi rút trong túi ra một là thư màu xanh dán tem xinh xắn có vẻ là tin ngoại quốc. Ba chúng sốt ruột hộ các con:

- Thôi! Lẹ lên! Mẹ mày cứ làm bộ bí mật hoài. Thư của Cậu Bích đó, các con.

- Thư của cậu Bích?

- Hoan hô cậu Bích!

- Hoan hô! Đọc liền đi mẹ!

Ba đưa cùng nuốt vội búng cơm, hét lên.

- Nếu tui bay còn làm âm ỉ vô trật tự kiểu đó thì đừng hòng.

Bà Niêm nói, giả vờ dứt túi lá thư đã được rút ra khỏi bao. Lập tức ba đưa đồng thanh:

- Xin lỗi mẹ! Tội con không làm ồn nữa. Đọc đi mẹ! Tội nghiệp tội con mà.

Bà Niêm lại giở thư ra, thông thả đọc:

“Anh chị thân mến,

Em Bích của anh chị đang ốm nặng, một thứ bệnh vô phương cứu chữa: đó là bệnh H.H. Bệnh này hành hạ lại em rầu rĩ còn hơn mấy cô tiểu thư mang chứng tương tư. Em gầy guộc vì ngày không ăn, đêm không ngủ, em không thiết nói, biếng cả cười - hồi còn ở nhà em vui vẻ là thế! Đã bảy năm dài,

em...

- Bệnh H.H là bệnh gì mà ghê vậy hả ba?

Phan tò mò hỏi. Bà mẹ gật nhẹ:

- Tụi bay có nghe không. Để mẹ đọc xong đã được không?

Rồi bà điềm nhiên đọc tiếp, không tỏ chút gì thắc mắc về hai chữ H.H trong thư của cậu em trai:

"... Đã bảy năm dài em lìa quê hương yêu dấu, gần như quên mất mùi vị của món tôm rim, nhưng em thèm nhất là mấy thứ bình dân như khoai lang, khoai mì, bánh tráng - nướng hay nhúng nước - Em nhớ tiếng ễnh ương ỳ oạp vào mùa mưa, tiếng ve sầu ra rả vào mùa hè. Chao ơi! Cả đến tiếng con thạch sùng tặc lười nữa, em nhớ tuốt hết... Anh chị còn nhớ không? Những đêm Giáng sinh tại quê nhà? Trời chỉ vừa phải, người ta mặc áo len là cốt để chùng diện chớ không phải như bên này, lạnh điên vào tháng chạp dương lịch.

Em đau nặng quá rồi! Nếu em còn chần chừ do dự em sẽ gãy xác ve mất thôi, anh chị ạ!"

Ba đưa trẻ trở mắt lên, lo lắng thay cho cậu chúng, ông cậu mà chúng rất thương yêu, dù lâu lắm rồi chúng chỉ nghe chứ chưa hề thấy mặt. Nhưng chúng không dám ho he, sợ mẹ lại mắng, im lặng lắng nghe. Giọng mẹ chúng lại cao lên:

"... em phải trở về nước, đó là cách duy nhất để chữa khỏi bệnh H.H. em biết rõ như vậy. Anh chị có vui lòng cho em được tá túc tại nhà anh chị trong thời gian em trở về không? Em muốn gần lũ cháu. Em cam đoan sẽ tỏ ra đứng đắn, không làm anh chị phải chau mày - em cần làm gương cho các cháu chúng soi chung, em biết.

Em xin long trọng hứa:

- 1. Không đi chơi khuya để chị phải bận lòng đợi cửa.*
- 2. Chùi chân thật kỹ trước khi vào nhà.*
- 3. Khi ngồi không gác chân lên bàn.*
- 4. Không mặc quần soọc khi đi cùng anh chị đi xem xinê.*
- 5. Và chính em cam đoan mua vé cho anh chị.*

Nếu dự tính được thực hiện em sẽ có mặt tại SAIGON vào tháng 7 tới đây

bằng chiếc tàu Santa-Maria.

Nếu vạn nhất - điều nào là nói phòng xa - em không về được kỳ này, em sẽ gieo mình xuống biển, chỗ sâu nhất, kết liễu cuộc đời vì không đủ sức để chứng H.H hành hạ nữa.

Em xin gửi đến anh chị lời chào thân mến và riêng các cháu, mỗi đứa một cái hôn. Quên, còn một điều khoản nữa, điều thứ 6: em đã bỏ thuốc lá, chắc chị hài lòng lắm? Song nếu về xứ, có thèm, em xin hứa sẽ không bao giờ hút thuốc lá trong nhà, mà có hút đi nữa, em hứa không có chuyện làm vung tàn bừa bãi.

Em Bích của anh chị. Kính thư."

Nhiều tiếng hoan hô vang dậy cả phòng ăn. Lũ trẻ làm ầm lên vì sung sướng quá. Cha chúng cũng tươi hẳn nét mặt:

- Hay lắm! Cậu ấy về nhằm về lúc chúng ta nghỉ hè.
- Hay thiệt chứ - Lai tiếp lời cha - nếu mà cậu về nhằm lúc con đi học thì chán chết đi.
- Cậu về vì mày chắc?
- Thôi, thôi! Cậu về vì tất cả chúng ta. Các con đừng cãi vã...
- Sai bét! Mẹ con mấy người đều sai bét. Nghe đây: Cậu Bích về vì chứng bệnh H-H hành cậu, chẳng vì ai cả hiểu chưa?
- Hoan hô ba! Ba thông minh quá! Hoan hô!

Yến tròn xoe mắt:

- Con chưa biết bệnh H.H là bệnh gì, ba giải nghĩa cho con đi.
- Con cũng không biết...
- H.H là hai chữ viết tắt của tiếng Hoài Hương, hiểu chưa?
- Hoài hương? Là nghĩa gì chứ?
- Con biết rồi - Phì lũ ngắt lời mẹ - Hoài là hoài niệm, là nhớ tới, là hướng về. Hương là quê hương, dễ ợt...
- À! Thằng này, mày chỉ được cái nhanh nhẩu đoảng. Biết làm sao hồi nãy không nói đi? Đợi mẹ...
- Trời ơi! Khó khăn gì. Tại em chưa kịp nghĩ ra, tại em mừng cậu về nên quýnh quá.

- Theo em nghĩ, cậu về với vợ, vui quá....

- Con nhỏ nói hay chưa? Ai bảo là cậu mà về với vợ? Vợ nào?

Mẹ nó nhướn mắt lên, gặng lại. Yển cười túm tít:

- Thì mẹ đọc thơ cậu đó, con nghe có tiếng tata Maria, chắc vợ tên Maria, tên đẹp...

Ông Niêm bật cười:

- Lầm rồi con út của ba ơi! Santa Maria là tên chiếc tàu thủy chứ không phải tata Maria. Cậu chưa có vợ, nếu có cậu đã tin cho ta biết từ lâu.

- A! Vợ cậu Bích là chiếc tàu! A!...

Hai thằng anh trai cười chế giễu. Yển gần khóc là bà Niêm phải la con trai:

- Tụi bay không được trêu em. Chẳng được cái tích sự gì.

Ông Niêm nghiêm giọng:

- Thôi, vợ coi trả lời thư cho cậu ấy kéo cậu trông. Nói là vợ chồng ta và lũ nhỏ đều mong sớm gặp cậu, nhớ dặn cậu chừng nào về phải đánh điện cho hay, đừng mình đón cho vui.

Náo nức vì cái thư của cậu chúng, lũ trẻ thức rất khuya. Yển thò đầu ra khỏi tấm chắn màu hồng thủ thi:

- Này anh Phan, cậu Bích ở chỗ nào vậy?

- Cậu ở Mạc xây, một tỉnh lớn bên Pháp.

- Ủa, sao hồi đó em nghe mẹ nói cậu làm việc bên Nam Mỹ lận mà? Xa lắm mà?

- Thì đúng vậy, hồi trước cậu làm việc bên Nam Mỹ. Cậu trông mía, chăn bò...

- Nửa em lớn, em cũng sẽ đi Nam Mỹ. Em trông mía, cỡi ngựa, chăn bò.

Lai chen vào câu chuyện. Phan ra vẻ hiểu biết:

- Tưởng gì chớ mà ửng cười ngựa chăn bò thì đâu có khó: Mạc xây có mấy vùng lân cận như Ật lờ, Mạc ti gờ, Ca mạc gờ cũng ngon lành lắm, đó là chỗ đóng phim cao bồi đó nghe.

- Sướng quá! - Lai vỗ tay tán thưởng - mà sao anh biết hết vậy?

- Cậu viết thư nói. Tao còn nghe như là mấy chỗ đó có một chỗ trông lúa như bên mình. Mà phong cảnh bên đó đẹp lắm nghe.

- Em không tin, nếu cảnh đẹp sao cậu còn nói là nhớ, muốn về?

- Mà ngu quá. YẾN ƠI! Cảnh đẹp thì đẹp cho sao bằng quê hương mình?
Quê hương là chỗ đẹp hơn cả, mà phải biết như vậy!

Lai lại được dịp tỏ ra hiểu biết không kém gì anh cả. Yến vẫn chưa thôi thắc mắc:

- Mà tại sao đang làm việc bên Nam Mỹ, cậu lại tới Mạc xây, hả anh Phan?
- À, tại cậu buồn. Xứ đó nóng lắm với lại xa nữa. Cậu nói Mạc xây hơi giống xứ mình, không lạnh lắm không nóng lắm. Hồi cậu mới đi, cậu đi qua thẳng Nam Mỹ, ba năm sau cậu đi Mạc xây. Cậu nói Mạc xây vui hơn...

- Em ưa đi Nam Mỹ hơn. Xứ gì mà toàn mạc với mạc, nghe không ngon lành gì hết!

Yến nổi lời Lai:

- Mạc xây. Mạc ti, Ca mạc...

Lai cười khúc khích:

- Theo em nghĩ, đầu cho văn minh cách mấy mà đặt tên cách đó sẽ mạt luôn.

Phan trừng mắt:

- Lai, mà ư nói bậy bạ, làm gương xấu cho em. Ai bảo là đặt tên...

- Em nói thiệt mà - Lai ngắt lời anh - tụi bạn em trên trường nói vậy đó, chúng nói nhà Mạc cũng vì đặt cái họ mà tàn mạc luôn. Anh học sử thấy đó chứ không sao?

- Em đồng ý với anh Lai, tên Mạc xấu lắm.

Thấy hai em cùng một giọng, Phan chịu thua, cậu bé xoay mình nằm sấp, hai tay đỡ lấy cằm, nhìn ra cửa sổ. Thành linh, Yến hỏi:

- Cậu trông mía làm chi, anh há?

- Để cho con nít ăn.

Lai trả lời tranh. Yến lại đặt câu hỏi.

- Mà cậu đã có con đâu?

Phan lên giọng kẻ cả:

- Lai, mà ư cứ không chừa tặc nói bá láp. Yến ƠI! Cậu trông mía để bán cho nhà máy làm đường. Trồng nhiều lắm chứ không phải ít đâu, như vậy mới đủ cung cấp cho nhà máy.

- Chắc cậu giàu lắm, phải không anh?

Phan suy nghĩ trước khi trả lời em:

- Chắc không giàu lắm nhưng... giàu hơn ba mẹ mình, kiếm được nhiều tiền nhưng cậu phải chi tiêu nhiều thứ: trả lương cho công nhân làm việc trong đồn điền của cậu nè, mua xăng nè, sửa xe khi nó hư nè, đường bên đó xấu lắm, biết không?

- Anh còn nhớ mặt cậu không?

- Không rõ lắm. Anh chỉ nhớ mỗi lần cậu đến là cậu ẵm anh, tung anh lên như trái banh với lại túi cậu luôn luôn có kẹo và thuốc lá. Cậu cho anh kẹo, còn thuốc lá thì cậu hút.

- Em nhớ rõ cậu à! Cậu dắt em đi sở thú hồi ba mẹ đi Sài Gòn đó, rồi cậu mua cho em đôi giày đỏ tươi...

- Hố rồi! Cậu đi Nam Mỹ cái hồi thằng Lai còn ẵm ngửa, làm gì có con Yến? Đó là cậu Khâm, cậu họ tụi mình. Tụi mình chỉ có một cậu ruột là cậu Bích thôi, nhớ chưa?

Yến xịu mặt xuống, cô bé không thể tưởng tượng được mặt ông cậu ruột ra sao. Và cô có thói quen là hễ thắc mắc thì phải hỏi cho ra lẽ:

- Mà sao cậu đi xa chi vậy?

Nó không hài lòng về chỗ ông cậu ruột nó đi xa, mà nó đâu nhiều cậu cho cam: vòn vện có một ông cậu ruột. Lai giải thích liền:

- Cậu ưng giang hồ mạo hiểm. Đàn ông, ai cũng vậy. Nữa lớn tao cũng đi như cậu. *Đi cho biết đó biết đây, ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn!*

Câu sau cùng, Lai cao giọng lên, ngâm nga làm em gái nó bật cười.

- Cậu đẹp không anh?

Yến lại hỏi Phan. Nó tin cậu anh cả hơn anh hai, vì Phan không hay trêu nó và chịu khó trả lời đứng đắn khi nó hỏi, vả lại theo lời Phan thì Lai còn ẵm ngửa khi cậu chúng đi, hỏi Lai làm chi vô ích. Phan mơ màng đáp:

- Cậu cao lớn, mắt giống mẹ mình, tóc nâu nâu và quăn...

- Em hy vọng cậu không uốn tóc. Đàn ông mà làm dáng coi kỳ lắm - Lai thè lưỡi nói.

- Em chắc chắn cậu đẹp, rất đẹp!

Ba đưa cùng sung sướng. Bây giờ đến phiên Yến mơ màng:

- Em đang nghĩ coi phải làm một cái gì tặng cậu.
- Trời ơi! Em gái tôi giỏi quá. Mà em tính tặng cậu cái gì đây?

Không suy nghĩ, Yến nói:

- Một cái áo len! Ờ, phải, em sẽ đan tặng cậu.
- Cậu sắp về rồi đã. Chỉ còn có 7 tuần lễ nữa thôi.
- Ồi! Dư sức! Dư sức! Em đan hai cái cũng được nữa là. 7 tuần lễ chớ ít sao? Mỗi ngày em đan...
- Ê! Khoan!- Phan chặn lại - phải chín chắn một chút; em giống thằng Lai chỗ đó, nói không suy nghĩ. Em quên cái khăn choàng em hứa đan tặng mẹ hồi Noel năm ngoái chưa? Khăn choàng dễ đan mà rồi em có làm xong đâu?
- Năm ngoái em còn nhỏ, kể gì?
- Vậy năm nay em lớn chắc?

Lai cứu cơ em nhỏ vì thấy nó thở dài lúng túng:

- Hai người nói chuyện gì đâu, không vui. Cậu gần về, mình phải bàn chuyện vui chớ. Đố hai người cậu có đem gì về cho tụi mình không?
- Cái đó là cái chắc. Người đi xa về hay làm quà cho người ở nhà. Anh cam đoan là ba sẽ có cà vạt mẹ sẽ có lọ nước hoa...
- Còn anh em mình?

Hai đứa em nói theo sở thích chúng. Yến nói trước:

- Em có con búp bê biết nhắm mắt, mở mắt, biết khóc, tóc đen... vòng đeo tay nữa.

Đến phiên Lai:

- Em có một con chó xù biết làm xiếc, ngon lành.
- Cậu sẽ đưa tụi mình đi chơi líp! Cậu sẽ dây anh lái xe. Chắc chắn cậu có xe.
- Và cậu kể chuyện Mạc xây.
- Tao thích chuyện Nam Mỹ hơn.
- Chắc gì cậu nhớ? Cậu bỏ Nam Mỹ lâu rồi.
- Thì chuyện Mạc...

Cửa phòng sạch mở. Bà Niêm thò đầu vào:

- Các con chưa ngủ à?

- Thừa mẹ, tại cậu Bích, tụi con nôn gặp cậu quá.
- Cậu ra sao, hả mẹ? Cậu giống mẹ không?
- Hơi thôi, tóc cậu nâu nâu. Hình cậu trong an bum đó, các con quên sao?
- Lâu quá, tụi con chưa coi lại. Mẹ! Cho tụi con coi lại hình cậu đi!
- Đợi đó mẹ lấy cho mà coi. Rồi phải ngủ liền, nghe không?

Ba đứa cùng dạ một lượt. Năm phút sau, bà mẹ đem vào cho các con xem một tấm ảnh đã cũ, người trong ảnh là một thanh niên, trẻ măng, mặc quần sọt và áo ngắn tay, một cái vệt dưới nách, nét mặt hao hao giống mẹ chúng và nụ cười thật tươi. Hai thằng con trai ngắm kỹ chân cậu trong lúc cô cháu gái thì ngắm tóc và mặt cậu. Bọn con trai tuyên bố, đáng hài lòng:

- Được quá chớ. Cậu mình có vẻ thể thao gia quá chớ! Coi chân cậu kìa!

Bà mẹ hỏi con gái út:

- Còn con? Con thấy cậu thế nào?
- Con thấy... con thấy cậu dễ thương, giống như hoàng tử trong truyện "Công chúa ngủ trong rừng!".

Hai thằng anh cười to. Lai chế em:

- Con nhỏ này đầu óc phong kiến gớm! Đời bây giờ mà còn tưởng tượng đến chuyện công chúa với hoàng tử. Quê quá đi!

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương II

Những ngày kể đó trôi qua chậm chạp - vì lũ trẻ trông ngóng quá nên chúng thấy thế - Chúng không ngớt bàn tán, cãi cọ một cách hăng hái.

Cuối tháng 5 mẹ chúng nhận được thư cậu Bích, cho biết là sẽ về Sài Gòn bằng tàu thủy, ngày 5-7 và cậu sẽ đáp tàu hỏa về thẳng Nha Trang ngay đêm đó. Thế là gia đình chúng rộn rịp lo chuẩn bị đón ông cậu quý.

Phòng khách được cha chúng sơn cửa và trang hoàng lại, mẹ chúng thì thay các màn cửa bằng thứ vải hoa trang nhã, sáng sủa. Một bữa đi làm về, ông Niêm mang về một tấm thảm chùi chân - *xanh lơ màu hy vọng* - lời ông.

- Chắc chắn là cậu sẽ thích lắm. Ở Mạc xây làm gì được như nhà mình, ba há?

Lai vừa nói vừa khệ nệ nhắc cất cái thang sau khi cha nó trèo lên thay bóng đèn, ông Niêm cười:

- Mà nói tầm phơ quá. Lai ơi! Cậu ở Mạc xây chớ phải hỏi cậu còn ở Nam Mỹ sao mà sống cực khổ.

- Vậy thì hỏi cậu ở Nam Mỹ cực lắm hả ba?

Yến hỏi cha, nhưng cha nó chưa trả lời. Phan chen vô:

- Con tưởng tượng hỏi ở bên Nam Mỹ cậu ngủ trên một cái giường trái nệm rơm, tối tối thú dữ gầm gừ bên, cậu không dám dậy đi tiểu...

- Vì vậy nên cậu phải dời về Mạc xây - Lai thêm.

- Lại nói tầm phơ! Cậu có giường nệm đàn hoàng, có điều là muỗi dữ lắm cậu phải nằm mùng.

- Mùng là cái gì, hả ba?

(Yến chưa biết cái mùng, vì từ hồi nó có trí khôn: nhà nó đã dùng lưới chắn muỗi ở các cửa sổ và cửa lớn vào phòng ngủ).

- Mùng là một thứ vải thưa, thưa như lưới sắt nhà mình kia kìa, con thấy chưa?

- Dạ, thưa ba, con thấy rồi, mà con chưa hiểu ngủ mùng là sao? Lấy vải thưa đó đắp lên mình phải không ba?

- Không, người ta dùng vải đó may như một cái hộp...

- Cái hộp, hả ba?

- Ủ! May như một cái hộp, to hơn cái giường, phủ ra ngoài cái giường: như vậy muỗi rừng khỏi đốt, vì muỗi rừng độc lắm: truyền bệnh sốt rét rừng, hiểu chưa?

- Dạ, con hiểu rồi.

Kỳ thật. Yến khó mà tưởng tượng ra một cái hộp bằng vải thưa phủ lên giường, song không sao, Yến tự nhủ sẽ hỏi rõ ràng khi cậu về.

- Ba à, con khoe cậu về với bạn con, tụi nó nói: "Cậu mày sẽ đen như cột nhà cháy".

- Rồi con nói sao.

- Con nói: còn lâu, cậu tao không có đen, vì mẹ tao không có đen...

- Con giỏi lắm! - Ba nó khen.

- Con thì ưng cậu đen thui, đừng con đi phố với cậu, bạn con sẽ lác mắt thán phục. Người ta nói bây giờ người da đen nổi tiếng lắm, ba à!

Mọi người cười xòa. Tuần lễ cuối cùng đến, họ càng bận rộn. Năm giờ sáng thứ sáu, bà mẹ đã xuống bếp. Tám giờ sáng chồng con bà thấy cái bánh thật to, thật đẹp trái kem trắng, điểm hoa lá quanh rìa, giữa có hàng chữ màu café: Mừng cậu Bích hồi hương! (có chấm than cẩn thận). Sợ lũ con vô ý làm nhòe kem ra, bà chỉ cho chúng đứng xa ngắm sơ rồi cất vào tủ lạnh liền. Ba chúng cũng trở tài trang trí ra: ông cắt một tấm bìa cứng thành hình bầu dục, đem sơn trắng, vẽ ngôi sao đủ màu xung quanh, giữa ghi: Chào cậu Bích thân yêu trở về! Đoạn lại treo lên trước cửa ra vào. Ông bảo là ông ghét dùng tiếng hồi hương, mình đâu phải là người Tàu! Rồi ông cười cười bảo vợ:

- Này em, đáng lẽ tôi kết hoa tươi quanh tấm bìa, nhưng tôi vừa có cái sáng kiến độc đáo, cho nên không làm vậy, làm sớm thì lúc cậu ấy về hoa héo quắt, còn đợi lúc cậu ấy gần về thì không có mặt chúng ta ở nhà.

- Ủa, chớ chúng ta đi đâu?

- Đố vợ biết! Chắc vợ không rõ sáng kiến tôi? Nghe đây này: tôi sẽ cùng vợ vô tận Sài gòn đón cậu ấy, nghe chưa? Ngon không?

- Trời ơi! Anh nói thật không?

- Không thật thì giỡn chắc? Sao? Bằng lòng không?
- Sao không bằng lòng? - Bà Niêm hớn hở - nhưng anh không nói sớm làm em rối quá đi. Đi Sài gòn mà anh làm như là... lên Thành ấy. Mà đi ngày nào? Kịp không?
- Kịp chán. Ngày này: Hôm nay thứ sáu. Chứa nhật tàu đến lúc 5 giờ chiều. Tối thứ bảy mình lên tàu hỏa, ngủ một giấc, sáng chứa nhật đến Sài gòn. Mơ nhớ là chiều chứa nhật tàu mới đến bến, nghe không?
- Ý kiến tuyệt vời! Bất ngờ hết sức.... - Bà vợ reo lên vui vẻ.
- Đó là chưa kể khoảng thì giờ từ 8 giờ sáng tới 5 giờ chiều, giờ trống, tôi để vợ tha hồ đi dạo buổi sáng, xế đi coi phim "Chiến tranh và Hòa bình" với tôi.
- Còn anh? Anh không đi phố với em sao?
- Thôi chớ, đi với vợ để vợ sai ôm gói nọ, gói kia như đày tớ hả? Cho tôi xin! Tôi đi vợ vẫn thăm mấy người bạn. Được không?
- Sao không được, có điều anh không nói trước làm em...
- Hừ! Nói trước. Nói trước đây để vợ lục đục cả đêm không cho người ta ngủ yên hả? Tôi đâu có điên. Đó là chưa kể vợ đem theo cả lô quần áo như thể là đi du lịch thế giới mà rốt cuộc không đụng tới cái nào cho đến khi lên tàu. Đây nè: vợ làm theo lời tôi, lấy cái xắc nhỏ bỏ vô bàn chải, kem răng, khăn mặt, một bộ đồ ngủ, thêm một bộ đi phố là đủ rồi. Tập làm cách mạng đi cho quen! Giản dị bớt... Nếu vợ nghe lời tôi, sáng nay tôi lên sở sẽ nhờ anh Tuấn trực thay sáng thứ bảy, hễ ảnh chịu, ta có thể lên tàu ngay tối nay, như vậy vợ có tới hai ngày dạo phố, tha hồ sắm bậy. Nhưng cấm bắt tôi xách, chịu không?
- Ý cha! Tuyệt quá! Phải đó, chớ đi có một ngày cũng bỏ công - Bà chợt thở dài một cái - Em chỉ ngại một chuyện... bỏ lũ trẻ ở nhà, không biết có sao không?
- Ối vợ thật lời thôi. Sợ cái gì? Tối nhờ bà Hải đến ngủ lại vài đêm, có gì mà thắc mắc. Đồ ăn thức uống sẵn rồi...
- Còn thiếu vài thứ, chưa mua...
- Vợ nói gì vậy? Mấy ngày nay lằng xằng mua sắm...
- Thì có, mà thiếu ba cái rau trái. Rau muống, cà rốt, xà lách, chuối cũng

chưa...

- Cần gì? Chợ gần đó, thằng Phan chạy ra mua cũng được. Làm như qua đèo, vượt biên không bằng.

Ba đưa con chong mắt, lắng tai nghe chuyện, lấy làm thích thú. Lai reo lên:

- Dạ, ba mẹ đi đón cậu vui lắm!

- Tụi con đi càng vui. Khóa cửa lại... Cho tụi con đi với...

- Thôi, thôi! Đừng nói tầm phơ. Ở nhà rồi cậu về tha hồ vui. Dem tụi bay đi thêm cực. Nghe đây nè: các con có thể nấu cơm không?

Biết là đề nghị mình không được cấp trên cứu xét, chúng biết thân không lấy làm buồn bao nhiêu và nghĩ đến cậu về, chúng có thể vui ngay. Phan ưỡn ngực trả lời ba:

- Thưa ba, được gấp! Nồi cơm điện dễ quá mà.

- Con biết xào cà rốt, luộc rau cũng được nữa

Lai tiếp. Bà mẹ vẫn thắc mắc:

- Nhưng mẹ chưa mua cà rốt, rau muống...

-Tụi con sẽ đi mua, ba há? Ba nói rồi đó.

Để mẹ chúng yên lòng, ba đưa cùng cao giọng tuyên bố là sẽ làm hài lòng khi trở về: nhà cửa ngăn nắp, sạch sẽ, bếp núc tiêm tất, cửa ngõ đàng hoàng.

- Tụi bay có cam đoan là sẽ thận trọng khi sử dụng bếp ga không?

- Xin ba yên lòng, con làm hoài mà. Con Yến còn biết nữa là con. Tụi con đâu còn nhỏ nhít gì nữa.

- Có ai bấm chuông, phải hé cái nắp thùng thơ chỗ cửa coi trước đã, chớ để kẻ lạ mặt vô nhà, nhớ chưa?

Nhất nhất, các con đều vâng dạ đàng hoàng.

Bấy giờ, cha chúng bảo vợ là trưa nay sẽ cho biết kết quả vụ nhờ bạn trực thay và dặn vợ có muốn yên bụng thì đi mua rau trái cho xong.

Trưa ấy, ông Niêm báo tin cho vợ hay là bạn ông rất vui lòng thay ông sáng thứ bảy.

- Anh cũng có ghé lại nhà bà Hải, nhờ bà ấy tối đến ngủ coi nhà giùm, để em yên tâm.

- Theo con, ba chả cần ai, tụi con đủ sức.

- Ba đồng ý, nhưng đó là để mẹ bay yên bụng.

Rồi ông quay sang vợ:

- Vậy là mình đi ngay đêm nay. Mẹ đã mua cà rốt, rau và chuối dành cho chúng ở nhà chứ?

- Nào đã mua?

- Ủa, chớ trọn sáng nay em làm gì?

- Trời ơi! Em đâu có hờ tay? Em lo túi bụi: dọn dẹp trong mấy phòng ngủ, sắp đặt trong mấy cái tủ, rồi gọi đầu nè, ủi ba cái áo nè... Ai biết là anh hứng chí bất tử, nếu em biết sớm sớm, em đã lo chu đáo mọi thứ. Rồi nấu ăn...

- Mẹ đừng lo, tụi con thích đi chợ lắm, tụi con biết mua mà. Tụi con không hờ đâu, con biết trả giá.

- Thôi được, đến hàng bà Lý mà mua, bà ấy quen nhà mình. Mẹ đã dắt con đi mấy lần, nhớ không? Rau muống cũng gần đó.

- Dạ con biết bà Lý mà. Bà ấy có đưa con gái học cùng lớp với con.

Bà đưa cho con trai lớn một bao thơ, nói:

- Trong đó có hai tờ giấy trăm, bốn tờ giấy năm chục và năm tờ giấy hai chục. Tất cả là năm trăm đồng. Ba mẹ chỉ đi có hai đêm, hai ngày. Các con không phải mua thức mặ, vì nhà có đủ, chỉ cần mua ít khoai tây, cà rốt, xà lách và chuối hay cam. Vậy thôi. Đừng đưng đến những thứ dành cho cậu, ngoài ra, muốn ăn gì thì cứ ăn. Cá thu thì mẹ ướp sẵn, chỉ lấy rửa qua cho bớt mặn rồi chiên lên cho vàng. Sườn heo mẹ cũng ướp rồi... Đừng có đem theo hết cả năm trăm, chỉ đem hai tờ năm chục, hay là một tờ năm chục, với ba tờ hai chục là đủ rồi. Mẹ...

Bà mẹ còn dặn nhiều thứ nữa, nhưng chả đứa nào để lọt tai. Chúng chỉ mong cho mau đến giờ tàu chạy đặng ba mẹ ra đi, chúng tự trị một phen coi ra sao. Chắc là thú lắm.

* * *

Ba đứa trẻ khóa cửa cẩn thận quay vào nhà, chúng hồi hộp quá sức, nhưng chưa hẳn là hoàn toàn tự do khi mà cha mẹ chúng đang trên đường lên ga hay còn ở sân ga. Như vậy họ đâu đã hoàn toàn rời Nha Trang? Phải đợi lúc

có tiếng còi tàu suốt hoét lên một tiếng: chúng mới thực sự cảm thấy tất cả thích thú, hồi hộp. Nhưng giá đừng có bà Hải thì thú hơn nhiều. Được cái bà ấy vào nhà là tìm chỗ ngã lưng liền: không quấy rầy chi cả.

Nom bộ dạng bà, ba đứa rất coi thường, mắt thì kèm nhem, tay chân khăng khiu, lại cà lăm, cà lạp đến buồn cười. Nếu mà có trộm vào, đợi bà ta trông thấy hay tri hô lên chắc chúng đã khuân sạch đồ đạc trong nhà từ tám hoánh.

Nhưng chúng có công tác trọng đại nên không rỗi hơi mà bình phẩm dài lời.

Lai thì lo đánh bóng cái đĩa gỗ mà nó đã có khắc tên cậu dành tặng cậu trong dịp cậu hồi hương. Trong lúc quá hân hoan nghĩ đến cậu, nó lại quên đi một chữ, mà thiếu chữ đó thì các tên cậu nó trở thành kỳ cục - vô nghĩa là khác - nó đã khắc trong lòng đĩa tên cậu có ba chữ: B. i. h! Thiếu mất chữ c. Thành ra tên cậu nó là Bíh! Thật là một chuyện động trời, khó tha thứ. Song anh nó và cả em gái nó đều bảo rằng không nên quan trọng hóa sự sai lầm nhỏ nhặt. Quý hồ mình có lòng, là cậu sẽ hiểu! Cả một công trình chữ ít ỏi gì. Không phải đứa trẻ mười tuổi nào cũng có hoa tay như Lai, có thể khắc chữ Bíh trong lòng một cái đĩa gỗ dù là không có cuốn tự điển V.N nào ghi chữ Bíh cả!

Phan vốn là văn chương, nên đã nghiên ngẫm rất nhiều ngày và bây giờ mím môi, gò gẫm làm sao cho nét chữ thật đẹp để chép lại bài thơ chính mình sáng tác tặng cậu tmình trong dịp cậu về nước. Nó đã xé mất 15 tờ giấy nháp và 3 tờ giấy mẹ đưa để tính tiền chợ, chưa kể Lai cũng cho nó vài tờ gọi là một sự góp công vào đó. Bài thơ như sau:

Ở xứ Mạc xây xa xôi kia

Có một trang nam tử

Rời quê nhà đấng đấng bảy năm dài

Rời đến một hôm, chàng chợ nhớ quê hương

Và đàn cháu nhỏ dễ thương

Chàng bèn quyết định vượt trùng dương

Để về thăm một chuyến.

Đất Nha Trang, có dừa xanh, cát trắng...

Thế rồi lòng Hoài Hương đã thẳng

Vì chàng nghĩ rằng có nhiều tiền

Có ích gì đâu?

Không ai trò chuyện đôi câu...

Đi làm về một mình thui thủi

Chàng phải về, chàng cần có tình thương

Của đàn cháu và của quê hương

(Kính tặng cậu Bích thân yêu, trong dịp cậu hồi hương. Ngày 4, tháng 7, năm con mèo. Cháu của cậu: Vũ Lê Phan ký tên).

Viết xong, Phan ngâm nho nhỏ lấy làm hài lòng lắm. Phan chợt nhớ đến Yến, bèn hỏi:

- Còn em? Sao?

- Sao cái gì kia, anh?

- Cái con bò! Áo len của cậu đâu? Đưa anh coi ra sao?

- Em chưa đan xong! - Cô bé chớp mắt, ngượng nghịu trả lời.

- Hay dữ há?

- Em có đan chớ, mà còn thiếu...

- Thiếu cái gì? Nói coi!

- Còn thiếu thân trước, thân sau, một tay, và phân nửa cổ.

- Ý trời ơi! Em gái tôi! Gần hai tháng trời mà đan được một tay áo với phân nửa cổ. Tài nói phét là không ai bằng!

Lai la lên. Phan dụi dằm hơn:

- Thôi, lỡ rồi. Phải tìm cách giúp nó chớ la làm chi? Anh không muốn khi cậu về, nó không có gì tặng cậu hết.

Cô bé ưỡn ngực lên:

- Em cũng biết lo, khỏi có nhờ hai anh đi. Em chưa đan xong nhưng em có quà ngon lành lắm.

- Cái gì đâu? Đưa tui tao coi trước kẻo lỡ may tặng cậu cái lông công thì nguy đa.

Yến tất tả chạy vào phòng ngủ, đem ra cho hai anh thấy một cái ví nhỏ đan bằng len màu xanh, có nắp đàng hoàng và cài nút bằng một hạt thủy tinh hồng.

- Coi cũng khá.
- Nhưng để làm gì chứ?
- Sao không làm gì? Cậu có thể đựng tiền bạc, hay là... là cậu có thể đựng bàn chải răng với kem và xà phòng tắm, tốt lắm à!
- Tao nghĩ - Lai cau mày - nếu mà cậu định trở qua Nam Mỹ thì có thể dùng cái quà quý giá của mày, bằng không e khó...
- Tại sao vậy?
- Còn tại sao nữa, nếu cậu đựng kem răng, xà phòng, bàn chải thì mấy thứ đó sẽ dính đầy sợi len, nó sẽ vướng trong miệng cậu, nhưng không sao, ở trong rừng, không ai dòm ngó cậu, còn thú dữ với muối nó cũng không cười cậu đâu.

Thấy Yến gần khóc, Phan la em:

- Thôi đừng chọc nó. Tao thấy quà của nó cũng không đến nỗi nào. Vậy chứ cái đĩa của mày thiếu mất một chữ, có ai chê không?

Lai há miệng toan cãi, nhưng nghĩ sao, nó cười cầu hòa:

- Thôi thôi! Anh xin lỗi! *Anh em như thế tay chân* mà, đừng có giận anh. Anh nói chơi đó.

Mãi bàn bạc, đồng hồ gõ chín tiếng, ba đứa cùng giật mình. Phan kêu lên:

- Thôi không nên thức khuya. Ngày mai còn nhiều việc.

Bà Hải từ nhà ngang - chắc đã ngủ được một giấc ngắn từ lúc đến - cũng vừa lè nhè cất giọng ngái ngủ nói với lên:

- Nè, *chê* nhỏ! Coi ngủ cho *xõm xúa*, đừng thức *phia* làm chi, thức *phia* chong đèn, hao điện, *dô* ích.

Ba đứa nhìn nhau cố nín cười. Chúng biết là bà Hải giục chúng đi ngủ cốt để khỏi bị chói mắt, bà dễ ngủ chứ không phải tiết kiệm điện cho cha mẹ chúng.

Lai bĩu môi:

- Em chưa thấy ai đã già khòm như bà ấy mà còn nói *đả đót* kiểu đó: *chê*, *phia*, *dô*...

Yến tỏ vẻ khó chịu:

- Còn em, em ghét tiếng trẻ nhỏ quá. Làm như anh em mình không có tên vậy, kêu là trẻ nhỏ.

- Thôi! Các em đừng chế giễu người già cả, mang tội đó.

Phan ngăn hai em, đoạn la tu lên trả lời bà Hải, vì cậu biết bà ấy nặng tai:

- Dạ, tụi cháu sắp ngủ đây, thưa bà.

Lai pha trò, nhưng nho nhỏ vừa đủ cho ba anh em nghe cười chơi:

- *Chẻ* nhỏ đừng thức *phia*, *dô* ích.

Và chúng bấm nhau, cười bò ra sàn nhà.

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương III

Vừa thức giấc, ba đứa cùng đồng ý bắt tay vào việc. Phan - với tư cách anh cả, người thay mặt cha mẹ - sai phái, cắt đặt hai em bằng giọng rất là kẻ cả: Yến lo xếp dọn chăn mền phòng ngủ, còn Lai thì dọn bữa ăn sáng ở nhà bếp. Bà Hải từ chối lời mời ở lại ăn sáng với chúng vì bà kêu sẽ bị đau bụng nếu uống sữa lạnh buổi sáng. Thế mới biết người tuổi tác không khỏe mạnh bằng trẻ con! Lai tuyên bố. Nó được em gái và anh trai cùng đồng ý. Nốc sữa xong, Phan lại khoanh tay trước ngực sai em:

- Thôi, bay rửa dọn nghe!

Lai gặng lại:

- Ngon dữ há? Sai tụi này hoài, còn anh, mai giờ anh làm gì đâu?

- Người ta phải tuyệt đối phục tùng thượng cấp, chớ mà làm kiểu đó thì sao cho chạy việc? Với lại, tao đâu có ở không? Tao lo cắt đặt...

- Mà anh cắt đặt xong rồi...

- Bây giờ anh lo ghi sổ chép sổ tiền đi chợ và các thức phải mua, anh không muốn lúc mẹ về mẹ hiểu lầm là anh tiêu xài phung phí. Có giấy tờ chứng minh tốt hơn.

- Được rồi! - Lai lộ vẻ nghi ngờ trong khoé mắt - em muốn biết anh tính toán ra sao. Đừng có ghi cái cay vô, em ghét cái lắm.

Phan lặng lẽ làm việc, miệng ngậm đầu bút chì. Cậu cả thấy công việc quá quan trọng cho đến nỗi không muốn phí hơi bàn cãi với thằng em nghịch ngợm của mình. Cậu tự nhủ thầm: trước hết là cà rốt, rồi ba củ khoai tây. Không nên mua nhiều làm chi: để lỡ nó hư thối đi, hay chuột tha phí tiền. *Đồng tiền mồ hôi của cha mẹ*. Mua ngày nào ăn ngày nấy. Lai lại gặng liếc thấy, cười khì khì:

- Tưởng gì, ba củ cà rốt, ba củ khoai tây mà cũng phải ghi. Em đề nghị anh mua một bó rau muống luộc ăn chơi, ăn rau tốt...

Phan không thèm trả lời, làm cu cậu tưng tức, bèn bưng cái khay đựng mấy cốc sữa đi lại vòi nước. Đẳng này, Phan nặn óc vẫn không nghĩ ra cần mua

gì thêm.

- Em đề nghị anh mua ba nải chuối.

Yến góp ý. Phan thối thoái:

- Mua chi dữ vậy? Phí tiền. Tao đồng ý là mua chuối, nhưng ba trái hay sáu trái là đủ rồi. Còn mua nhiều thứ nữa, xà lách, rau...

- Đừng hà tiện, trái cây có lợi cho sức khỏe, mẹ không la đâu. Mua thêm cam đi, anh Phan! Mà đừng mua lê, mắc lắm, em nghe mẹ nói vậy

- Ngon dữ, ừng ăn cho cố...

- Hay chưa? Bộ anh không cho tụi em được quyền đề nghị thứ gì nữa sao? Để mình anh đặt anh mua thứ anh ưa thôi hả? Tính mua cải hả?

- Cải tốt lắm, nó lọc máu và trừ chứng ho lao.

Có tiếng chuông xe đạp lanh canh vọng vô nhà. Ba đưa nhìn ra vừa thấy người phát thư. Lai chạy bay ra đón chứ không đợi anh ta thả vào thùng. Nhận ra tuồng chữ cậu, nó mừng quá, quên cả nói cảm ơn theo lời mẹ dặn. Cầm phong thư đi vào, nó hỏi to:

- Thư của cậu. Nên mở hay để chờ ba mẹ về?

Phan đón lấy, để ý đến màu đỏ chói đóng khung một chữ đen: Express nằm xéo phía dưới con tem và tên cậu, liền bàn:

- Mở ra liền, vì đây là thư gửi cấp tốc. Nghĩa là có chuyện gì gấp, nó đi mau như dây thép vập đó. Tao biết.

Lập tức, thư được xé toạc ra. Ba đưa chụm đầu lại tuy Yến chưa biết đọc thật thạo. Thư rằng:

" Thưa anh chị,

Em thật có lỗi, song điều này ngoài ý muốn của em. Em phải vội vàng biên thư này kẻo anh chị vô ý vô Sài gòn thì hỏng việc. Số là thế này, tàu đổi thủy trình bất ngờ, nên đáng lẽ em về 5 giờ chiều chúa nhật mà giờ lại có mặt ở Sài gòn lúc 8 giờ sáng thứ bảy. Vậy tàu về đến Sài gòn là em lên xe hơi của một người bạn đi thẳng Nha Trang liền, chớ em không đợi tối mới lên cút sét vì em nóng gấp các cháu. Có thể em có mặt tại Nha Trang bất cứ giờ nào: trưa thứ bảy, chiều thứ bảy hay là mờ sáng chúa nhật (là nói phòng vì có ghé chỗ nào không, chỉ mình vị thuyền trưởng được rõ mà

thôi). Bên này tình hình không yên, cho nên thủy trình được giữ bí mật cho đến phút chót. Không rõ họ có ghé đâu không? Thật bức mình. Em mà ngờ thế này, em về máy bay rồi. Song trót mua vé, biết làm sao?

Nếu không trực trực, em sẽ được dịp mời anh chị đi coi cải lương một bữa tại Sài Gòn rồi, uống quá. Là nói gặp anh chị kìa chớ còn một mình thì em không ham coi ngó gì hết, em về liền. Nhưng em có quà cho mọi người. Hy vọng là thư sẽ đến kịp trước khi anh chị lên tàu. Đánh điện không thể nói rõ, nên em phải viết. Vội vàng.

Em: Hồ Đình Bích”

Hai đứa lớn ngăn người ra: cha mẹ chúng hổ rồi. Trời ơi! Chỉ tại cái tàu khốn kiếp. Yển nông nổi hơn anh, vỗ tay reo lên.

- Như vậy thì sướng quá: cậu sẽ về sớm, mình gặp cậu trước ba mẹ!
- Tao không thể vui, tội ba mẹ, vô Sài Gòn tốn tiền, lại mất thì thì giờ...
- Ba mẹ có thể đi chơi, đi coi ciné hay coi hát...
- Dầu vậy đi nữa, sao vui bằng được gặp cậu ở bến tàu?

Đứa em út qua phút nông nổi đầu tiên, công nhận hai anh mình nói đúng.

Lai tỏ ra sốt sắng:

- Bây giờ ta phải làm cách nào tin cho ba mẹ hay liền. Ta đánh một cái điện tín...
- Dễ nghe dữ! Đánh tới địa chỉ nào? Ba mẹ sẽ ở khách sạn, mà có biết khách sạn nào đâu để đánh điện? Mà thì lúc nào cũng...

Ba đứa lại nhìn nhau, bối rối. Đột nhiên, Yển cười nó với hai anh:

- Có lẽ tại mình nên mừng là hơn. Dù sao thư cấp tốc này không đem tin buồn như điện tín. Em không thương điện tín, cái thư cấp tốc dễ thương, nó đem tin vui.
- Bây giờ chúng ta phải dọn dẹp nhà cửa cho phong quang, cậu có thể đến bất cứ lúc nào trong ngày nay. Anh không muốn cậu thấy nhà cửa lộn xộn...

Thế là bộ ba xắn tay áo làm việc: các vò nước được mở ra. Phan dùng bột nếp chùi kỹ la va xô, thau giặt áo quần, bàn thức ăn, chậu rửa bát. Kế đó

chúng khệ nệ khiêng hết mấy chậu hoa trên bệ cửa sổ xuống để lau trên đó luôn.

Xong đâu đó, anh cả bảo hai em:

- Thôi giờ đi chợ. nhưng không mua gì nhiều, đợi cậu về sẽ hay. Chỉ mua như đã tính thôi. Anh đi một mình, hai đứa ở nhà coi dọn dẹp...

- Dọn gì nữa đây?

- Coi kìa, nói vậy mà nghe được: lau xa lông, đi văng, đổ cái gạt tàn thuốc đi. Thấy cái gì trái mắt là làm chớ hỏi gì.

- Anh Phan nói y như mẹ - Yến cười phê bình - chắc nữa lớn, anh thay mẹ quá.

- Thôi, tao không có thì giờ giỡn với tụi bây. Yến! Vô phòng ngủ coi mày đã dọn dẹp đàng hoàng chưa. Tao trách nhiệm trong nhà, tao không thể...

- Trời ơi! Anh vô coi đi, anh khi em quá. Em biết làm mà!

Con em gái nói và nắm tay anh, kéo đi. Vào đến phòng, Phan đứng xa xa ngắm nghía công trình của em. Yến lo lắng đưa mắt nhìn anh và khi thấy Phan nhăn mặt, nó vội vàng chống chế:

- Em cố hết sức, mà tại tay em ngắn...

Phan nhún hai tay em, gật gù:

- Không sao, em vậy cũng là giỏi, giường rộng quá cho nên em khó có thể trải thẳng như người lớn.

Yến hài lòng, nắm lấy cơ hội tốt:

- Anh cho em đi chợ, nghe? Mình anh Lai coi nhà được rồi.

- Để tao hỏi nó coi.

Lai bằng lòng coi nhà một mình. Thế là anh cả với em gái út đi chợ. Lai dặn với theo vui vẻ:

- Thằng này hy sinh (!) ở nhà cho mấy người đi, ra chợ đừng có ăn hàng quên thằng này đó, nghe? Lẹ mà về, nghe?

* * *

Như tất cả mọi đứa trẻ, anh em Phan Yến rất ưa đi chợ, màu sắc và mùi vị làm chúng vui vẻ, thích thú (dĩ nhiên là trừ mùi vị tỏa ra từ hàng cá). Năm

lấy tay nhau trà trộn vào trong các gian hàng, thấy và nghe những kẻ hàng rong từ Sài Gòn ra với cung cách khác biệt, giọng nói kéo dài trong những câu rao hàng ngộ nghĩnh làm chúng bùi tai. Mặt khác, chúng hãnh diện thấy mình đủ tư cách để *ra ngoài như ai* nên chúng càng thích thú. Hai đứa kiễng chân, nhón gót lên để tìm cho ra hàng bà Lý, quen với mẹ.

Ôi chao! Người đâu mà đông quá. Đã có chợ Đầm, sao người ta không đi bớt, dồn về cái chợ Xóm Mới này chi dữ vậy kìa! Hai đứa phàn nàn. Giọng rao lanh lảnh của bà Lý vang lên:

- Đây! Bắp cải Đà Lạt mới về đây! Còn tươi xanh bà con ơi! Có đậu bơ tí boa tươi nữa. Lại đây!

Hai đứa không thấy bà ta, vì chúng thấp quá. Nhưng nhờ nghe tiếng nên dặt nhau về hướng phát ra tiếng rao. Chợ thấy hai đứa, bà ta reo lên, mừng rỡ:

- Ủa, hai cháu! Đi chợ hả? Giỏi ghê chưa! Dễ thương chưa kìa! Nhớ bác không?

Hai đứa cũng mừng không kém, nhưng mãi thờ - vì bị thiên hạ lấn từ nãy giờ - không kịp trả lời.

Yến lấy tay chỉ vào đồng cà rốt. Bà Lý đơn đả:

- Mua cà rốt hả cháu? Mấy ký? Bác bán rẻ...

- Dạ, cháu mua ba củ thôi, với lại xà lách cũng in ít... - Phan trả lời đồng dục.

- Ba củ? - bà Lý gặng lại - mua chi ít vậy? Sao không lấy thêm...

Hai đứa lắc đầu, tỏ ra cương quyết. Tự nhiên, Phan thấy áy náy như mình phạm lỗi với bà Lý, nhưng nó chưa kịp phân trần thì bà ta tò mò hỏi:

- Mẹ ở nhà hở? Nói bác gửi lời thăm nghe? Các cháu giỏi quá, nghỉ học mà chịu khó đi chợ giúp mẹ, chớ thằng con bác, ôi thôi... nó đông xuống biển tối ngày (như nói một mình) con người ta có tiền mà dễ thương vậy đó: còn con mình...

Nghe bà Lý khen tiếp, anh em Yến phồng mũi lên vì sung sướng, khai toạc ra:

- Dạ, ba mẹ cháu không có ở nhà. Ba mẹ cháu đi vắng, thưa bác.

- Chèn ơi! Rồi tụi cháu coi nhà một mình hả? Giỏi chưa! Thiệt bác...

Yến nói tiếp:

- Dạ, mẹ cháu với ba cháu đi Sài gòn, đi hai ngày đón cậu cháu về đó, bà Lý à! Tụi cháu coi nhà được. Tụi cháu không sợ.

- Thiệt giỏi dữ đa! Con bác mà giao nhà là nó bỏ cửa đi chơi liền.

Vừa nói bà vừa gói cà rốt cho hai đứa. Được khen là những đứa con ngoan, hai anh em hài lòng lắm, khoe thêm là chúng biết luộc rau, xào cà rốt v.v...

Rồi chúng chào bà sau khi được khen mấy tiếng nữa, kéo nhau sang hàng chuối.

Tội nghiệp hai đứa: chúng không ngờ rằng chợ búa, nơi tập trung người mua kẻ bán lại cũng là chỗ hò hẹn của bọn bất lương. Đáng ra, chúng đã bị bọn móc túi trước khi giỏ chúng có hai nải chuối và ba củ cà rốt kia, nhưng theo dõi từ đầu hai tên trộm đã nghe lỏm câu chuyện và chúng muốn *làm ăn lớn* một phen chứ không bỏ công để lấy trong ngoài trăm bạc của hai đứa trẻ.

Ba Bụng, tên đầu sỏ thì đúng với tên, có một cái bụng đầy những mỡ, vốn làm biếng không có chỗ chê. Hắn chỉ thích ngủ cả ngày, đặng đêm tối đào tường khoét vách kiếm ăn một cách dễ dàng. Nhưng *làm ăn* một mình cũng hơi vất vả, hắn mới vừa thu dụng một tên thất nghiệp vô gia cư từ bốn ngày nay. Hắn rất có kinh nghiệm trong việc thổi bóp, xén túi người ta. Kỳ lạ một điều, cặp trộm nhiều lần, cũng nhiều món bở, nhưng rất cuộc hắn vẫn xác xơ. Và, hôm nay, hắn đang chú ý đến hai con mồi tí hon, xinh đẹp.

Kha, mới vào nghề bằng cách rình rình ở các bến xe, nhập dịp lộn xộn cầm nhầm quả cam, điều thuốc, vào quán, ngồi uống cà phê rồi mắt la mà lết ngó trước, ngó sau thừa lúc đông người thì chuồn lẹ, quên chuyện trả tiền. Đi xe lam thì xe chưa ngừng hẳn, phóc xuống thành lình lình đông mất.

Đó: thành tích của Kha gồm chừng đó!

Tóm tắt một điều: Kha mới thực tập nghề này. Hai đứa bám nhau đi theo hai đứa trẻ khắp các hàng trong chợ. Ba Bụng lên tiếng trước:

- Coi bộ con nhà giàu hả? Ngon đa!

- Thôi đi Đại ca, hai con muỗi tép! Mình làm món khác, coi chúng mua có ba củ cà rốt mà Đại ca nói ngon lành, ngon lành chỗ nào?

- Mà thật ngu! Tao mà thèm ba củ cà rốt sao? Chớ mà không nghe chúng nói chuyện với bà bán hàng sao? Cha mẹ chúng đi vắng, đêm nay...

Kha tái mặt - không hiểu tại sao. Kha bỗng dưng có cảm tình với hai đứa nhỏ. Hay bởi hẳn ta chưa từng ăn trộm lần nào? Có họa là trời biết rõ. Kha đặng hăng một cái, bảo đàn anh:

- Thôi, tha cho nó đi. Đại Ca!

- À! Cái thằng - Ba Bụng la lên nho nhỏ - Mà điên hử? Tao ăn thịt nó sao mà mà biểu tha? Tao bàn chuyện *làm ăn* mà! Nghe đây! Tối nay không có cha mẹ chúng ở nhà, mình dễ dàng, biết không? Tao không hành hạ gì tụi nó đâu mà mà lo. Đi! Mình theo tụi nó cho biết nhà cái đã rồi bàn định kế hoạch *làm ăn* sau. Đi theo tao đừng có lồi thôi!

Giọng hách dịch, kẻ cả, Ba Bụng nói như ra lệnh cho Kha. Kha im thín thít lồm lũi theo sau hai đứa nhỏ với Bụng, không thết một lời. Trong lòng chàng trẻ tuổi, nghèo kiết nổi lên một cơn giông tố: "*Kha! Nghĩ kỹ đi! Ăn trộm không phải là làm ăn, không ai làm ăn kiểu đó, nếu muốn là người lương thiện!*". Nhờ vậy, Kha thấy mình có đủ hùng khí để dừng chân lại thành linh, bảo bạn:

- Nay Đại Ca, tôi muốn tha cho hai đứa nhỏ, nhưng nếu Đại ca không chịu thì thôi, thà tôi đói rách, chớ không muốn... Ăn trộm không phải là *làm việc*.

- Thôi, mà đừng có giở giọng quân tử tàu ra với tao. Tao lại nổi nóng lên giờ đó. Kha ơi! Mà chề ăn trộm, còn ăn cắp thì tốt lành gì? Cũng... như nhau mà. Kha!

- Không! Tôi....

Đã xa chợ nên Bụng không giữ ý nữa, quát lên:

- Mà là thằng bất trung, bất nghĩa, bất... Mà hứa với tao làm sao? Bữa hôm qua tại quán Tao Đàn chỗ bến xe Thành mà thề thốt là *trung thành với tao, chết cũng không từ* mà, mà quên rồi hả? Khi mà cùng ly với tao sao mà nói nghe...

Mặt đỏ gay vì giận, Bụng nhìn trừng trừng vào mặt Kha, mong áp đảo được

tinh thần tên đồ đệ vừa kết nạp, nhưng hắn vẫn không quên liếc chùng hai đứa nhỏ phía trước, sợ chúng mất dạng đi (Hai đứa đi hơi chậm vì vừa đi vừa ăn chuối!)

Kha lâm lý không nói, chàng ta cảm thấy ghen hống vì không tìm được câu trả lời. Ba Bụng mĩa mai:

- Trời ơi! Tao ngờ mày vậy thì.... hừ! Tình huynh đệ thời nay! Nói thiệt, tao chán cho thói đời lắm. Kha à! Nhiều khi tao muốn...

Thình lình Bụng đổi giọng, dịu dàng:

- Tao biết mày tốt bụng, vì vậy tao mới kết nạp mày, chớ tao không phải bạ đâu nhận bừa bãi như người khác. Hồi trước tao cũng như mày vậy đó, tao thương người, nhưng... Thôi, đừng nói dài dòng, mày có đói không? Hiện giờ mày đói hay no?

- Đại ca biết rõ mà. Từ sáng giờ em có gì bỏ bụng đâu.

- Ờ! Vậy thì đừng có lời thôi. Đi theo tao!

Kha lú lú tuôn lời.

* * *

Quanh qua queo lại một chốc, Bụng rất mừng khi thấy hai đứa trẻ dừng lại trước một cái vườn rộng, trong xa một biệt thự nhỏ, xinh xắn biệt lập ở đường Trịnh Phong. Con đường này nhà cửa thưa thớt chứ không đông đúc như đường Huỳnh Thúc Kháng, gần chợ. Thật là dịp may hiếm có. Bụng cười khi khi ra dáng hài lòng, quên cả giận hờn 10 phút trước:

- Tụi mình hên lắm đó Kha.

Tên nghĩa đệ thật thà hỏi:

- Hên gì đâu anh?

- Mày thiệt đúng là *gà mờ*. Tao có kinh nghiệm trong nghề tao biết. Nghe đây: những ngôi nhà biệt lập như thế này rất tiện cho việc *làm ăn* của chúng ta.

Lại làm ăn! Kha tối sầm mặt khi nghe bạn nhắc lên hai tiếng đó, nhưng Bụng không lưu ý, thao thao giải thích:

- Trước hết, chủ những ngôi nhà chắc chắn là có tiền hơn hạng ở nhà phố hay chung cư...

- Chung cư là cái gì, Đại ca?

- Thiệt hết nước, mày khờ khờ quá đi: chung cư là nhà có lầu nhiều tầng, do chính phủ cất cho dân chúng mấy thành phố lớn ở trả góp, hiểu chưa?

- Mà ở đâu có chung cư? Đại ca? Thiệt em chưa nghe nói. Sài gòn có không? - Kha lại tò mò hỏi.

- Tao thì tao nghe lâu rồi. Bên tây có lâu rồi, bên mình thì nghe nói đang dự tính làm chung cư, chắc cũng không lâu đâu. Tao thấy vậy rất hay, phải giải tỏa những căn nhà ổ chuột, mất vệ sinh. Nay em Kha, anh hứa một ngày kia, anh sẽ lạo lập một căn trong chung cư, anh em mình ở cho sướng. Em cứ tin anh đi! Anh là hạng người đảng hoàng, quân tử nhất ngôn! Em sẽ được ở chung cư!

Nhận thấy sự khoác lác của mình đã đủ để tăng uy tín với Kha, Bụng đi sâu vào dự tính liền:

- Thứ hai, nhà kiểu này xa cách lân bang hàng xóm, mình không bị khó dễ trong khi làm ăn.

- Hừ! - Kha kêu lên một tiếng vô nghĩa.

Bụng ngừng lại, rút một điều thuốc bát tô xanh trao cho Kha, quẹt diêm lên, cử chỉ thân mật như một người anh đối với một đứa em ruột thịt. Kha cảm động đón điều thuốc trên tay Bụng, cái ý định sẽ không dự vào công việc bắn thiu của đàn anh tan như khói thuốc khi hút hơi thuốc đầu liền. Lương tâm hẳn đã nằm bẹp dí sau khi ngo ngoe một cách vô hiệu lực!

- Giờ đến phần hành động: qua đứng đây. Em chịu khó đến bấm chuông đi, cứ mạo danh là người đến xịt thuốc mỗi trong nhà. Làm bộ đến gần mấy cánh cửa sẫm soi tìm dấu mối rồi liếc mắt coi chừng hễ có gì tôn tốt mà gòn gợn, nho nhỏ như đồng hồ tay, nhẫn vàng, hoa tai là quơ đại, thủ vô túi liền. Tao biết: tụi con nít nó khờ lắm, không để ý gì đâu. Hễ chúng ngó lơ là mình hành động liền, biết chưa?

- Lỡ như... ờ, lỡ như tụi nó không ngó lơ thì sao, anh?

- Trời ơi! Mày ngu hết sức, phải tùy cơ ứng biến chớ. Cái gì cũng hỏi, mỗi chút mỗi hỏi...

Gã ngừng lại, đặng hăng một cái, đoạn tiếp:

- Tao sẽ ở ngoài canh chừng cho mày. Cần nhất là để ý món đồ có giá trị

như tivi, tủ lạnh, cát-xét này kia...

- Ý chết: Mấy thứ đó to kênh làm sao em đem ra mà tụi nhỏ không để ý được, anh?

- Thiệt mà thậm ngu. Lấy là lấy mấy thứ nho nhỏ kia, còn mấy thứ này thì chỉ quan sát, chú ý thôi hiểu không? Coi kỹ mấy cái chốt cửa. Đó, chuẩn bị chu đáo thì dễ dàng cho mình.

Kha tròn mắt, há hốc miệng nghe bài đại luận đầu tiên do đàn anh truyền dạy, cố hết sức mà vẫn cảm thấy hai gối run run. Nhưng đầu sao, Kha cũng thấy thích thú. Giọng tự nhiên giả tạo, Kha nói:

- Làm vậy thì dễ quá. Đại ca há?

- Thì anh đã nói dễ ợt mà em, em Kha! Cho em hay, đây là cơ hội bằng ngọc thạch chứ không chỉ bằng vàng đâu nghe. Có điều, anh cũng cần dặn em: có thể cha mẹ chúng trước khi đi vắng đã cất hết đồ quý giá nho nhỏ vô tú...

Bụng lại ngừng vì nghe Kha thở dài có vẻ thất vọng. Hắn nhìn Kha với đôi mắt khuyến khích:

- Đừng nản lòng! Trường hợp này thì mình chịu khó chờ tối sẽ trở lại. Kha này em nên nhớ: bóng tối bạn tốt của hạng người như anh em mình. Tối nay ta sẽ...

- Tối nay? - Lương tâm tên cắp vặt lại vùng dậy bất ngờ, hấn nhảy nhồm lên tựa như là vừa đạp nhầm tổ kiến lửa, phản đối - Thôi đi, Đại ca ơi! Em thấy... tối nay không tiện: em sợ...

- Sao lại không tiện? Sao lại sợ? Nghe ta hỏi đây: mà bao nhiêu tuổi rồi, hử Kha?

Kha ngơ ngác vì câu hỏi kỳ quặc: đang bàn chuyện ăn trộm lại đi hỏi tuổi! Song Bụng tiếp liền không cần đợi Kha trả lời:

- Mà bây lớn mà sợ ba đứa con nít bằng ba củ khoai, không biết nhục sao? Kha nóng bừng mặt, gân cổ cãi:

- Giỡn hoài! Đừng khi em quá vậy chứ, anh Ba! Anh cho em là hạng người gì mà lại sợ ba đứa con nít bằng ba củ khoai.

- Hừ, không sợ! - Giọng Ba Bụng đay nghiến - không sợ mà... chính mà

vừa nói rõ ràng: mày nói không tiện, mày sợ...

- Để em cắt nghĩa cho anh biết: Em sợ là sợ tụi nó sợ mình, anh biết chưa? Đó, anh nghĩ coi: con nít con nôi đang ngủ mà giữa khuya giật mình thấy người lạ vô nhà, cha mẹ thì đi vắng, làm sao chúng không điếng hồn đi? Có phải tội không?

Bụng không dẫn lòng nổi nữa, hấn ta hét dựng lên:

- Thôi dẹp! Dẹp lại! Đừng chọc tao nổi điên giờ, thằng ngốc!

Kha cũng nóng theo:

- Đừng có hét to lên! Cảnh sát họ nghe thì sao? Anh khôn chỗ nào đâu? Được rồi, thằng này sẽ *hợp tác làm ăn* với anh, mà xin anh đừng có mỗi chút mỗi mắng mỏ thằng này...

Bụng đầu dụi:

- Thôi, anh xin lỗi, tánh anh cũng hơi... bậy. Em đừng chấp. Thôi, giờ bàn kỹ lại, nghe? Em tính sao, hay là em có ý kiến gì tốt hơn?

Giọng gã ngọt ngào. Kha dấm dăng:

- Thằng này không có ý kiến gì ráo. Thằng này nói cho anh hay: làm gì thì làm bây giờ chớ tối thì chưa chắc, thằng này không ưng làm chuyện bất nhân.

Bụng biết là không phải lúc giờ giọng đàn anh, bèn cười cười:

- Được, anh đồng ý, biết chừng bây giờ mình làm ăn liền, cần gì đợi tới tối? Em nói phải, anh nghĩ lại rồi. Anh tuy vậy chớ cũng biết chuyện lắm, em à! Anh cũng có con, làm sao anh không biết thương con nít? Làm cho con nít sợ, mang tội chết...

Miệng nói vậy, nhưng bụng hấn nghĩ khác: "Được rồi con ơi! Tao nhịn mày vì tao đang cần mày. Rồi đây, mày sẽ thuộc quyền sai khiến của tao, tao biểu mày nhảy vô lửa e cũng không dám cãi chớ đừng nói chuyện làm việc trong đêm".

Hấn lại cười:

- Như vậy là mình đồng ý trên nguyên tắc, há? Thôi thực hành liền đi cho rồi. Thì giờ là vàng bạc, em Kha! Em vô bấm chuông đi!

- Coi! Sao lại em? Anh vô chớ, em canh chừng chớ?

- Ủa, nãy giờ mày nghe tao bàn tính rồi mà?

- Thì em nghe chớ sao, mà em tưởng là anh vô còn em thì đứng ngoài... Em đã biết gì đâu, em chưa có kinh nghiệm, lỡ tụi nó biết mình là kẻ gian thì nguy.

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương IV

Mang tấm tạp dề trước ngực, Phan bắt đầu gọt cà rốt, nhưng Lai ngừng lại, giọng sành sỏi:

- Không nên gọt vỏ, chất bổ mất hết giờ. Mẹ vẫn làm hoài, không nhớ hả? Chỉ cạo sơ sơ chút chút, mà trước hết phải rửa sạch, chớ cạo xong rồi mới rửa thì chất ngọt cũng hao đi.

Người anh tỏ ra phục thiện song tìm hoài không thấy cái xơ mướp để chà rửa cà rốt: chúng bèn bàn nhau lấy cái bàn chải đánh răng dùng tạm cũng xong. Lai sà tới:

- Để em gọt khoai tây cho, thêm vài củ khoai tây ngon lắm.

- Tao không mua khoai tây.

- Ở nhà còn. Em gọt nghe?

Trong lúc Lai gọt khoai, Phan cắt một lát cà rốt đút vào miệng cho em út. Cô bé nhai rào rào và hai anh cũng nhai mỗi đứa một miếng cho vui. Lai khen cà rốt ngọt, toan nhón miếng nữa nhưng Phan ngăn lại.

Đúng lúc đó, có tiếng chuông reo lên. Chúng giật mình: dám cậu về làm à! Bậy hết sức: mai giờ, sau khi đi chợ về, chúng quên điều quan trọng cậu viết trong thư là cậu có thể về thành linh, bằng xe hơi của người bạn kia mà! Yến hớn hở:

- Coi chừng cậu về đó!

Phan đưa mắt nhìn quanh nhà bếp. Chà! Cậu về mà thấy như vậy thì mặt anh em nó quá! Chẳng gì, chúng đã hứa với mẹ là nhà cửa đàng hoàng khi cậu về mà! Coi khẩn mắt hết sức. Lai tỉnh táo hơn anh, nó chụp cây chổi quét vỏ khoai lại một chỗ, rồi túm lại gọn trong tờ báo trong lúc Phan vội vàng lau lia lia cái bàn. Còn Yến. Nó đã phóng tuốt lên nhà coi thử phải cậu không? Vì nó thấp nên không nhìn qua cửa sổ được, cô bé hé hé cái nắp đựng hộp thơ nhìn qua khe hở và trời ơi: Nó thấy hai ống quần ca rô của một người đàn ông phía ngoài! Nó hét lên vì mừng rỡ:

- Cậu Bích về! Cậu Bích về mấy anh ơi!

Nhanh nhẹn, nó mở rộng cửa và không đợi người đàn ông lên tiếng, nó nhảy phóc lên và ôm cổ anh ta, làm anh ta gần ngã ra phía sau:

- Cậu! Con mừng quá! Con biết cậu về mà!

- Chào cô bé! - Gã đàn ông lắp bắp - tôi là... tôi muốn...

- Vô trong đi cậu! Ba mẹ đi đón cậu ở Sài gòn. Có mình tụi con ở nhà thôi. Vừa nói nó vừa nắm tay gã ta lôi tuột vào nhà, không quên đóng cửa hàng hoàng. Hai anh nó, tuy chưa dọn dẹp thật kỹ nhà bếp, song đã lanh trí giấu gói rác trong gầm bàn, cất cà rốt và khoai vô tủ lạnh. Vừa lau mồ hôi bò dài xuống má, hai đứa vừa đi ra phòng khách để đón cậu mình.

Lai giục gã anh:

- Thôi lẹ đi! Đừng để cậu đợi lâu: không có ba mẹ ở nhà! Mặt em có sạch không. Coi tóc anh kìa!

Chúng muốn thật chững chạc khi đón ông cậu yêu quý trở về.

Đứng giữa phòng khách, Yến nắm chặt tay người đàn ông, mắt sáng rỡ trong lúc hai thằng anh khựng lại, sững sờ. Cậu Bích của chúng đó sao? Trời ơi! trong tưởng tượng bao nhiêu ngày nay, chúng hình dung đến một chàng trai trẻ măng cao lớn, tóc chải mượt, dáng bộ quý phái trong cái ba đờ xuy màu xám nhạt, quần thẳng bờ ly, giày tây bóng người, hai tay xách hai va ly xăm-sô-nai nặng trĩu, vai mang một cái máy ảnh thật đẹp và có cả ống dòm, da cậu rám nắng - Mặc xây cũng là miền biển. (Có thể cậu đội một cái mũ phớt Ăng lê có thể không, cái này không cần thiết lắm).

Nhưng đây, cậu chúng còm nhom, mặt mày buồn thiu, không ba đờ xuy, không ống dòm, không máy ảnh, quần tây nhàu nát, áo cũ mềm, hai lay xuôi xị, trống trơn.... Song, trong một thoáng, hai đứa cùng hồi hận vì thái độ lạnh nhạt của mình.

Dù cậu không sang trọng. nom cậu cũng dễ thương - làm sao không thương ông cậu ruột của mình cho được? - Chúng tiến tới, cố sức nói:

- Thưa cậu mới về!

- Tụi con mừng cậu.

Yến vồn vã hơn, chùng như để chuộc lỗi cho hai anh:

- Con là Yến, em út, còn đây là anh Lai, còn đây là anh Phan đó, cậu.

Như được trốn, Phan tiếp tuôn:

- Thưa cậu, ba mẹ con đi Sài Gòn đón cậu từ hôm qua.

- À, à, tôi biết điều này...

- Tụi con rất mừng được đón tiếp cậu...

- Cảm ơn các cháu, các cháu thật ngoan...

Lai bấm anh trai, nói nhỏ:

- Bài thơ anh đâu? Đọc lên đi! Coi kìa. Anh làm gì vậy. cậu mình...

Trời ơi! Nông nổi này mà em Phan còn bảo nó đọc thơ, có gì hứng khởi đâu, hả cao xanh? Phan chỉ muốn chạy tuốt vô phòng nằm đắp chăn kín mít vì quá...thất vọng. Không phải Phan buồn vì cậu nghèo, nhưng nó làm sao ấy, không thể nói được, nó kỳ kỳ... Trong lúc hai anh trai đang lúng túng vì chương trình đón tiếp cậu gặp nhiều trở ngại thì con bé em gái lại rất vui, nó nhanh nhẩu, tự nhiên hết sức. Nó đưa cậu lại ngồi xa lông và nom sắc thái không vui của cậu, nó hỏi:

- Cậu mệt phải không? Cậu ngồi nghỉ đi cậu!

Gã đàn ông vớ lấy cơ hội tốt, đáp bừa đi:

- Phải, cậu mệt quá, đi máy bay... trời xấu...

- Ủa, sao trong thơ cậu nói cậu về tàu thủy mà?

- À... à (đã trót liều luôn. Kha nói tiếp) phải, ban đầu cậu đi tàu thủy rồi tàu chìm...

- Trời ơi! Tội cậu chưa! May mắn quá...

Yến kêu lên, giọng thương xót. Phan mở to mắt vì sung sướng: "tàu chìm hèn chi mà cậu trông thảm nỗi như vậy". Bây giờ đến lượt nó vồn vã:

- Thưa cậu, tàu chìm thiệt hả cậu?

Nhưng hỏi xong, nó thấy mình thật là cù lùn, chả lẽ tàu chìm giả hay sao chứ? Nó bèn hỏi lại cậu khác:

- Chìm ở đâu, lúc nào vậy cậu?

- Cậu kể tàu chìm cho tui con nghe đi cậu! Chắc dễ sợ lắm? Hồi hộp lắm?

Lai hỏi dồn. Gã đàn ông bất ngờ đưa tay che mặt, nói như rên:

- Kinh khủng hết sức, các cháu ơi!

Cậu chúng thật là người tốt: chắc cậu đang tưởng đến những kẻ không may trong vụ đắm tàu? Cứ coi bộ buồn rầu của cậu đó thì biết. Yến ôm chầm lấy cậu:

- Con thương cậu quá, cậu ơi.

Hai thằng con trai xúc động hơn, chúng náo nức nghe chuyện đắm tàu, nên lại hỏi:

- Cậu, kể cho tụi con nghe chuyện đó đi cậu.

Kha gật gật đầu:

- Các cháu thông thả, cậu vẫn còn bị ám ảnh về tai nạn rừng rợn này. Cậu mệt quá, phần thì bị sóng nhồi, phần thì...

- Thôi, mấy anh không biết gì hết - Yến gạt đi - cậu mệt mà cứ hỏi, hỏi hoài. Cậu ơi! - Cô bé âu yếm hỏi - cậu có đói bụng không? Cậu uống gì không ?

Gã đàn ông sáng mắt:

- Ở nhà có gì?

Phan vung tay lên:

- Thừa cậu, đủ thứ: café, sữa tươi, trà - trà thì con chưa pha - nhưng nếu cậu muốn...

- Cho cậu một ly café đậm, thiết đậm! Cậu cần tỉnh táo.

Lai vui thích dạ to một tiếng cùng anh xuống bếp. Để gì có dịp phục vụ một ông cậu ruột vừa thoát nạn đắm tàu? Yến không rời cậu nữa, nó nhảy nhót quanh Kha như con chim vành khuyên bên cạnh mẹ, thỉnh thoảng nó lại vượt má cậu một cái như thể chia sẻ, như thể đồng cảm nỗi buồn của cậu mình.

- Theo con nghĩ, cậu không nên buồn, vì cậu thoát chết về nhà được.

- Cháu rất tốt - Kha cười ngượng - gặp cháu thật may...

- Dạ, may thật chứ, cậu!

Kha ngồi dựa ngửa trong ghế bành lớn, đưa mắt quan sát xung quanh: "*Gia đình này sang thiết ta! Thảm trải cũng đẹp chứ đừng nói chi đến xa lông! Nệm ngồi thì êm, mình ưng ngủ một cái nếu không sợ lão Ba Bụng cắn hần*" Hần tự nhủ. Nhưng hần cũng vừa chợt nhớ Ba Bụng dặn hần phải làm gì.

Đúng lúc đó hai thằng con trai đem cà phê lên. Kha đón lấy, nốc một hơi, không chừa chút cạn, rồi còn chắc lưỡi trong tróc mới là hay! Nếu có mẹ chúng thế nào bà cũng la thằng em chứ không khỏi. Mẹ chúng vẫn dạy các

con phải lịch sự trong cách ẩm thực. Coi bộ cậu Bích *lung* quá? Cũng phải: ở trong rừng Nam Mỹ ba năm chớ ít gì? Bên đó người ta sống tự do, không ai dòm ngó, mà trên Mạc xây chắc cung na ná? Mạc xây là hải cảng lớn; mà dân bến tàu thì ôi thôi! Khởi chề. Phan với Lai biết điều này.

Yến thì nghĩ khác: trông dáng bộ đó, nó càng thương cậu. Nó lẩm bẫm:

- Tội nghiệp cậu quá 1

- Cháu cậu thật tốt, cậu không có gì tặng cháu hết, tới đâu còn làm phiền...

- Trời ơi! - Lai la lên, bất bình - cậu đừng nói vậy. Cậu bị đắm tàu, thoát chết là may, làm sao còn có gì tặng cho tụi cháu?

- Phải đó cậu, tụi con không buồn chuyện đó đâu. Trong lúc nguy hiểm người ta lo cứu người chớ ai là có thì giờ vớt đồ đạc. Cậu đừng nghĩ là làm phiền tụi con, ba mẹ có nói nhà mình cũng như nhà cậu mà. Cậu còn sống là quý rồi...

- Dạ, tụi con không buồn đâu - Yến tiếp - Cậu có mua quà cho tụi con mà lại tàu chìm...

Nhờ cốc café đậm và nhiều đường. Kha lại thần cho nên khi Yến âu yếm hỏi:

- Cậu khoẻ chưa?

Gã đại dột tuyên bố là:

- Rất khỏe!

Lai giục liền:

- Bây giờ, cậu kể chuyện đắm tàu đi!

Kha làm kể hoãn binh:

- Buổi sáng đi học con ăn gì?

- Dạ, con uống sữa, ăn bánh mì phết bơ, có khi ăn bánh mì trứng.

- Vậy chớ có khi nào con nhịn đói đi học không?

- Gì nổi cậu? Đói chết...

- Vậy mà tụi con bắt cậu kể chuyện trong khi chỉ cho cậu có ly café đặc. Café làm tỉnh táo chớ không làm người ta no.

Ba đứa nhìn nhau, hết sức hối hận vì sự sơ xuất của chúng. Chìm tàu chắc cậu nôn hết thức ăn, rồi lên máy bay bị mệt cả đêm... Vậy mà chúng không lo săn sóc cậu, lo hỏi chuyện. Bậy bạ quá đi thôi. Phan cúi đầu:

- Thưa cậu, cậu tha lỗi, cậu dùng thứ gì, tụi con làm liền. Cậu dùng đỡ rồi tụi con sẽ làm cơm trưa.

- Nhà có trứng gà sẵn không cháu? Nếu không thì.. chút bánh mì phết bơ...

Kha do dự hỏi. Lai nhanh nhẩu:

- Thưa cậu, có. Có trứng gà. Tụi con ưng chiên trứng gà lắm, cậu! Cậu ngồi chơi đi. Tụi con làm lẹ lắm.

Hai đứa con trai lại xuống bếp, trong lúc Yến ngồi bên cậu trò chuyện liếng thoảng. Lòng thương cậu át cả sự khách quan, nó không nhận ra mùi hôi hám tiết ra từ quần áo ông cậu quý. Một ông cậu suýt chết vì nạn đắm tàu, cái đó mới là đáng kể đối với Yến.

Còn hai anh nó thì tỉnh táo hơn, trong lúc vừa chiên trứng, chúng vừa bàn tán về điều này:

- Anh thấy sao?

- Tao thương cậu! Tội cậu quá, mà có điều... áo quần cậu hôi hôi, mà có đồng ý với tao không?

- Đồng chứ - Lai đáp nhỏ - em nghĩ không ra. Phần thì, em trót khoe với tụi bạn là cậu mình số dzánh, nên bây giờ ớn quá. Không phải em chê cậu đâu, nhưng nếu tụi nó biết cậu mình... như vậy, tụi nó sẽ cười cho ê mặt.

Phan cũng buồn không kém. Nó chăm chỉ chiên trứng song tư tưởng cứ hướng về ông cậu trên xa lông. Chợt khuôn mặt nó sáng lên, nó thở dài một cách khoan khoái:

- Tao nghĩ ra rồi; tụi mình ngu quá. Nè tao hỏi mà, cậu bị đắm tàu, cậu mất hết đồ đạc áo quần, phải mặc tạm của người nào đó, thì bảo làm sao...

Thật may mắn, chúng đã tìm ra được lời giải cho bài toán khó! Lai ôm chầm lấy anh, reo to:

- Em thiệt phục anh, anh thông minh thiệt đó!

Mấy cái trứng hơi bị cháy một chút vì chúng bận tâm suy nghĩ chuyện cậu, song không sao, vẫn khá ngon mắt. Phan cẩn thận dùng cái xẻng xúc đem ra đĩa, Lai nhanh nhẹn rắc tiêu lên. Miệng huyết sáo vui vẻ, Phan lo lấy bơ, bánh mì đặt vào khay. Lai thì lấy muỗng, dao đem lại. Với một người ở Mạc xây, người ta phải dọn rất đàng hoàng.

- Này, em biết anh nghĩ gì hồi mới thấy cậu: "*Chúa ơi! Cậu mình đó sao?*"

Kỳ quá! " phải không? Em cũng vậy đó. Nhưng bây giờ nhờ tài trình thám tử của anh. em biết rồi... Ý chà! Thiếu muối, anh Phan!

Soát lại một lượt, hai đĩa hài lòng, mỗi đĩa một bên, chúng khiêng mâm lên vì đĩa nào cũng muốn tự tay mình dọn cho cậu điếm tâm.

Kha đang ngồi lơ mơ thấy thức ăn, chồm dậy, lạnh hơn một con sóc làm hai đĩa nhỏ rất mừng vì chỉ nơm nớp sợ cậu chê dở. Chúng mời cậu rất lễ phép và đứng yên nhìn Kha ăn ngon lành.

-Có gì uống không, cháu?

-Dạ có sữa...

- Không, cậu muốn hỏi mấy thứ tiêu thực kia, ví dụ như bia, uyết ky...

- A! Dạ có. Ba mua cả két để dành đón cậu mà! Nhưng buổi sáng, cậu uống biết có sao không?

- Con nhỏ này ngốc dữ: cậu đã ở bên Nam Mỹ, cậu uống cái gì mà không được?

Lai la em đoạn quay sang cậu:

- Con nghĩ cậu có thể uống bia 33, chớ bia lớn lạt, ba con nói vậy đó!

- Cậu ưng sao? Hay cậu dùng uyết ky?

Do dự một giây, Kha nói:

- Thôi, cậu nghe lời con, uống 33 vậy.

Phan quày quả xuống bếp, mang lên một chai 33. Lai cự anh:

- Anh không lấy ly làm sao cậu uống?

- Thôi, cháu! Uống ly mất công cháu rửa, tội!

Và trước sáu con mắt của *ba đứa cháu thân yêu*, ông cậu đón chai 33, ngửa cổ tu một hơi, tiếng nước bia chảy vào cổ họng cậu nghe ùng ục. Hay thiệt là hay! Hai thằng anh trai nghĩ thầm: chắc hồi bên Nam mỹ cậu ăn uống đơn giản vậy đó chớ gì, bây giờ quen rồi. Chịu cậu, không cần ly tách chi cả, kể ra sống trong rừng sướng thiệt chớ. Vậy mà sao cậu lại bỏ mà qua Mạc tây? Được, để cậu ăn uống xong sẽ hỏi nguyên do.

Yến không thấy gì chướng mắt về cách ăn uống kỳ khôi của cậu, nhưng cô bé đâm lo: mẹ thấy chắc mẹ la quá. Yến không muốn cậu bị la. Yến nhỏ nhẹ nói:

-Cậu đừng nhai ngốn như vậy...

Kha buông cái nĩa, ngạc nhiên:

- Cháu nói gì?

Yến lặp lại:

- Cậu đừng nhai ngốn như vậy, mẹ la đó. Mẹ nói...

Phan đưa mắt cho em ra hiệu không nên ngăn cậu: cậu là người lớn, *độc lập* rồi, đâu có cần mẹ *bảo hộ* như chúng mà phải giữ gìn? Yến chột im.

Kha càng ngạc nhiên. Phan vội vàng giải thích chệch đi:

- Thừa cậu, nó muốn cậu ăn nhỏ nhẹ như nó vậy. Nó tưởng cậu là con gái chắc...

Kha đắc ý, cười khà khà. lên giọng hay chữ:

- *Nam thực như hổ* mà con! Không sao, không ai chê cậu đâu...

Quá vui, cậu quên cả ý tứ, đầu chiên chảy xuống cằm, cậu lấy tay áo quẹt bừa. Thiệt là người sao mà dễ tính lạ lùng: dọn ăn thiếu khăn cũng không chê trách! Làm cháu một người như vậy thiệt là đại phước! Hai đứa con trai nghĩ và một đứa chạy bay xuống lấy khăn, trong khi Yến la to:

- Chờ chút cậu, cậu sẽ có khăn!

Nhưng khi hai đứa đem khăn lên, Kha đã xong bữa, quẹt miệng đàng hoàng. Và để khỏi phụ lòng tốt của chúng, Kha quấn cái khăn hồ cứng lại, đưa lên miệng thổi "te te te" thật vui tai.

Thấy cậu vui, Yến chột nhớ đến quà mình vội kêu to:

- Cậu chờ chút, con ra liền.

Lai cũng nhớ ra, theo chân em. Phan lo bưng khay xuống. Khi hai đứa đặt quà bên cạnh cậu, Kha lại khen:

- Các cháu tốt quá đi! Làm cậu thêm.. xấu hổ!

Giọng Kha thành thực, nghẹn ngào cho đến nỗi Yến phải dỗ dành và Kha càng thêm cảm động, khó mà thực hiện được lời hứa với Đại ca đang đợi ở ngoài.

Chột, Kha chú ý đến chữ *Bích* trên cái đĩa, hỏi Lai:

- Chữ này đọc làm sao? Cậu chưa thấy...

(Hắn ta mới vỏ vẻ quốc ngữ mà lại quên mình đang ở cương vị của một ông cậu có học hành).

Lai vội vàng nói trong khi mặt nó đỏ lên:

- Xin cậu tha lỗi, con vội vàng quá nên sót mất chữ c, đáng lẽ con phải khắc đủ bốn chữ: B.í.c.h. Cậu đừng phiền con.

- Không không! - Đến lượt Kha đỏ mặt lúng túng - quan trọng gì chữ c., *ăn thua là ăn thua chỗ đối xử với nhau.*

Các cháu được dịp cười dài, vì ông cậu quá dễ dãi và vui tính. Yển giục:

- Giờ cậu mở gói quà con đi!

Kha làm theo; cái ví xanh bằng len bày ra trước mắt, có nắp đậy và hột nút cài bằng thủy tinh hồng. Không để cậu ngạc nhiên, Yển giải thích:

- Đó là cái bóp nhỏ, do con đan đó cậu, cậu bằng lòng không?

- Sao con hỏi vậy? Cậu bằng lòng lắm lắm... Cậu rất cảm động...

- Vậy mà mấy anh chê, mấy anh nói là cậu dựng bàn chải với xà phòng thì mấy thứ đó dính đầy len vướng trong miệng cậu.

- Tầm bậy tầm bạ! Vướng len sao được, nếu nó dính cậu phải gỡ ra cho (giọng hăn trầm xuống vì quá xúc động) cậu thề là trong đời cậu, chưa bao giờ cậu được tiếp đón thân mật như hôm nay. Cảm ơn các cháu...

Kha bắt tay từng đứa một, giữ chặt trong bàn tay to lớn thô tháp của mình giây lâu. Lũ trẻ đều rất sung sướng. Phan đề nghị:

- Cậu hút thuốc lá chứ?

Kha gật đầu thích thú và nghĩ thầm "*thật là một bữa ăn thịnh soạn*" Bụng no nên Kha thấy yêu đời hơn, cùng một lúc, hăn quên phăng nhiệm vụ.

Năm phút sau, Kha khoan khoái phì phà khói thuốc. Yển thì dựa vào đầu gối cậu, rất sung sướng. Hai đứa con trai nói một lượt:

- Giờ cậu kể chuyện đi cậu!

- Dạ, cậu khoẻ rồi đó!

- Các cháu ưng nghe chuyện đấm tàu lắm chắc? Cậu thì khác, cậu chẳng bao giờ muốn nhớ tới hay nhắc lại.

- Nhưng cậu đã hứa rồi mà - Yển vòng tay ôm lấy hai chân cậu một cách âu yếm nói - Kể đi cậu! Con ưng nghe!

- Được rồi nghe đây: chiếc tàu đang trôi êm xuôi trên nước, thì thành lình "rầm" một tiếng thiệt to cái tàu chồm lên như con ngựa chững rồi nó *chìm lìm tức thì, không ai kịp biết sự gì xảy ra...*

- Chà! Cậu Bích làm thơ!

Yến vỗ tay reo lên khi nghe câu chót. Kha thở phào nhẹ nhõm tự nhủ thầm: "Cảm ơn trời, câu chuyện kể xong rồi". Còn Phan và Lai lại đồng thanh kêu:

- Cậu Bích!

Nghe giọng đầy bất mãn, Kha giật mình mở to mắt ngạc nhiên: Ủa, mình có làm gì bậy hạ đâu kìa?

- Chuyện cậu kể sơ lược quá, tụi con không chịu đâu. Cậu phải kể rõ ràng hơn kìa.

Phan nổi lời anh:

- Phải rồi, cậu phải kể từng chi tiết một chớ.

- Chúa ơi! Thì cậu kể rồi đó.

- Chưa đủ. Nghe xong tụi con vẫn chưa rõ đầu đuôi gì cả. Chẳng hạn như lúc đó mấy giờ? Trời có giông bão không? Chắc có háo hiệu chớ? Hay là vì đá ngầm? Và ông Thuyền trưởng với thủy thủ làm gì? Hành khách nhốn nháo ra sao?

(Chết rồi: tụi nó truy kiểu này thì biết làm sao đây, hả trời).

- Phải! Cậu phải kể lại hết đầu đuôi! - Yến xích lại sát cậu hơn chút nữa, giọng vừa nài nỉ vừa bắt buộc - Kể đi cậu! Tụi con thương cậu lắm mà!

Kha rên rỉ:

- Khổ thân cậu chưa này! Cậu có biết câu chuyện xảy ra làm sao đâu? Vì... vì.. lúc đó cậu đang ngủ say mà! Các cháu nghĩ coi, khi người ta ngủ say...

Lai la thất thanh:

- Trời ơi! Té ra tàu đắm trong khi cậu ngủ? Tội chưa kìa, dễ sợ chưa!

Yến xích lại gần cậu chút nữa - nó vừa xích lại rồi vuốt vuốt đôi giày rách của cậu vừa thở dài.

Phan vẫn giữ ý định: nghe cho kỳ được chuyện đắm tàu:

- Nhưng sau, cậu tỉnh dậy thì cậu phải thấy quang cảnh đặc biệt đó chớ?

Kha lúng túng một giây:

- Thì đó: cậu đang ngủ say sưa, cái rồi tàu đụng một cái thật mạnh, cậu tỉnh dậy, mà còn ngái ngủ, đang ngủ say mà... tiếp đến một va chạm dữ dội hơn rồi thì, rồi... cậu chìm lìm xuống nước...

- Sao mau quá vậy hả cậu? (vẻ thất vọng, Phan lặp lại) Ít nhất tàu cũng

chông chênh nghiêng từ từ chớ cậu? Và thủy thủ đoàn thả ca nô cứu cấp chớ?

- Đâu kịp cháu? Trong một tích tắc thôi mà. Y như mình cầm cục đá liệng xuống nước vậy đó mà... rồi thì... rồi...

Phan, Lai và Yến cùng nín thở, dán mắt vào miệng cậu, lắng tai, song chúng chờ khá lâu mà cậu chúng không nói gì thêm. Phan hết kiên nhẫn nổi:

- Kìa, rồi sao nữa, cậu?

- Sao cái gì, hờ cháu?

- Trời ơi! Coi kìa, cháu hỏi chiếc tàu... Có ai kịp...

Kha thở dài đánh sượt một cái:

- *Kịp cóc khô* gì đâu (hắn toan bực bội toan chửi thề nhưng phanh cái miệng lại kịp). Mọi người đều như cậu: họ chìm lìm trong khi còn mặc đồ ngủ.

Yến nức lên khóc, vì thương xót những hành khách không may, làm gã đàn ông cuống quýt, vụng về đưa tay lau nước mắt cho Yến, an ủi:

- Không sao, cháu đừng buồn, vì sau đó tất cả hành khách đều được cứu thoát, Yến ạ!

- Thật phi thường! Tàu chìm thình lình, hành khách rớt xuống biển mà vớt lên được hết, không ai chết đuối! Phi thường!

- Phải! Phi thường thiệt đó, các cháu ơi!

- Thưa cậu, chắc là một chiếc tàu khác đi tuần hay kịp? Họ dùng thứ gì vớt hành khách cậu? Phao? Cano? Hay là dây cáp? Cậu kể lẹ đi cậu, con sốt thột quá đi!

- Bằng mọi cách, cả phao, cả ca nô, cả dây.

Lũ trẻ đang say sưa tưởng tượng đến khung cảnh hùng vĩ đó thì ông cậu chợt im luôn. Lần này Lai chồm tới, nắm một hạt nút áo của Kha giật mạnh.

- Cậu ơi! Cậu kể gì đâu không, làm con tức điên được. Chiếc tàu cứu tàu cậu từ đâu đến? Do ai chỉ huy? Thủy thủ đoàn mấy người?...

- Làm sao cậu biết? Đang hoảng hốt mà. Cháu mà gặp cảnh đó coi! Thì cậu đã nói nhờ chiếc tàu khác đến cứu: tất cả hành khách được vớt lên bong.

- Cả ông thuyền trưởng?

- Dĩ nhiên. Thôi, tha cho cậu đi, cậu kể xong rồi đó. Tụi cháu thiệt là không biết thương cậu gì hết.

Câu sau cùng, Kha nói bằng giọng đau khổ cho đến nỗi Yến phải hối hận vì đã phụ với hai anh hành hạ cậu. Yến toan nói một câu gì an ủi cậu nhưng cô bé còn lúng lúng thì Kha lại nói tiếp, giọng rên rĩ như người đau, đầu gục xuống ngực, hai tay che mặt:

- Cậu không thể tiếp tục kể lại quang cảnh khủng khiếp ấy. Chỉ nhớ đến cũng đủ đau đớn, *như ai bóp nát buồng tim* cậu...

Ba đứa trẻ không ngờ câu cuối cùng Kha thốt ra là do Kha lặp đi lặp lại theo một điệu cãi lương. Chúng không được coi cãi lương bao giờ, cho nên chúng hết sức ân hận, cả ba đều ân hận. Thật đáng xấu hổ: sao chúng lại ép cậu kể chuyện đắm tàu làm chi? Đời người ta, chứng kiến cảnh ấy một lần không đủ ghê gớm rồi sao?

- Xin cậu tha lỗi cho tụi con. Tụi con tò mò bậy bạ quá.

Phan lí nhí nói. Lại tiếp:

- Dạ, tụi con rất hối hận, xin cậu bỏ qua...

Yến thì lấy tay vuốt vuốt mớ tóc Kha, không ngừng lặp đi lặp lại:

- Con thương cậu quá! Con thương cậu quá!

Để cho ba đứa trẻ vuốt ve một lúc. Kha mới tươi tỉnh trở lại mà rằng:

- Thôi! Các cháu đừng bận tâm, con nít đứa nào cũng đại dột, tò mò, cậu không giận các cháu đâu.

Và hẳn nhón một liều thuốc do Phan đưa lại, châm lửa thả khói ra đăng mũi, nhẹ nhõm, sung sướng vì hết bị quấy rầy. Thấy cậu bình thường lại, lũ trẻ hân hoan ra mặt. Chúng nghĩ rằng nên để cậu yên thân một lát, vả chăng này giờ ham nghe chuyện, chúng chưa rửa dọn chai, đĩa, mâm cậu ăn xong, chỉ mới mang xuống bếp để đó.

Lai cẩn thận, dặn với:

- Bây giờ tao với anh Phan đi rửa dọn. Yến ngồi chơi với cậu, nhớ đừng quấy rầy cậu nữa, nghe?

Đoạn hai anh em dắt xuống bếp, mỗi đứa có một ý nghĩ riêng và như thói quen, chúng không thể ôm riêng một mình được. Lại lên tiếng trước:

- Nếu khoe với tụi bạn là cậu mình bị đắm tàu chắc tụi nó bảo em nói dóc chứ không khỏi.

- Đừng nói gì hết, đợi có báo đăng rồi mình dựa theo đó mà kể, chính xác hơn. Em biết không: phóng viên nhà báo họ lạnh lắm, họ có mặt trong trường hợp nghiêm trọng.

Lai vỗ tay, reo:

- Em thiệt phục anh!

Vừa dọn rửa mọi thứ, hai đứa vừa hát nho nhỏ khi nghĩ đến tờ báo đăng tin đắm tàu Santa Maria, chiếc tàu có cậu chúng trên đó. Phan giục em:

- Lẹ lên, đừng để cậu ngồi buồn lâu...

- Cậu không buồn đâu, có em Yến mà, với lại em thấy cậu có vẻ hợp với nó hơn anh em mình, anh có nhận thấy điều này không?

Phan bênh cậu:

- Không, em đừng nghĩ là cậu thiên vị, cậu thương đều cả ba cháu, nhưng vì nó nhỏ nhất nên cậu chiều hơn.

Rồi chợt nhớ, nó la lên:

- Chưa xong đâu Lai, mình còn phải lo làm thức ăn trưa, cà rốt đã xắt xong đâu?

Phan nói và thở dài có vẻ nản chí vì công việc nội trợ quả không hợp mấy với mình. Lai bảo anh giọng tự tin:

- Đừng lo, cậu chưa đói đâu. Thong thả. hai giờ chiều ăn trưa cũng được. Anh cứ yên tâm, em phụ với anh.

Minh Quân

Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu

Chương IV (tt)

Khi hai anh lên nhà, thì thấy cô em gái ngồi chễm chệ trên gối cậu. Cô bộ họ rất tương đắc. Thấy hai anh, Yến la lên bằng giọng sung sướng:

- Nà, mấy anh biết không: cậu sẽ đi mua quà cho tụi mình đó nghe!

- Thiệt hả? Sướng quá!

Lai bộp chộp vỗ tay tán thưởng, song Phan ngần ngừ với ý nghĩ: có nên bắt cậu mua quà cho mình không? Cậu đã mất bao nhiêu đồ đạc quý giá rồi mà?

- Cậu ơi! Cậu có nhiều tiền không? - Phan lo lắng hỏi.

- Ý trời ơi! Cậu quên: bao nhiêu tiền để trong cái rương giờ nằm dưới đáy biển rồi! Nhưng không sao; cậu còn chút đỉnh, đủ mua quà cho các cháu.

- Liệu đủ không, thưa cậu?

- Không sao, cậu còn tiền trong băng, nhưng ngặt cái trưa nay thứ bảy, họ đóng cửa giờ này... họ chỉ mở cửa cho đến 11 giờ rưỡi thôi.

Phan nảy ra sáng kiến: chúng có tiền dành dụm trong con heo đất, nếu cần, chúng cho cậu mượn trước rồi thứ hai cậu sẽ lấy tiền ở ngân hàng trả lại cho chúng. Phan hỏi liền:

- Thưa cậu, cậu hiện còn bao nhiêu trong túi? Nếu cần...

Thật khó nói, xưa nay chắc không ông cậu nào lại hạ mình mượn tiền cháu bao giờ, nhưng đây là trường hợp đặc biệt mà! Phan chờ cậu trả lời, nhưng ông cậu ngần ngừ giây lâu:

- Cậu còn đây, không bao nhiêu... dẫu vậy, cậu muốn có quà tức thì cho các cháu.

- Thì cậu cứ nói thiệt cho cháu biết cậu còn bao nhiêu?

- Hai trăm tám...

- Trời ơi! Hai trăm tám thôi sao? Mà cậu tính mua gì cho tụi con?

Yến trả lời thay cậu:

- Cậu tính mua cho em con búp bê nhắm mắt mở mắt được. Anh với anh Lai con chó xù biết làm xiếc.

- Ý trời ơi! Vậy thì *lúa* rồi. Con búp bê mắc lắm, chó xù cũng vậy... Chắc

cậu quen giá bên Mạc xây rẻ nên cậu không biết giá mấy thứ đó ở xứ mình, búp bê là hàng nhập cảng mà, cậu?

Kha thở dài buồn bã:

- Vậy thì đành để đến sáng thứ hai lãnh tiền rồi sẽ mua. Tiếc quá, cậu ưng có ngay bây giờ cho các cháu vui...

- Còn có một cách, nhưng con sợ cậu không chịu thôi.

- Cách gì?

- Cậu mượn tam tiền tụi con rồi thứ hai cậu lãnh ở nhà băng ra trả lại...

Sáng ngời mắt, Kha hỏi dồn:

- Tụi con cho cậu mượn tiền hả? Mà tiền đó là tiền gì? Để ở đâu?

- Trong con heo đất đó cậu, tiền chung ba đứa chứ không phải riêng của đứa nào hết. Nếu cậu bằng lòng, tụi con cho cậu mượn tiêu rồi cậu sẽ trả lại sau.

- Không! Cậu không cần tiền tiêu gì trong lúc này, chỉ cần mua quà cho các cháu thôi. Nhưng mượn thì... kỳ lắm.

- Không kỳ đâu cậu. Tụi con vui lòng cho cậu mượn chớ phải cậu ưng mượn đâu?

Kha gật gù:

- Có lẽ ý kiến các cháu hay đó. Nhưng cậu cần nghĩ kỹ lại cái đã.

Miệng nói thế, nhưng bụng Kha lại nghĩ khác: "mình hên thiệt! " Phan sợ cậu từ chối, giục:

- Thôi, cậu đừng nghĩ gì hết, không sao đâu mà.

- Mà các cháu có bao nhiêu?

- Thừa không rõ lắm, nhưng ít nhất cũng trên 3.000\$. Chắc đủ...

Kha huýt sáo: 3.000\$. Tự nhiên mà một số tiền to như vậy vô túi ngon ơ, dễ dàng quá! Hăn tỏ ra hăng hái chấp nhận cái đề nghị mà trước đó ba phút hăn toan từ chối:

- Được! Cậu sẽ mượn các cháu, rồi thứ hai trả. Có lẽ với số tiền đó và số tiền cậu còn lại đủ mua cho các cháu mấy thứ quà, không bằng mấy thứ đã nằm yên dưới đáy biển. Nhưng cũng không đến nỗi nào.

- Cậu tốt quá! - Yến vuốt má Kha - Dù cậu không có quà, tụi con cũng thương cậu như thường. Hay là thôi? Con ưng cậu ở nhà chơi với tụi con

hơn, thùng thảng rồi mua quà, gấp gì?

- Không được! Cậu có tánh hể nói là làm, cậu không muốn thất hứa.

Tức thì, con heo đất được đem ra, nhưng trước khi Phan và Lai giết nó, Kha bỗng đổi ý:

- Hay là thôi. Cậu thấy...

- Kìa cậu, cậu làm sao vậy?

- Cậu sợ mẹ các cháu rầy...

- Không đâu! - Giọng quả quyết, Lai nói - tiền này là của tụi con mà.

Kha tặc lưỡi một cái như kẻ định làm liều, gật đầu.

* * *

Sau khi đem con heo đất ra thăm cỏ, đập mạnh vào một gốc cây, hai thằng con trai nhặt tất cả số tiền vừa bạc đồng, vừa vừa bạc giấy là 2.350\$, chúng hơi hồi đã phóng đại với cậu là 3.000\$ nhưng biết làm sao đây? Chúng rất lo lắng, sợ ít quá cậu chúng không thềm mượn. Song may thay, cậu chúng không chê bay tiếng nào, lại còn nói một câu khó hiểu.

- Càng ít càng hay, cháu ạ!

Đoạn cậu chúng đứng lên, nét mặt đăm chiêu:

- Cảm ơn các cháu, cảm ơn tất cả... (giọng hần run run vì xúc động) các cháu đã cho cậu ăn một bữa thật ngon...

Yến bỗng ôm chầm lấy hần, dặn dò:

- Cậu thân yêu của cháu. Nhớ trở về sớm với tụi cháu. Cháu dặn vậy không phải là vì mấy món quà đâu. Cậu có mua hay không cũng được, cậu trở về sớm là tốt nhất, cậu dễ thương lắm!

Kha đứng hết vững nổi trên đôi chân khăng khiu vì mấy lời ngây thơ của cô bé xinh xẻo, dễ yêu, hần ngồi phịch xuống xa lông, kêu lên nho nhỏ:

- Trời ơi! Tôi mà dễ thương.

Ba đứa nhỏ sừng sốt đứng yên, ngỡ là cậu chúng lại bị kích thích vì quang cảnh ghê sợ lúc đấm tào, trong lúc đó Kha ngồi nhìn trân trân vào đầu gối mình. Không khí trong phòng lặng lẽ một cách kỳ khôi. Rồi Kha moi từ túi quần ra cái khăn tay nhàu nát hỉ mũi và len lén lau nước mắt, không cho lũ

nhỏ thấy mình khóc. Rồi hắn đứng bật dậy, sửa áo, kéo quần, giọng quả quyết:

- Yên chí, cậu sẽ về rất sớm: vì cậu cũng thương các cháu lắm, hiểu không.

- Dạ, tụi cháu hiểu cậu thương tụi cháu lắm.

Ba đứa cùng nói. Kỳ thật, chúng làm sao hiểu là Kha đã khổ sở chống chọi với lương tâm cách nào đâu?

Ba đứa nhỏ đứng trong cửa nhìn ra, tay vẫy vẫy cậu, còn Kha thì vừa đi vừa ngoảnh lại, một tay rút túi quần như thể sợ số tiền có thể mọc cánh bay đi. Số tiền quá lớn đối với một kẻ nghèo xơ như hắn - tay kia không ngớt đưa lên hỉ mũi!

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương V

Ba Bụng thở ra nhẹ nhõm khi thấy Kha xuất hiện, hần vút điều thuốc đang hút dở chạy lại đón bạn:

- Sao? Mà làm gì lâu lắc trong đó vậy, hở?

Liếc qua túi quần Kha, hần hỏi tiếp:

- Có *thối* được gì chớ?

- Không, chưa! Nhưng yên chí. Tôi phải đi kiểm cái này trước đã.

Nói xong, Kha toan dợm bước đi. Bụng nắm áo Kha, gằn giọng:

- Kiểm cái gì? Phải nói rõ ra coi?

- Một con chó xù!

- Một con chó xù? Để làm chi chớ?

- Ừ. Một con chó xù đâu đó, tụi nhỏ muốn có một con chó xù! Đại ca đừng cản tôi, vì Đại ca mà tôi phải mạo hiểm từ mai giờ...

- Ý cha! - Bụng vò đầu, bứt tóc, cái đầu tóc sói sọi còn đâu vài trăm sợi - Tao chịu không hiểu nổi mày: đáng lẽ *thối* đồ trong nhà đó đem ra, mày lại đi *thối* một con chó xù đem vô nhà đó! Tao hỏi mày: làm vậy mày được lợi lộc gì không?

- Đại ca đừng làm tôi bực mình, tôi không phải con nít. Tôi biết kế hoạch phải làm. Cứ đợi đây rồi sẽ biết - Giọng Kha cương quyết.

Ba Bụng tròn mắt ngạc nhiên và rồi hần nghĩ thầm: có lẽ thằng này đã *mở mắt* ra rồi, nó tính bắt trộm một con chó xù để dụ tụi nhỏ đây chớ gì? Được, không nên cản nó, nhiều khi nó có sáng kiến hay, phải để nó tự do hành động. Bụng đổi nét mặt nhăn nhó ra tươi tỉnh:

- Được thôi, em cứ làm theo ý muốn. Anh tin em đó. Nhớ lẹ mà về nghe.

Lạ thật! Mấy tiếng mĩa mai của Ba Bụng: "*Tao hỏi mày: làm vậy mày được lợi lộc gì?*" như đuổi theo Kha. Thật ra, Kha rất mừng thấy Ba Bụng không làm khó dễ hay xét túi mình. Kha mừng thấy mình qua mặt hần dễ dàng. Xưa nay, Kha chưa từng làm chủ một món tiền to như vậy. Và bây giờ cơ

hội đến, hấn lại cũng không đủ can đảm để làm chủ nó, vì sự tiếp đãi của lũ nhỏ nòng nhiệt, thân mật quá, *nỡ lòng nào?*

Nhưng trước khi đi đến quyết định. Kha muốn đi xe lam một vòng từ con đường Bạch Đằng xuống chợ Đầm chơi cái đã. Đi xe và trả tiền đoàn hoàng chó không phải đi cái lối chạy trốn trước nay.

Xuống xe xong, hai tay dứt túi. Kha rảo qua, rảo lại trước hai dãy phố để coi có búp bê đẹp không?

Sau cùng, Kha dừng lại trước một cửa hiệu sang trọng, có bán nhiều thứ song Kha chỉ chú mục có mỗi thứ là búp bê thôi. Búp bê nhiều quá! Con thì được lộng kiếng, con thì đứng sắp hàng trong hộp các tông, con thì như con nít tóc thắt bím hay uốn cong vàng óng, con thì đen mướt, lông mi dài và rậm rì, rậm rì, đúng là thứ lông mi giả của mấy cô danh ca, đào hát. Lại có con đứng uốn éo như vũ nữ, mặc áo kimono theo lối Nhật Bản nữa. Thứ búp bê Nhật là thứ Kha loại ra trước tiên. Hấn ta lăm bắm những lời Yến dặn: " Một con búp bê tóc đen, biết nhắm mắt, mở mắt, biết khóc"...

- Cái anh này! Có mua thì mua, không thì để người ta bán, đừng coi hoài, không mỗi mắt sao?

Một cô bán hàng môi đỏ chói, mắt tím tím, tóc xoắn tít, mi giả rậm rì, mặc một cái áo mỏng tanh có giát kim tuyến màu xanh, cong cớn nói. Không hiểu sao, Kha bỗng nổi xung lên:

- Đừng có khinh người. Ta coi kỹ để mua chứ sao lại không? Thấy ta ăn bận như vậy nên khinh ta phải không? Coi chừng à! Bán hàng phải biết lịch sự chứ. Tưởng ta không tiền hả. Lầm à!

- Cái gì vậy cô Cúc? Cái gì mà cãi cọ to tiếng vậy?

Một bà đứng tuổi vệt cái màn trúc nghe lóc cóc bước ra, dáng bộ coi được hơn cái cô vừa chỉnh Kha, lên tiếng hỏi. Vừa lúc đó Kha cũng chỉ tay vào một búp bê "Bella" xinh đẹp tóc đen đứng trong cái hộp cát tông giữa tủ, giọng chững chạc hỏi:

- Con này bán bao nhiêu?

- Ngàn rưỡi!

Cô gái buông xõng. Kha xuýt xoa!

- Ngàn rưỡi hả? Mắc quá!

- Chớ sao, ưng thì mua...

- Cúc - bà chủ lại lên tiếng, giọng bà hơi gắt nhưng vẫn lịch sự - cô phải lễ phép đối với khách hàng, nói giọng như vậy làm sao người ta...

Kha hài lòng lắm, quay sang bà chủ:

- Đó bà coi, cô này khinh người quá, tôi nghèo thiệt, nhưng đã vô đây thì có ý mua mới vô chớ, cố làm như muốn đuổi người ta đi vậy.

- Xin lỗi cậu. Tôi vẫn la hoài mà nó không chừa... thôi cậu bỏ qua, cậu muốn mua để tôi lấy ra cậu coi cho rõ. Búp bê này nhập cảng tốt lắm, nó biết nhắm mắt, mở mắt đó cậu, không phải thứ nhựa của mình nên giá có hơi cao một chút, nhưng cháu chơi sẽ được lâu.

Bà vừa nói vừa ra hiệu cho cô gái kéo cửa tủ lấy con búp bê ra đưa cho Kha.

Kha đón lấy, vuốt vuốt mớ tóc đen mượt của con búp bê, khi Kha lật nghiêng lại, từ con búp bê phát ra ba bốn tiếng oe oe oe oe và đôi mắt xanh biếc cũng vừa nhắm lại như đứa trẻ ngủ. Kha kêu lên vui vẻ:

- Nó biết khóc nữa, hả bà?

- Dạ, nó khóc được. Mắc là vì vậy đó, cậu ạ. (giọng bà nhỏ nhẹ, dễ thương chớ không giống như cô làm công) đó cậu coi, nó biết mở mắt, nhắm mắt nữa, hay lắm...

- Hay thiệt! - Kha gật gù - nhưng... hơi mắc một chút.

Vừa nói Kha vừa lật lại để xem cho kỹ món đồ chơi hay hay. Tiếng "oe oe" phát ra đều như thể giục giả Kha: "Mua đi! Mua đi!". Bà chủ hiệu niềm nở:

- Tôi có thể bán nói chút ít, *mở hàng*, cậu mua giùm, mai giờ toàn vô coi...

- Ủa, giờ này mà bà chưa bán mở hàng sao?

- Chưa cậu ạ! Tôi để ý nhiều lần. Hễ buổi mai mà không bán được suôn sẻ thì suốt ngày ngồi ngáp ruồi thôi. Nhiều khi cũng tại con Cúc hết, thấy mặt nó là người ta ngán. Chắc có ngày tôi phải cho cô ấy nghỉ việc quá.

Kha tiếc nhanh về phía trong, cô Cúc đã lảng đầu mắt. Kha ngập ngừng hỏi bà chủ hiệu:

- Bà nói thiệt đi! Giá bao nhiêu, liệu tôi có thể mua cho cháu tôi thì tôi mua liền...

- Dạ, cậu cho 1.300\$ tôi bớt 200\$ cho cậu làm quen.

- Một ngàn được không. Nói thiệt với bà, tôi có đứa cháu kêu tôi bằng cậu, tôi thương lắm nên cố gắng chứ tôi nghèo...

- Vâng, không phải cậu mua cho con hả?

- Dạ, không! Tôi chưa có vợ, nghèo xơ như vậy ai mà ưng, hở bà?

- Tội chưa! Cậu tốt quá, mua cho cháu... thôi cậu trả thêm tiếng nữa đi, tôi bán vốn, không ăn lời cậu đâu tôi muốn bán cho cậu, mà 1.000\$ rẻ quá chưa tới vốn cậu à.

Kha do dự giây lâu vì những lời lẽ ngọt ngào của bà chủ tiệm, tuy sợ mình trả hớ nhưng nghĩ nông nổi đến hàng khác được tiếp đãi như kiểu vừa rồi hẳn rất ngán. Có lẽ tụi nhỏ nói đúng, đồ nhập cảng mắc. Chà! Mà càng nhìn, Kha càng mê con búp bê, nó thật đẹp không khuyết điểm chỗ nào hết. Bé Yến sẽ mừng lắm. Kha cười cười:

- Thôi! Một ngàn một, đi! Đó là tôi muốn mua lắm. Trưa rồi, bà liệu bán được...

Bà chủ hiệu cân nhắc vài phút rồi tặc lưỡi một cái:

- Dạ, bán mở hàng cho cậu để nhờ cái vía. Thật tôi không lời một đồng nào hết, cậu ơi!

Kha đứng nhìn cô Cúc loay hoay gói con búp bê bằng một tờ giấy hoa trang nhã và còn phải dùng một sợi ruy băng xa tanh hồng cột lại, thắt nơ đàn ông theo lệnh bà chủ. Một niềm vui nhẹ nhẹ dâng lên trong lòng Kha. Lợi lộc gì hay không có trời mà biết, nhưng quả tình Kha được hưởng những phút xuất thần hiếm có. Ba Bụng làm sao hiểu nổi?

Ôm gói quà đi ra, Kha moi móc tìm coi chỗ nào có chó xù đen?

* * *

Năm giờ chiều rồi mà cậu Bích chưa về. Lũ trẻ hết sức nôn nả, nhấp nhòm trên ghế bành, mắt hướng về phía cửa chính lẫn cửa sổ. Bàn cờ được dọn một bên, vì chúng không còn kiên nhẫn để chơi nữa. Yến buồn bã hỏi hai anh:

- Anh có tin là cậu mua được chó không?

- Chó xù khó tìm, nhất là chó xù biết làm xiếc. Mà bày đặt, bắt cậu tìm làm chi thứ khó như vậy?

- Em đâu có bắt? Cậu hỏi em là hai anh muốn quà gì, em phải nói thiệt chứ!

- Em tin là cậu sợ thất hứa, nên cậu phải lòng mua cho được. Mà cậu ở bên Mạc Xây lâu rồi, dám lạc đường lắm à!

- Bậy quá. Hồi mai đáng lẽ phải có một đứa đi với cậu.

- Sao không nói liền?

- Em có ngờ đâu...

- Anh tin là cậu không lạc đường đâu, cậu rời Nha Trang năm cậu hai mươi mốt tuổi chứ phải là năm cậu mới mười tuổi đâu. Chắc cậu gần về rồi đó. Đừng nôn nóng nhắc hoài cậu sẽ vấp té cho coi.

- Phải! Chắc cậu gần về rồi. Này Lai, mà tính đặt tên gì?

- Ai tên gì? - Lai lơ đãng hỏi lại.

- Cái thằng! Còn ai nữa, con chó xù chứ ai.

- Mà cậu đã mua về đâu?

- Hay chưa! Thì cứ đặt tên trước đi, có sao đâu? Chừng cậu mua về thì tránh khỏi mất công suy nghĩ kiếm tên, phải tiện không?

- Em đặt tên nó là Mi nô, cho nó ngủ ở chân giường em! - Yến hí hửng nói.

- Ngon lành há? - Lai nạt em - cậu mua cho tao với anh Phan hay mua cho mà? - Với Phan - Em tính đặt tên nó là Bốp, anh thấy được không?

- Bốp hả? Tại sao lại Bốp? Minô nghe hay hơn.

Phan hỏi em. Yến tươi mặt lên trong khi Lai hùng hổ:

- Anh không để ý gì hết: Minô là tên con gái. Em không ưa. Với lại anh quên con Bốp trung thành và can đảm của ông Ngọc Sơn trong "*Ngục thất giữa rừng già*" rồi sao? Em muốn con chó của tụi mình có đủ hai đức tính đó, nên đặt tên Bốp, hiểu không?

- Tên Bốp dở!...

- Tên Minô dở...

Cuộc đấu khẩu càng lúc càng gay cấn nên chúng quên phắt việc chính: mong chờ cậu đem chó về cho.

Đột nhiên, có tiếng chó sủa dội phía ngoài. Ba đứa cùng đứng bật lên, ùa lại nhìn ra. Tiếng sủa mỗi lúc một gần hơn và... Trời ơi! Cậu Bích của chúng xuất hiện với một con chó xù nâu sẫm. Một sợi dây gai buộc qua cái vòng cổ bằng da, cậu nắm một đầu dây, ngoài ra dưới nách cậu còn cặp một gói giấy hoa có cột nơ hồng xinh xẻo. Cậu nói với nó như dỗ dành trong lúc nó vùng vằng muốn chạy lui hơn là đi tới:

- Đi! Tao thương mà! Đi, đi! Tao thương...

- Cậu về rồi! Trời ơi! Tụi con chờ muốn điên luôn! Vô đi cậu!

Ba đứa thi nhau nói. Và chúng xúm lại toan vuốt ve con vật nhưng nó chồm lên có vẻ giận dữ lạ thường. Kha lại dỗ dành:

- Mày ngu lắm! Mấy anh chị thương mà! Làm cái gì vậy?

Lai lùi lại đưa tay ra như muốn tự giới thiệu mình với con vật xinh đẹp, con vật cứng đầu găm gừ trong cổ họng không tỏ vẻ thân thiện chút nào. Song ba đứa không phật ý. Chúng từ từ tiến lại, ban đầu vuốt vuốt dưới đuôi, rồi lần lần vuốt lên lưng, con vật thôi găm gừ, đứng im cho chúng làm gì tùy ý.

- Tao thương mày lắm, biết không? Tao không có em, mày phải biết chứ!

Yến sờ vào tai con chó, nói giọng âu yếm. Kha nhìn cảnh đó cũng vui lây, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu con vật một cái, tức thì nó lồng lên, nhe răng ra:

- Gấu, gấu, gấu!

Phan phật ý, la lên:

- Mày hỗn quá! Nhờ cậu tao mày mới được về đây biết không?

Lai áy náy:

- Nó vô lễ với cậu quá!

Yến thì chạy lại ôm cậu, thủ thủ:

- Cậu đừng có giận nó, rồi đây tụi con sẽ dạy nó lễ phép với cậu.

- Không sao đâu, các con đừng lo. Chó ưa thích con nít hơn người lớn.

- Đúng vậy. Nhưng cậu yên tâm đi: rồi đây mỗi ngày con sẽ nhắc đi, nhắc lại cho nó biết rằng cậu dễ thương nhất. Nó sẽ thương cậu.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm. Chúng con không bao giờ dám mơ đến một con chó như con chó này. Cậu tốt hơn ông già Noel nữa à!

- Có mắc lắm không cậu? Tụi con sợ cậu thiếu tiền hay đi lạc...

- Lạc sao được. Mà cũng không thiếu tiền đâu, vẫn còn đây.

- Nhưng cậu mua hết bao nhiêu?

Gã đàn ông ấp úng:

- Đừng nói đến tiền bạc. Cậu chỉ muốn các cháu vui thôi.

(Thật cậu chúng sao mà như thiên thần. Chắc trên đời này không có một ông cậu thứ hai như ông đâu).

Mãi theo con chó, lũ trẻ quên gói quà kia. Kha phải nhắc chúng mới nhớ ra. Yến nhanh nhẹn tháo dây cột, nhìn sững con "Bella" xinh đẹp, không kêu lên được một tiếng vì quá sững. Hai thằng anh cũng nhìn say và không ngớt buông lời tán thưởng. Lai lên giọng kẻ cả:

- Yến, em phải cảm ơn cậu chó!

Cô bé giật mình, choàng tỉnh, đu lên ôm hôn cậu nói cảm ơn cậu, và còn bắt con "Bella" hôn cậu nữa.

- Thôi! Bằng lòng hết rồi ha? Bây giờ cho thằng *Ma cà bông* này uống ly café đi!

- *Ma cà bông*? Tên cậu sao?

Kha vội chữa:

- Đôi khi má cậu muốn trêu cậu, bà kêu cậu là *Ma cà bông*.

- Má cậu là bà ngoại chứ ai? Phải không? Mà bà ngoại đâu còn, bà ngoại chết từ lâu rồi...

Giọng Kha run run:

- Phải! Bà ngoại của các con đó mà. Bà chết lâu rồi chớ sao, nhưng cậu nói chuyện hồi bà ngoại còn sống kìa, bà thường kêu cậu là thằng *Ma cà bông*.

- Hồi ba ngoại còn sống chắc cậu vui lắm hả?

- Phải! Vui lắm - Kha thở dài, rút khăn lau mồ hôi và hỉ mũi - cậu đâu có khổ sở như...

- Thôi cậu đừng nhắc chuyện đó, con không muốn cậu buồn. Nếu cậu muốn, tụi con sẽ kêu cậu bằng tên *Ma cà bông* cho cậu vui.

Yến tưởng cậu lại sức nhớ chuyện đăm tàu thăm khố, vội an ủi. Kha lắc

đầu.

- Thôi! Đừng kêu cậu bằng tên đó. Cái gì đã qua cho nó qua luôn.

- Cậu ơi! Cậu ngồi uống café không sao? Phải dùng chút gì chứ?

- Các cháu muốn cậu ăn gì bây giờ?

- Dạ, bánh ga tô!

- Ga tô? Ở đâu? Làm hay mua?

- Dạ mẹ làm, mẹ làm tặng cậu mà.

Nói xong chúng mở tủ lạnh khệ nệ bưng cái bánh lên, bắt cậu ném qua cho kỳ được. Phan trình trọng trao con dao cho cậu, giục bằng giọng âu yếm: Cậu khai pháo đi! Nó thuộc quyền cậu mà! Cậu có cắt, tụi con mới được ăn!

Kha làm theo lời lũ trẻ, nhưng thận trọng, chỉ ăn mấy miếng quanh rìa. Gã không chịu đựng đến mấy miếng có chữ. Chúng hết lời khích cậu: "Tại sao lại không ăn chỗ phết nhiều kem? Nhất là chỗ có chữ Bích, tên của chính cậu, cho mẹ chúng con vui lòng!" Thế rồi, Kha bớt thận trọng đi và cuối cùng cái bánh chỉ còn lại một mẫu, một mẫu cuối cùng có cái chấm than (!) vì các cháu rất vui lòng ăn phụ cùng với cậu!

Con chó cũng được chia một miếng. Xong tiệc bánh, chúng bàn nhau đặt tên cho con vật quý trong lúc Kha vỗ bụng bình bịch khen ngon.

Vì chuyện đặt tên cho chó, ba đứa lại đem chuyện con Bốp và người viết chuyện đó ra bàn. Nghe đến tên người này, Kha chen vô:

- *Thằng chả* là ai vậy, hả?

Ba đứa nhìn nhau cùng một ý nghĩ: cậu chúng dùng một tiếng rất bừa bãi, chúng mà ăn nói vong mạng kiểu đó chắc là bị la liền, nhưng có sao đâu? Hiện mẹ chúng chưa về nhà. Cứ để cậu nói cho vui. Kha lặp lại câu hỏi.

- Thưa cậu, tụi cháu cũng chưa hiểu rõ là... *thằng cha* hay *đàn bà*, chỉ biết người ấy viết sách...

Kha nói, giọng thành thạo:

- À! Ký giả chứ gì? Cậu biết *mấy cha này*. *Ấu tố mẹ*.

Lai toan giải thích cho cậu rõ sự khác nhau giữa ký giả và nhà văn nhưng

Phan thì nghĩ rằng vì cậu nó ở nước ngoài lâu quá nên quên đi một số tiếng, không sao. Thong thả, cậu sẽ nhớ ra. Và lại chuyện đó không cần thiết bằng việc đặt tên cho con chó. Phan muốn dành quyền ưu tiên cho cậu:

- Thưa cậu, cậu đặt tên nó là gì?

- Tùy ý mấy cháu, cậu *ăn nhậu* gì trong vụ này?

Ba đứa cùng cố nín cười. Cậu vui tính quá đi. Và cậu không chịu đặt thì chúng con đặt vậy. YẾN nói trước:

- Con đặt nó là Minô, cậu thấy được không

- Con thì đặt tên BỐp. Cậu thấy tên nào hay?

Kha ngần ngừ một giây:

- Mi nô nghe hay hơn.

Yên vỗ tay vì được chọn tên mình đặt. Hai anh nó đành dẹp tên BỐp lại một bên.

- Minô! Lại đây!

Con chó nghe gọi, tỏ dấu thân thiện bằng cách ve vẩy đuôi và lại gần Yến. Ba đứa hết sức hài lòng, bắt đầu chạy quanh con chó đùa giỡn, dạy cho nó "lại đây", "nằm xuống" v.v... đủ trò.

Hai bên đã có vẻ hợp nhau.

Kha được yên thân lim dim mắt, thoải mái trong lòng chiếc ghế bành êm ái. Hiện tại quá đẹp, hẳn không muốn bận tâm suy nghĩ gì hết, muốn tận hưởng một ngày đáng nhớ. Hẳn gọi cháu hỏi:

- Nhà còn 33 không cháu?

- Dạ còn! Cậu dùng không?

- Cho cậu một chai đi! Cậu mệt quá, đi tận Cầu Đá tìm mua con chó đó. Cậu bỏ giấc trưa... cậu cần uống và ngủ một lát cho lại sức.

- Dạ! Con đem lên liền bây giờ.

- Để nguyên trong chai, đừng đổ ra ly làm chi nghe? Cậu không muốn các cháu mất công rửa ly.

Phan hết sức hài lòng về ông cậu. Ông sao mà tâm lý quá. Nó "dạ" to một tiếng, chạy bay xuống tủ lạnh, lấy chai 33 khui ra, đem lên liền.

Nốc cạn chai 33, Kha ríu cả hai mắt lại, nhưng nhìn đồng hồ thấy hơn năm rưỡi gã có vẻ sốt ruột. Gã thở dài bảo các cháu:

- Bây giờ mà nằm đây ngủ một giấc thì sướng quá...
- Thì cậu ngủ đi. Có sao đâu? Cậu mất ngủ cả buổi trưa...
- Đâu được? Lỡ ba mẹ cháu về...
- Về thì về chớ sợ gì?
- Cậu muốn tỉnh táo để...
- Không sao, con sẽ kêu cậu dậy trước khi mở cửa, đừng cậu đủ thì giờ sửa soạn tóc tai, quần áo.
- Cảm ơn cháu, nhưng không được, cậu còn nhiều việc phải làm.
- Bữa nay chiều thứ bảy, cậu quên sao?
- Cậu không tới công sở, cậu ra ngoài một chút cho thoải mái...
- Không được! - Yến nghiêm giọng như một nữ điều dưỡng đối với bệnh nhân - cậu không đi nổi đâu, cháu biết. Cậu cần ngủ một chút cho khoẻ.
- Không được! Cậu không thể ngủ.

Gã đứng lên chệnh choạng và sau rốt đành mặc cho ba đứa nhỏ dìu lại đi vắng.

- Cậu không ngủ đâu - Gã phản đối trong khi Yến nhanh nhẹn lấy cái mền đắp ngang mình cho gã - Cậu nằm nghỉ một chút thôi.

Mười phút sau, gã ngáy đều đều. Ba đứa rón rén đứng lên, dặt chớ xuống bếp để có thể vừa lo bữa ăn tối vừa giỡn với nó. Và cũng cốt cho cậu chúng được ngủ yên. Cậu chúng đã mệt nhọc cả buổi: đi tận Cầu đá tìm mua con Minô cho chúng, ít ỏi gì?

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương VI

Ba Bụng đã hết kiên nhẫn. Thằng nghĩa đệ của hắn thật là kỳ cục. Lộn ra, lộn vô hai lần rồi ở chết trong đó, mà lần thứ hai lại cuồm ở đâu một hộp đồ to tướng với con chó xù nâu thật tốt mới là ngu chớ. Thật là *gánh củi về rừng!*

Muốn sao thì muốn, phải vô coi thử coi. Ba Bụng lẩm bầm. Hắn vừa nói vừa nhớ lại cái bộ dạng hớn hở của tên Kha và giọng nói chững chạc:

- Đại ca yên chí! Em đem con chó với gói đồ vô cho tụi nó rồi, chút nữa em ra liền.

Ra liền! Ra liền kiểu này thì chết người ta! Ba Bụng bước nhanh lại phía nhà ông Niêm, lòng tràn tức giận. Đã có chủ định nên hắn đi thẳng vào vườn, bấm chuông.

- Ai vậy?

- Tôi! Tôi là nhân viên nhà đèn, tôi muốn gặp bạn tôi một chút, được không em?

- Dạ, bạn ông là ai? Chắc ông lầm rồi, bạn ông đâu có ở đây?

- Bạn tôi là nhân viên nhà đèn...

- Không! Không có đâu, ông lầm rồi.

- Coi kìa, em nói kỳ vậy? Anh ta vô nhà em hồi sáng, tôi thấy mà!

- Ông hỏi nhà bên cạnh thử coi, chớ đây không có.

Ba Bụng đỏ bừng mặt vì giận dữ, hắn nghiến răng... nhưng rồi thay đổi nét mặt ngay, dịu giọng:

- Nếu vậy, chắc tôi lầm. Thôi được, em cho tôi vô coi, tôi cần xem xét lại các dòng điện trong nhà.

Ba đứa trẻ nhìn nhau: có nên để một kẻ lạ mặt vào nhà không? Tên này có vẻ khả nghi quá! Coi không lương thiện chút nào hết. Qua mấy giây lúng túng, Phan lên tiếng:

- Thưa ông, ông có sự vụ lệnh của nhà đèn không?

- Sự vụ lệnh? Sự vụ lệnh gì chứ ?

Lai tiếp lời anh:

- Thưa, chúng tôi muốn biết ông có sự vụ lệnh do nhà đèn cấp không? Các công Sở có cấp cho nhân viên sự vụ lệnh để dễ dàng làm phận sự.

Yến chen vào:

- Ông có thể là một tên ăn trộm. Nếu không có giấy tờ chúng tôi không cho vô nhà đâu.

Phan và Lai toan ngăn Yến nói toạc ra như vậy, nhưng không kịp, dù chúng cũng nghĩ như em.

Ba Bụng chùn lại một giây rồi cười cười:

- Tôi chưa từng bị đòi hỏi kiểu này trong khi thi hành phận sự. Sự vụ lệnh là khi nào có gì đặc biệt kìa. Thôi, máy em đừng làm khó, để tôi vô, bộ mấy em tưởng mỗi lần đến nhà nào chúng tôi cũng phải trình giấy tờ sao?

Miệng nói, chân anh ta dợm bước vô, nhưng Phan chặn lại ngang cánh cửa:

- Không được! Chúng tôi không để cho kẻ lạ mặt vào nhà.

- Thôi! Các em đừng lộn xộn. Tôi không muốn nghe ba em chửi chúng tôi khi cầu chì nhà em bị cháy vào lúc nửa đêm. Và lúc đó đừng có kêu vô ích, chúng tôi không đến đâu. Nói cho mấy em hay!

- Suyt! - Phan dơ tay lên nói - Ông đừng la to, để cho cậu tôi ngủ.

Ba Bụng choáng váng lùi lại, lắp bắp hỏi:

- Cậu mấy em hả. Chớ không phải mấy em ở nhà một mình sao?

- Không, có cậu chúng tôi nữa, cậu vừa về.

Đúng lúc đó, Kha tỉnh dậy, hăn dụi mắt đứng lên, hỏi bằng giọng ngái ngủ.

- Cái gì vậy mấy cháu?

Và rồi Kha nhận ra khuôn mặt tròn và đỏ như mặt trời của Đại ca hăn, hăn kinh hoàng. Kha đứng chết trân, nhìn sững cửa trong lúc Bụng cũng nhìn hăn như nhìn một quái vật. Phan lễ phép:

- Thưa cậu, ông này nói đến xem xét dây điện, mà vì ông không có sự vụ lệnh nên con không cho ông vô nhà.

Kha đã bình tĩnh lại. Hăn nhìn Bụng bằng đôi mắt tinh quái như ngầm nói:

"Kiên nhẫn chút đi, Đại ca!" và nói với Phan:

- Cháu làm vậy là phải lắm, không ai trách cứ chi đâu.

Rồi lớn giọng với Bụng:

- Xin ông cảm phiền giùm. Chúng tôi không thể để ông vô nhà, cho đến khi ông xuất trình giấy tờ chứng minh đảng hoàng.

Ba Bụng há hốc miệng ra, kinh ngạc. Hắn gần ngã khụy xuống bậc thềm. Hắn như không tin ở lỗ tai mình, không tin cả mắt mình tuy là lúc đó hắn thấy rõ ràng bé Yến chạy lại âu yếm ôm chân Kha.

- Đây là cậu mấy em?

Hắn gượng hỏi, mắt không rời Kha. Ba đứa trẻ không thềm trả lời, cùng gạt đầu một lượt. Bụng ho khan lên một hồi rồi nói:

- Thôi được. Tôi không làm phiền mấy người nữa. Để đó rồi sẽ hay. Tôi sẽ trình vụ này lên xếp.

Nói xong, hắn quay lưng đi ra, dáng bộ tức tối. Đến vườn, hắn chỏ vào, quát to:

- Tao chờ mày đó, nghe không?

Kha đóng sầm cửa lại dắt ba đứa nhỏ vào phòng khách. Yến tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cái ông đó kỳ cục hả cậu? Tại sao khi không ông chỏ vô bụi cây mà nói "Tao chờ mày đó, nghe không"? là sao hả cậu?

- Hay là ông điên?

Lại hỏi tiếp, Phan gạt gù đưa ra một nhận xét:

- Không! Chắc chắn lão ta là tên trộm.

- Sao cháu biết? - Kha giật mình hỏi.

Phan mím môi:

- Cháu coi tướng lão, cháu nghi nghi. Người lương thiện ngó biết liền.

Kha giật mình:

- Vậy cháu coi tướng cậu thử đi? Cậu có tướng ăn trộm không, hở?

Lai bưng miệng cười ngật nghê: cậu Bích của nó vui tính quá.

- Thừa cậu không! - Yến nghiêm nghị - Cậu không có vẻ... như vậy. Cậu chỉ có vẻ buồn buồn, cậu dễ thương mà.

- Cậu đã hết mệt chưa?

- Hết rồi.

Kha nói, mặt buồn xo. Rồi đột nhiên, hắn tỏ vẻ lo lắng:

- Này các cháu, nhà mình có đồ gì quý không?
- Dạ, cậu đừng lo, có mà mẹ cất trong tủ, khóa kỹ rồi.
- Tốt quá! Nhưng... còn gì, có gì quý mà không khóa không?

Phan ngẫm nghĩ trước khi trả lời:

- Dạ cũng có chút ít, chén bát kiểu, một ít đồ xưa với lại bộ muống nĩa bằng bạc thiệt. Đẹp lắm. Cậu muốn coi không? Mấy thứ đó mẹ không khóa.
- Kha toan gật đầu thì kỳ quái làm sao: con Minô chọt sũa lên gâu gâu làm Kha khựng lại, khoát tay:

- Thôi! Cậu biết đồ bạc thiệt đẹp rồi. Khỏi coi.

Yến muốn cậu vui, đề nghị:

- Hay là con lấy cái muống bạc của con cho cậu coi?
- Sao cũng được.

Kha trả lời xuôi vạy. Yến nhanh nhẹn chạy lại hộc tủ, lấy ra một gói bông gòn nhỏ, tháo bông, đem cái muống bạc lại, đưa Kha. Kha cầm trong tay ước lượng sức nặng, lăm bằm:

- Đẹp thiệt, mà nặng nữa chớ!
- Bạc thiệt mà cậu, cậu có để ý cái chữ khắc trên cán muống không? Chữ V đó! Chữ V là họ Vũ, con họ Vũ mà.
- Có, cậu thấy V với chữ Y. tên con phải không?
- Cậu giỏi quá!

Kha cầm cái muống trong tay, lòng tham và lương tâm của hắn đang đánh nhau dữ dội, cô bé vẫn không hay biết, nó nghĩ là nền tảng cậu cái muống đó nên đề nghị:

- Cậu ưng không? Cháu tặng cậu đó!

Mặt tái xanh, môi run rẩy, Kha lắc đầu quầy quậy:

- Không! Không! Không đời nào. Cậu không nhận đâu. Cất đi!
- Kìa, cậu! Cậu nhận đi cho nó vui mà!
- Không! Mà thôi, để mai đã, mai cậu coi lại coi.
- Cần gì coi lại? Con muốn biếu cậu mà cậu không nhận sao? Tội con mà cậu!

Nói xong, Yến lấy bông bọc cái muống lại đút vào túi quần Kha. Gã nói giọng khàn khàn gần như khóc:

- Cảm ơn cháu. Cảm ơn cháu lắm!

Đột nhiên hẳn la lên:

- Thôi! Các cháu coi đóng tủ lại đi. Khóa kỹ và cất chìa khóa đi nghe?

Không nên sơ xuất, mất đi uổng lắm.

- Ở đây có ai đâu mà cậu lo?

- Đóng tủ và khóa kỹ lại. Đừng cãi lời cậu. Phan! Lại giúp em con khóa tủ!

Lần thứ nhất, Kha dùng giọng đầy uy quyền đối với lũ nhỏ. Hai đứa làm theo lời Kha nhưng vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Làm vậy có hơi quá đáng, mẹ con không bao giờ khóa tủ này đâu, cậu.

- Không được, có thể có một ngày quân gian lên vô...

- Cậu sợ lão nhà đèn hả?

- Không, cậu sợ... cậu phòng xa thôi. Được! Bây giờ các con đem cất chìa khóa một chỗ thật kín, đừng cho ai biết nghe chưa?

- Hay là tụi con gọi cho cậu?

Kha dấy lên như đĩa gặp vôi:

- Không! Không được. Các con phải tự cất lấy.

Lai không thể nhịn cười được:

- Cậu biểu kỳ khôi quá, đây rồi mỗi lần muốn lấy gì trong tủ, mẹ con phải kiếm cái chìa khóa sao, cậu? Mất thì giờ quá!

Giọng cương quyết, Kha nói to:

- Chừng nào mẹ con về sẽ để chìa khóa nơi tủ còn bây giờ phải nghe lời cậu.

Phan lưỡng lự giơ chìa khóa lên, hỏi:

- Bây giờ con cất đâu đây, cậu?

- Đem vô phòng ngủ mà cất, nhớ đừng cho ai biết chỗ, trừ ba đứa con.

- Giấu cả cậu nữa sao?

- Phải, giấu cả cậu nữa.

- Kỳ quá, làm như cậu là kẻ gian không bằng...

- Biết chừng đâu...

Kha buông ba tiếng nửa chừng. tối nghĩa và cười như mếu. Lai vô tình nói:

- Thú thiệt với cậu, lúc cậu mới vô nhà, con cứ ngỡ là một tay anh chị gì đó...

Nó ngừng lại đột ngột: vì sợ cậu giận, nhưng kỳ quái làm sao: Kha không giận mà lại cười to vui vẻ.

- Có lẽ... nhưng hồi trước kia.. bây giờ cậu lương thiện: ít ra là *bây giờ cậu đang lương thiện*, cháu Lai à!

Nói xong, Kha cúi xuống vuốt ve con chó Minô. Phan từ trong phòng ra, cao giọng:

- Xong rồi. con cất chìa khóa ở dưới...

Cậu nó giơ tay ngăn lại:

- Thôi, đủ rồi. Cậu không cần biết con cất ở đâu, chỉ cần biết con đã cất là đủ rồi.

Rồi uốn mình như một con mèo, Kha hỏi:

- Máy giờ các cháu?

- Đã sáu rưỡi, thưa cậu.

- Trời ơi! Thì giờ đi mau quá, cậu phải đi có chút việc.

- Cậu đi đâu?

- Cậu có chút việc cần.

- Cậu muốn vào phòng tắm hả?

- Không! Cậu muốn ra ngoài cho giãn gân cốt một chút.

- Tụi con sẽ đi với cậu! - Yến tuyên bố bằng giọng cương quyết.

- Không! Cậu cần đi một mình.

- Cậu không dùng cơm tối với tụi con sao?

- *Dùng cơm?* Chờng nào?

- Cậu muốn lúc nào là có lúc đó.

- Ý kiến hay đa! Nhà có gì không?

- Đủ thứ. Cậu quên là mẹ con mua sắm để mừng cậu về sao?

- À há! Cậu quên.

- Cá thu nè, thịt heo nè, thịt gà nè, thịt bò nè... trứng gà nè...

- Thôi đủ rồi! Đừng kể nữa, cậu bắt thèm quá rồi. Bây giờ cậu có ý kiến này, cậu cùng xuống bếp làm với các cháu cho mau, chịu không?

- Hoan hô cậu! Chịu gấp!

* * *

Trông thấy con gà quay sẵn vàng rục với cặp đùi nung núc thịt, Kha thèm nhỏ nước dãi ra, song Kha ngần ngại bàn:

- Không nên! Không nên! Chắc phải chờ ba mẹ các cháu về, và biết chừng còn có khách. Chúng ta đừng đụng đến mấy thứ này.

- Không sao! Mẹ có nói là con gà thuộc quyền cậu đó, cả mấy thứ này nữa, nếu không có cậu, tụi con đâu to dám đem ra?

- Khách nào đâu? Cậu nói như mơ ngủ. Chính cậu mới là khách. *Khách quý nhất đó.*

- Biết chừng đâu? - Kha làm một cử chỉ mơ hồ - Biết chừng sẽ có khách...

- Con đã nói không có ai, trừ cậu mà. Nhưng cậu nói vậy thì chúng ta để lại cho ba má chút đỉnh...

- Đúng đó! Quên, chút đỉnh sao được? Phải để nhiều nhiều chớ.

- Ba mẹ có nói là hễ cậu về thì tụi con được ăn tha hồ. Bây giờ có cậu rồi, cậu lại...

- Các cháu không hiểu gì hết, ta phải phòng có người khác về cùng ba mẹ...

- Làm gì có ai, tụi con cam đoan...

- Dù sao đi nữa, cậu không muốn chúng ta ăn quá nhiều, các con phải ngoan.

Trông thấy dạng bộ gã buồn buồn, lũ trẻ liền thôi bàn cãi, tuân lời ngay.

Phan lấy tạp dề mang trước bụng, lảng quăng dọn bàn. Yến rửa xà lách, đặt khăn bàn. Kha chặt gà ra, Lai sắp cá chiên vừa chín vàng lên đĩa v.v...

Bộ tư bận rộn, má đỏ hồng, lảng xãng lộn xộn cho đến khi mọi thứ được dọn lên đầy đủ. Thành linh, Yến la lên:

- Khoan! Chờ một chút đã!

Nó nói to đến nỗi Phan giật mình, đang bới cơm vô chén xuýt đánh rơi. Thằng anh định cự em, nhưng lại thôi, khi thấy nó khệ nệ bưng ra cái chân đèn sáp bằng bạc. Phan buộc miệng khen:

- Con bé này chu đáo thiệt!

Kha ngạc nhiên kêu nhỏ nhỏ:

- Mẹ ơi! Tụi này làm gì như thế sắp làm lễ cầu hồn vậy kìa?

Lai giải thích:

- Mẹ con vẫn thắp đèn này trong những khi nhà có gì trọng thể, cậu Bích à.

- Thôi được! Nếu các cháu thích, cậu thì không thấy cần thiết lắm.

- Dạ không cần thiết, cháu cũng nghĩ như cậu, nhưng mà đẹp.

Thật là một bữa ăn thịnh soạn. Bộ tư thưởng thức thật tình, ngon lành và tự nhiên. Tám con mắt cùng sáng rực, vừa ăn họ vừa cười đùa, chúc tụng nhau, có nâng ly cẩn thận, nhưng nâng ly sữa vì cả bốn người cùng đồng ý khỏi cần nấu nước trà. Đầu tiên, ba đưa cùng giơ cao ly sữa lạnh của mình lên cùng vào ly cậu, đồng thanh:

- Mừng sức khỏe cậu Bích!

Kha cũng nâng ly lên, mừng trả các cháu. Phan vui vẻ nói trong khi miệng đầy thịt gà:

- Vui quá há. Thật là không khí gia đình, phải không cậu?

Nó tưởng nói vậy cậu nó sẽ vui, nào ngờ cậu xịu mặt xuống một cách khác thường. Song chỉ trong chớp mắt, gã đàn ông đổi buồn làm vui, tán thưởng lời Phan, giọng thấp xuống vì cảm động:

- Đúng lắm, thật là không khí gia đình.

Rồi gã đặt ly sữa xuống, xoa đầu cả ba đứa rất là âu yếm, nói lấp:

- Ước gì cậu được như tụi cháu... nhỏ hoài...

Lai lắc đầu:

- Con lại ửng lớn bằng cậu mới sướng.

Phan đặt ly đã cạn của mình xuống, nghiêng đầu ngắm nghía cậu vài giây:

- Thật ra, cậu không giống như hình chụp mấy.

Kha bối rối, cúi nhìn chén cơm:

- Hình chụp ít khi giống người thiệt lắm.

- Anh nói kỳ không? Hình đó cũ mèm, chụp bảy tám năm rồi còn gì...

- Phần thì cậu bị tai nạn suýt chết làm sao tươi tỉnh nổi...

Kha giấu một tiếng thở dài, và lẹ một miếng cơm với thịt gà. Yến nói thêm giọng mơ màng:

- Nói thật, hồi đó con thấy cậu như Hoàng Tử trong chuyện *Công chúa ngủ trong rừng*.

Kha cười ngất, buông chén đĩa, đứng lên làm điệu như ông hoàng trên tivi, hỏi.

- Bây giờ cậu còn giống Hoàng Tử không?

Yến thành thật lắc đầu:

- Dạ không! Không giống chút nào.

Kha bản khoăn:

- Vậy thì cậu giống ai?

- Dạ giống... thôi - Yến do dự - con không dám nói, sợ cậu giận lắm.

Kha tò mò quá đổi:

- Cứ nói thiệt đi con! Cậu không giận đâu, cậu cháu mà!

Yến ngẩng nhìn kỹ Kha: mái tóc rối bù, khuôn mặt hốc hác, ánh mắt nửa buồn nửa giận, chỉ có nụ cười là rộng mở vớt vát được phần nào cái vẻ tồi tàn. Cô bé trả lời:

- Dạ, cậu có vẻ *một tên quý* đó hơn.

- Trời ơi! Cậu giống tên *quý* đó? Ghê gớm vậy sao?

Giọng gã đàn ông hốt hoảng thật sự và gã gần như muốn ngã quỵ xuống, không đứng vững nữa, sau khi kêu lên bằng giọng thất thanh. Ba đứa cháu vội vàng trấn an ông cậu *quý*, giải thích là cậu chúng là tên *quý* đó thật, nhưng tên *quý* đó rất đáng mến, rất dễ thương, ngang với thiên thần!

Gã đàn ông dần dần bình tâm lại, và cả bốn người đồng ý hát bài: "Con *quý* dễ thương" như sau:

*Có một con *quý* dễ thương.*

Đi lạc vào nhà chúng ta.

Nó lắc lư cái đầu.

Nó đu đưa cái chân.

Nó liệng cái bị sau lưng.

Nó không phá phách gì.

Nó hát với lũ trẻ con.

*Nó là con *quý* dễ thương.*

Nó mới hồi hương...

Bài hát chấm dứt trong lúc tiếng pháo tay vang rộn. Ông cậu tỏ ý ưng hát lại:

- Nào, bắt đầu: một! hai! ba! Có một...

Lũ trẻ hát theo vui vẻ, đến đoạn "nó lắc lư cái đầu", Kha lắc lư đầu mình làm lũ trẻ thích chí hết sức. Rồi đến câu: "Nó đu đưa cái chân", Kha lại đu

đưa chân, đu đưa thật sự cho đến nỗi cái ghế bành muốn gãy đi và đến câu "nó liệng cái bị sau lưng", Kha toan ném cái giỏ bằng mây đang đựng bánh mì; làm lũ trẻ phải cố gắng ngăn lại... ôi chao! Vui không thể tả hết!

Giờn, hát đến mệt nhoài, chúng bèn nâng ly lên lần này là ly chứa đầy nước lạnh - để mừng sức khỏe của "Con quý dễ thương".

Nhưng đột nhiên, Phan nhớ ra chai sâm banh ba mẹ mua ngày thứ năm, nó liền đề nghị lấy ra uống mừng cậu. Kha sáng rực mắt lên trong một giây rồi đổi ý:

- Không nên! Không nên!

Lũ trẻ khuyến dụ:

- Không sao đâu! Sâm banh ngon lắm mà, và cũng là phần cậu đó. Sợ gì!

Kha giận dữ bất ngờ:

- Mà cậu đã nói là cậu không muốn đụng đến trong khi vắng mặt ba mẹ các cháu, hiểu chưa? Vây là đủ lắm rồi!

Ba đứa cháu càng thêm thương cậu: cậu muốn dành đợi ba mẹ chúng về mới chung vui đó mà. Cậu tốt làm sao, biết nghĩ đến người vắng mặt. Lại đề nghị:

- Hay là cậu dùng một chai 33 nữa?

- Thôi! Thôi! Nhiều rồi, cảm ơn các cháu.

- Cháu có ý kiến là mở một chai bia lớn để bốn người cùng uống cho vui đi!

Kha ngần ngừ vài giây rồi gật đầu. Lần này bốn người cụng ly một cách vui vẻ như khi bữa ăn bắt đầu. Đột nhiên gã đàn ông bằng giọng nghẹn ngào nói:

- Đây là ly cuối cùng!

Lũ trẻ phản đối:

- Cuối cùng sao được cậu?

- Vì cậu sắp phải đi.

- Cậu đi đâu?

- Cậu phải ra ngoài có việc cần, rất cần.

- Cậu đi lâu mau? Rồi chừng nào cậu về?

- Đi một lát thôi. Trong lúc đó, có ai kêu cửa, cũng không mở nghe?

Phan sực nhớ:

- Khoan, cậu khoan đi! Cháu có quà tặng cậu. Một bài thơ do cháu làm.

- Ý chà! Vậy nữa?

Kha nói và khi thấy lũ trẻ có vẻ trịnh trọng, gã cũng bắt chước cho hợp tình, hợp cảnh. Yến và Lai cùng đặt ly xuống bàn, vuốt lại áo. Phan vuốt tóc, đằng hắng hai cái tiếp, run giọng đọc hài thơ.

Ban đầu, Kha không mấy chú ý. *Thơ? Cái đó không giúp gì cho gã. Không làm gã no, không giúp gã lành*, nhưng gã không nỡ làm tác giả buồn nên giả vờ lắng tai, song kỳ thật, gã nghe bằng tai này thì tai kia làm vuột ra hết. Nhưng rồi đến câu thứ năm, gã bắt đầu để ý chút chút, cho đến khi Phan đọc đến câu:

Có ích gì đâu?

Không ai trò chuyện đôi câu

Đi làm về một mình thui thui...

Thì gã không sao dừng được nữa. Gã chớp mắt liên mấy cái, giả vờ hỉ mũi để ngăn xúc động dâng trào làm nghẹn cổ. Gã vịn về một góc khăn bàn và nhẹ nhẹ nuốt ực xót xa...

Bài thơ chấm dứt. Kha lặp lại một câu, giọng buồn rầu:

- *Một mình thui thui, một mình thui thui... thui thui... thiệt mà!*

- Dạ, cậu đó, anh Phan ảnh tưởng tượng đến lúc cậu một mình...

- Hay! Hay thiệt! Đọc lại đi cháu Phan! Đọc chậm chậm cho cậu nghe!

Giọng gã đàn ông âu yếm lạ thường. Phan sung sướng đọc lại, từ từ theo lời Kha. Khi thẳng bé đọc xong, Kha run run nói:

- Cảm ơn cháu Phan! Cảm ơn các cháu hết cả! Đây là dịp long trọng trong đời cậu.

Ba đứa nhỏ cũng cảm động không kém. Chúng không ngờ chúng thành công dễ dàng vậy: chúng đã làm cho cậu chúng, một người sống bên Nam Mỹ và Mạc Xây nhiều năm, có thể khóc vì một bài thơ lời lẽ ngây ngô, mộc mạc.

Nhưng chúng vốn rất chu đáo. Vì vậy, Phan hiểu rằng khi một người bị đắm tàu không có quần áo thay, người đó không muốn làm phiền kẻ khác, dù là người đó rất muốn được đi tắm. Phải đích thân mời, may ra:

- Thưa cậu, cậu tắm chứ?

- Tắm? Hay! Ý kiến hay lắm! Mà tắm ở đâu? Các cháu không bắt cậu xuống biển giờ này chứ? Nên nhớ là cậu sắp phải đi...

- Thưa cậu không. con muốn cậu được dễ chịu, cậu đừng ngại gì hết, nhà mình có phòng tắm. Tắm xong, cậu sẽ khỏe cho coi.

- Không cần lắm, hiện cậu rất khỏe.

- Con đã nói cậu đừng ngại mà. Cậu đã chịu bực bội từ khi chìm tàu. Với lại theo con nghĩ, sau một cuộc hành trình dài, người ta cần tắm: ai cũng vậy hết. Xin cậu đừng ngại...

- Không, cậu có ngại gì đâu. Cậu ưng tắm lắm chứ, ngại vì áo quần chìm hết tắm rồi lấy gì thay đây? Để thứ hai có tiền mua...

"Thiệt là tội cậu, nhưng mình có cách" - Phan nghĩ thầm và cất giọng sốt sắng:

Cậu khỏi lo: để con lấy quần áo ba cho cậu mặc tạm, không sao. Và con sẽ lấy cho cậu bộ com lê nữa, đừng cậu đi ra phố, con muốn cậu đàng hoàng.

- Áo quần ba con? Và bộ com lê?

Kha tươi ngay nét mặt, hỏi và huyết sáo, gật đầu tỏ ý rất hài lòng. Nhưng đúng lúc đó, con Minô từ gầm bàn lại sủa lên:

- Gấu! Gấu! Gấu! Gấu!...

Kha nghe như nó mắng mình: "Xấu, xấu" tức thì, Kha đổi ý liền:

- Thôi! Đừng, đừng lấy áo quần sạch của ba con, đừng lấy cả bộ com lê nữa.

Ba đưa cùng há hốc miệng ra như thể cậu chúng bị *ma làm*. Kha không để chúng gạn hỏi lôi thôi, vội trấn an:

- Nghe đây: cậu sẽ làm, vì chiều ý các cháu: nhưng cậu sẽ bận lại áo quần này. Tiện hơn.

Sự dè dặt quá đáng của cậu chúng làm hai đứa lớn hơi bực bội, nhưng Yến thì càng thấy quý mến cậu hơn. Nó xáng lại gần Kha, vuốt má gã một cái:

- Con thương cậu lắm!

Kha giữ bàn tay nhỏ bé, thơm tho của đứa trẻ trong tay, dịu dàng nói:

- Cậu cũng thương cháu lắm, Yến ơi!

Lai toan lớn tiếng bảo cậu phải mặc quần áo ba, nhưng Phan liếc em một

cái ngằm như nói: “Thôi, đừng ép cậu, để rồi liệu sau”. Lai làm theo anh, Phan bèn giả vờ hỏi:

- Cậu thích tắm thứ xà phòng mùi gì?

- Sao? Con hỏi gì?

- Con muốn hỏi cậu ưng tắm với xà phòng mùi thơm gì? Có hai thứ: thứ màu hồng thơm mùi hoa tươi, còn thứ màu xanh thì thơm như mùi phấn cạo râu của ba.

Kha do dự, thử giờ gã nào được tắm bằng xà phòng thơm đâu mà biết? Gã nói:

- Tùy ý các cháu. Các cháu ưng thứ nào thì cậu ưng theo thứ nấy.

- Em ưng cậu tắm thứ màu hồng, thứ đó giống mùi mẹ xài.

- Mùi đó đàn bà tắm. Con ưng cậu tắm thứ màu xanh.

Phan hóa giải:

- Thôi đừng cãi cọ. Lai đưa cậu lại tủ, lấy ra cả hai thứ để cậu lựa, tốt hơn.

Ai nấy đồng ý. Trong lúc Lai, Yến dắt Kha đi lấy xà phòng, Phan nhanh nhẹn chạy vào phòng ngủ ba mẹ, lấy một áo sơ mi trắng lớp và một quần đùi màu nâu, cả hai đều thẳng nếp, ngào ngạt mùi long não. Nó không quên bộ com lê xám thật đẹp, bộ mới nhất của ba. Cậu bé hài lòng thấy mình đã soạn xong, đem mặc vào phòng tắm mà ba người còn bàn cãi chưa quyết định xong. Nguyên do chậm trễ rất dễ hiểu: Lai phải vô phòng chúng lấy chìa khóa!

Bộ áo quần và bộ com lê Phan mặc phía sau cái móc khuất vào cánh cửa phòng tắm và chỉ khi đóng cửa lại, người ta mới thấy được: Kha không hay biết điều này.

Ba đứa trẻ cùng đi với gã đàn ông vào phòng tắm. Yến cầm viên xà phòng màu hồng cho cậu. Kha cố gắng để khỏi kêu lên vì phòng tắm gia đình này quá sức tưởng tượng của hẳn ta: bốn phía tường gắn gạch men màu ngọc thạch, bồn tắm cũng màu ngọc thạch, một tấm gương dày, thật to gắn ngay trước lavabô, mấy cái khăn bông trắng tinh, sạch sẽ. “Thiệt in như trong tuồng xi nê mà”, Kha lẩm bẫm một mình.

Hắn ngồi lên thành bồn tắm, nhìn tia nước từ vòi chảy ra (do Phan mở sẵn cho cậu) bằng đôi mắt thích thú. Nhưng rồi hẳn bỗng tỏ ý sốt ruột:

- Máy giờ rồi, cháu?

- Sao cậu lật đật vậy? Cậu cứ tắm cái đã, nào. Tắm cho khỏe rồi đi. Mới có 8 giờ...

Kha lưỡng lự giây lâu. Hẳn bị dăng co dữ dội: phòng tắm sang trọng, nước nóng bốc hơi đang chờ đợi, mùi xà bông thơm như hoa tươi cám dỗ... Còn khuôn mặt nhăn nhó của Ba Bụng đầy đe dọa. Sau cùng hẳn tặc lưỡi một cái bắt đầu và tháo dây giày.

Ba đưa cháu không muốn rời cậu, chúng chia nhau ngồi đứng xung quanh, song Kha làm cho chúng cụt hứng:

- Thôi chớ! Đi ra cho cậu tắm chớ!

Vậy là ba đưa tiu nghiu rút lui. Kha bèn gài cửa phòng hoàng trước khi cởi quần áo và - Trời ơi! Tận lúc ấy hẳn mới nhận thấy bộ comple và bộ áo quần như mời mọc hẳn. Thiệt đúng là chuột đói sa vô hủ gạo! Kha lấm bầm.

Bên ngoài, ba đứa nhỏ nghe một tiếng "ùm" thật to, rồi im lặng hoàn toàn.

- Cậu *lông rông* vô bồn tắm, vui quá hả?

- Tắm như vậy sướng thiệt chớ!

- Tao cá là lát nữa, cậu sẽ chịu bần bộ đồ ba cho coi. Không ai ưng bần đồ dơ sau khi tắm.

- Ủa, vậy đem vô rồi hả?

Phan vênh mặt lên, hách dịch nói:

- Chớ sao!

Đội nhiên, có tiếng hát như kèn bễ từ trong phòng tắm vọng ra, một khúc hát kỳ khôi, hay hay:

Cô gái bên bờ suối

Yêu tên tướng cướp núi

Thật là đám đuổi

Thật là dễ thương

Cuộc đời lên hương...

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương VII

Có tiếng chuông kêu. Cùng lúc ấy, tiếng hát cũng ngưng bật.

- Ai vậy chớ?

- Chắc bà Hải, mình ra nói không cần bà ấy nữa, đã có cậu Bích về rồi.

- Phải, không cần bà ấy.

Phan chạy đến cửa sờ nhà bếp, nghiêng mình ra... Cậu bé thấy, qua ánh đèn vàng vọt yếu ớt, hai bóng người song song đi vào nhà. Đúng là cha mẹ chúng về. Phan kêu to:

- Ba mẹ về!

Hai đứa nhỏ cũng reo lên. Chúng phóng như bay lên nhà trên, mở cửa, lao vào mình cha mẹ, ôm chặt hai người.

- Coi kìa! Các con không chào cậu Bích gì hết! Cậu về kìa!

Cậu Bích! Ba đứa ngỡ ngàng buông cha mẹ ra, ngẩng lên: trời ơi! Sừng sững trước mặt chúng một người đàn ông cao lớn, tóc nâu, da ngăm ngăm, dáng bộ lịch sự, quý phái, hai tay xách hai va ly nặng trĩu, vai mang máy ảnh, mình khoác ba đờ xuy màu tro, quần thẳng bờ ly, giày tây bóng người, răng và áo sơ mi cũng trắng và bóng như nhau. Cái cà vạt màu rượu chát nằm ngay ngắn giữa ngực áo, có điểm thêm mấy chấm trắng trang nhã... Ông ta cười thật tươi:

- Chào các cháu, cậu Bích của các cháu đây!

Phan dụi mắt hai ba lần, tưởng mình đang nằm mơ. Lai và Yến cùng tâm trạng như anh, chúng bối rối nhìn nhau, há miệng ra mà không lên tiếng.

- Đáng lẽ cậu về sớm hơn, nhưng tại ba mẹ cháu...

- Ba mẹ vô đến Sài gòn sáng nay, may sao trên tàu có một cô đi đón chồng về cùng chuyến với cậu cho ba mẹ biết là tàu cập bến Sài gòn lúc 8 giờ sáng nay, làm ba mẹ cuống lên, xe hỏa đến ga là lập tức kêu taxi ra bến tàu liền...

- Thật y như phim trinh thám: xe taxi vừa tới bến tàu thì cậu Bích đã lên xe hơi của người bạn sắp chạy, may làm sao cái xe hơi dờ chừng đề hoai

không nổ, nhờ vậy ba mẹ mới gặp cậu được, nếu không là hố rôi.

- Ôi chà! Mẹ giục taxi chạy như bay, ông tài xế la lên vầy chớ: "Có ông ngồi cạnh bà chớ nếu không tôi đã nghi là bà đi bắt ghen rồi đa".

Ba đứa trẻ há hốc miệng nghe hai người thi nhau nói, say sưa theo dõi chuyện *săn đuổi người về* cho đến nỗi quên điều trùng hợp vô lý: *hai ông cậu cùng có mặt tại nhà mình!*

- Các cháu có thấy ghê không? Cậu bị săn đuổi kỹ quá! Rồi ba mẹ các cháu bắt cậu ở lại Sài Gòn mất buổi sáng, chớ nếu không thì cậu đã về liền sau khi cái xe nổ đều, vì cậu nóng gặp các cháu...

Người đàn ông sang trọng buông hai va ly xuống giơ tay, song ông ta không được các cháu đáp ứng như ông tưởng. Chúng đứng lạng như bị chôn xuống đất trước mặt ba người. Cha chúng bắt đầu nổi nóng:

- Ủa, tụi bay làm sao vậy? Không mừng cậu bay hờ?

Mẹ chúng cũng bực mình không kém:

- Coi kìa! Phan! Lai! Yến! Các con sao vậy? Hay là ở nhà đã làm điều chi có lỗi rồi đó?

Người đàn ông sang trọng bênh lũ trẻ:

- Không đâu, em chắc các cháu giận chị em mình đó, bỏ chúng ở nhà...

- Vô lý! Chính chúng khuyến khích mẹ chúng với tôi đi đón cậu mà.

- Vậy thì chúng còn lạ, em đi vắng bảy năm ít ỏi gì. Để em từ từ làm quen với các cháu, không sao. Nào. Yến! Lại đây với cậu Bích đi!

Yến toan bước lại gần cậu, song. nó lại thôi, ngẩng lên nhìn mẹ, rụt rè hỏi:

- Mẹ ơi! Đây có đúng là cậu Bích không?

- Trời ơi! Con có điên không Yến?

Bà la lên và khi bà quay qua nhìn hai đứa lớn thì chúng cũng đang nhìn mẹ như muốn đặt câu hỏi như em chúng. Phan đánh bạo nói, giọng run run:

- Thưa mẹ, tụi con ngạc nhiên là vì... là vì hiện có cậu Bích trong nhà mình rồi.

- Ở nhà hiện giờ đã có một cậu Bích? Tụi bây làm tao đến phát điên lên, tao chẳng hiểu gì hết.

- Cậu Bích đó ở đâu? Sao không thấy? - Ba chúng cao giọng hỏi.

- Dạ, cậu đang tắm trong phòng tắm.

- Dạ, tụi con bắt cậu đi tắm, vì mình mấy cậu không được sạch, cậu nói cậu bị đấm tầu, cậu phải đi máy bay.

- Chúa ơi! Tôi chẳng hiểu gì sắt cả...

- Anh chị đừng làm các cháu sợ, để thông thả...

- Thông thả? Tôi chịu thôi, mặc anh em cậu đấy.

- Này cháu, các cháu có được lá thư cấp tốc của cậu không?

- Dạ thưa... có ạ!

Phan ngập ngừng trả lời, tránh dùng tiếng cậu.

- Thế cậu Bích đó ra làm sao?

- Thưa... Thưa...

Chúng không sao trả lời dứt khoát, hai người đàn ông nhìn nhau và người lạ lên lên tiếng trước:

- Cách tốt nhất là ta vào phòng tắm xem sao.

Hai người đàn ông sai những đến cửa phòng tắm, ông Niêm vặn quả nắm cửa nhưng cửa khóa bên trong. Chủ nhà la lên:

- Ông kia, mở cửa tức khắc, tại sao ông dám...

Im lặng trả lời ông. Đờ ông Niêm, ông chưa từng biết sợ ma, mà lần này bỗng dâm rờn rợn, nổi gai gốt khắp mình. Hai người đàn ông lại đứng sững nhìn nhau phân vân không biết tính sao. Bỗng "xoảng xoảng" mấy tiếng tiếp làm ông Niêm sức tỉnh, hét dựng lên:

- Bắt lấy nó! Mau! Kẻ gian đã đập vỡ cửa kính phòng tắm, thoát ra ngoài đó, mau lên!

Không đợi giục lần thứ hai, người đàn ông sang trọng quay lại, chạy bay ra cửa lớn trong lúc ông Niêm nổi gót theo sau, ông vừa thở vừa nói:

- Đúng là quân trộm! Đúng như tôi ngờ từ phút đầu.

Hai người chạy ra vườn và khuất trong bóng tối, ba đứa trẻ nép vào lòng mẹ, mặt xám ngoét, run rẩy toàn thân. Tim chúng đập thình thình trong lồng ngực, át cả tiếng chân rượt đuổi hai người.

Hai người đàn ông lục lạo từng bụi cây, tiếng sỏi dưới giày kêu rào rào...

- Tội nghiệp các con tôi!

Mẹ chúng cũng run không kém, kêu lên nho nhỏ.

Một lát sau, bốn mẹ con nghe tiếng ba chúng la lên:

- Thôi cậu Bích, hấn chạy xa rồi, tìm vô ích.

Hai người sóng đôi đi vào nhà, người nào cũng thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại. Ba đứa trẻ vẫn chưa hết run. Trông thấy con xám ngoét, ông Niêm nguôi giận, dịu giọng hỏi:

- Nào, các con nói rõ cho ba biết, tại sao con cho người lạ vào nhà?

- Thưa... thưa...

Phan và Lai ấp úng không thành tiếng. Yển bình tĩnh trước nhất, rụt rè:

- Thưa ba, tại con tưởng là cậu Bích về.

- Lạ Chúa, hấn dám giết các con lắm à! May quá...

Giọng bà mẹ tràn đầy lo sợ. Phan phản đối lời mẹ.

- Không đâu mẹ... Ông ta hiền lắm...

- Dạ, thật đó mẹ, cậu... ông ta rất dễ thương.

- Con dám cam đoan đó không phải là kẻ gian.

- Hừ, vậy thì hấn là người lương thiện chắc?

- Chắc chắn như vậy, thưa ba!

- Mấy người nghe xuôi tai không? Một người tự nhiên mà vô nhà người ta, dám xưng là cậu lũ trẻ, rồi vô phòng tắm đập vỡ kính, chạy trốn mà lại lương thiện!... Vậy mà bênh nũa chứ.

Phan bối rối:

- Thưa ba, thật vậy, ông ta không lấy gì hết. Ông ta còn bảo con khóa tủ buýp phê...

- Và đưa chìa khóa cho hấn giữ giùm, phải không?

Cha chúng cười nhạt, hỏi. Yển ngẩng cao đầu lên:

- Không! Ba lầm rồi: chính anh Phan định gọi ông ta cất giảm mà ông ta từ chối đó, ba ơi.

Ba người lớn mở to mắt. kinh ngạc nhìn nhau. Phan tưởng họ không tin, thêm:

- Thật vậy mà! Tụi con không dám nói dối đâu. Ông ta nói vậy nè: "Không! Các cháu phải giữ chứ không phải cậu", và ông ta còn bảo tụi con đem vô phòng ngủ cất và dặn đừng cho ông biết cất chỗ nào, chỉ có ba đứa con biết thôi.

Người lạ phì cười.

- Thế các cháu làm sao?

- Thừa (vẫn tránh tiếng cậu, Phan trả lời) cháu cất xong. cháu đi ra và mới nói: “xong rồi, cháu cất ở...” thì ông ta ngăn lại, la lên: "Không cần nói rõ cất ở đâu. Cậu không muốn biết điều này". Đó, ba mẹ coi...

Người khách sang trọng cười vui vẻ:

- Câu chuyện khá ly kỳ, anh chị thấy không?

- Ly kỳ thật! - ông Niêm nói - Còn gì nữa, kể hết ra coi. Chuyện vui đấy!

- Ông ấy đi mua quà cho tụi con. Ông ấy nói là bị đắm tàu nên bao nhiêu đồ đạc, quà và tiền mất hết... nhưng ông ấy muốn tụi con vui...

- Vậy tiền đâu mà mua quà cho các con. Hẳn nói là hẳn bị đắm tàu mà!

- Dạ, chính tụi con cho ông ấy mượn tiền mua.

- Trời ơi! - Bà mẹ bừng đầu, kêu lên - các con lấy tiền chợ của mẹ đưa phải không?

- Không đâu. Đòi nào các con lại dám làm điều đó. Tiền chợ mẹ đưa là để đi chợ chứ đâu phải để mua quà? Chúng con dùng tiền con heo đất cơ.

- Thiệt hết nước nói! Sao bây không lấy hết áo quần đồ đạc trong nhà đưa cho hẳn luôn thế?

- Dạ, có, con đưa bộ com lê và áo quần ba cho ông ấy mượn nhưng ông ta không chịu...

Bà mẹ không nói gì, đứng lên vội vàng chạy vào phòng và chỉ nháy mắt bà la vọng ra:

- Không lấy mà trong tủ mất đi một bộ, bộ mới nhất của ba bay. Con với cái như thế đấy! Hèn chi mà tôi sốt ruột quá chừng...

- Sao? Mất bộ com lê của tôi rồi, hử?

- Dạ, không phải ông ta lấy, chính con lén đem vô phòng tắm khi ông ta từ chối, vì con không muốn sau khi tắm rửa sạch sẽ mà cậu lại mặc áo quần dơ...

Câu chuyện càng lúc càng rắc rối, buồn cười. Nhìn dáng bộ khổ sở của ba đứa trẻ người khách lạ thương hại, chen vào:

- Kể ra, chúng đâu biết hẳn là người lạ? Chúng làm thế chỉ vì thương cậu Bích, phải không các cháu?

Yến bật khóc rấm rức vì ông khách thông cảm chúng hơn cha mẹ. Hai đứa

lớn gật đầu, đưa mặt nhìn khách, tỏ ý cảm ơn.

- Nghe đây: Phan chạy vòng ra vườn, trèo lên cửa sổ, chui vô phòng tắm coi thử xem sao. Cần thận kéo mảnh gương cắt da, nghe con. Chấn chấn là bộ com lê mọc cánh rồi đó, nhưng phải vô mở cửa chó không lẽ đứng đây bàn tán hoài, vô ích. Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, ba không mắng các con đâu.

Phan riu tíu làm theo lời ba không dám nói tiếng nào bên vực ông cậu giả nữa và hơi vững lòng vì câu cuối của cha.

Trong nhà, mọi người đứng trước phòng tắm, kiên nhẫn chờ kết quả.

Phan lục đục khá lâu rồi hét loáng lên:

- Ba ba! Lại coi nè: bộ com lê còn nguyên, cả sơ mi với quần... Đó! Con nói ông ấy không phải kẻ gian mà!

Quá mừng rỡ vì chứng tỏ được là *người cậu giả* lương thiện, Phan quên cả mở cửa cho mọi người.

Bên ngoài, hai em nó cũng mong không kém. Dù biết rõ người chúng đã trò chuyện, ăn uống, đùa giỡn suốt ngày nay không phải là cậu mình, chúng đã gửi rất nhiều tình cảm chân thành cho gã - ngay cả bài thơ tâm huyết - nên chúng rất đau xót nếu biết hẳn không lương thiện.

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương VIII

Hơi thở hỗn hển, đầu tóc nước chảy ròng ròng, nút áo chưa gài kịp, Kha cầm đầu chạy biển, vừa đụng đầu Bụng, hấn quát to.

- Chạy mau, chết giờ đa!

Không hỏi nửa lời, Bụng ta ôm bụng chạy theo Kha. Đến góc đường Phước Hải, hấn ngó ngoái lại phía sau không thấy ai rượt theo nữa. Kha chậm chân lại để gài nút và dây nịt, sau đó hai người đổ ra Nhà Thờ, đến Ngã Sáu rồi đi thẳng xuống biển. Lần này chúng thông thả như đôi bạn dạo mát sau bữa ăn chiều. Không ai bảo ai, họ cùng tiến đến, ngồi lên cái ghế đá nghỉ cho đỡ mệt. Vừa mới hơi lại hồn, Bụng đã hỏi dồn Kha:

- Sao vậy chớ? Kể lại đầu đuôi nghe coi? Sao đầu tóc mà ướt mềm như là mới tắm ra vậy, hở?

- Thì tắm chứ sao! Đã thấy rõ ràng mà còn hỏi.

Kha trả lời trống trơn, không thềm xưng em cũng chẳng kêu *Đại ca* chi hết.

- Chà! Bánh dử! Trả lời *Anh Hai* mà kiêu đó hả? Tao đứng ngoài trời canh cho mà tắm hả? Tao làm đây tứ cho mà chắc? Muốn làm cha tao hả?

Bụng gặng lại, mắt lòng sòng sọc. Kha cũng không vừa, mai mỉa:

- Canh cho tôi! Canh mà người ta vô nhà anh không hay biết gì hết vậy à? Nếu tôi không lanh có phải họ chụp đầu tôi rồi không? Anh ưng tôi vô tù phải không?

- Ủa, người lớn về thiệt sao mà?

- Bộ tôi nói chơi chắc? Ba người luôn. Cho anh hay. Anh canh kiểu gì vậy chớ? Hay là anh muốn hại thằng này?

- Tầm bậy! Hại mà để làm cái gì? Tao thềm thuốc quá, chạy lại cái quá chỗ góc đường mua vài điếu, ai ngờ đâu... Thiệt mà, tao đi có nửa phút chớ mấy... Họ đi ngã gì mà lẹ quá vậy cà?

Trông nét mặt hằm hằm của Kha, Bụng gãi gãi cái đầu sói của mình, cười cười làm lành, nhưng Kha vô còn cay cú lắm, bĩu môi:

- Anh muốn biết họ vô ngã nào thì chạy lại nhà hỏi họ là biết liền...
- Thôi mà em! Tao quả có sơ xuất chút chút mà thôi, bỏ qua đi em...
- Bỏ qua... bỏ qua... hừ! Nếu thằng này vô tù thì ai nuôi cơm đây? Nói dễ nghe quá!
- Thì tao đã xin lỗi mày rồi đó cần nhân hoài - - Bụng đói giọng - Dầu sao, mình cũng thoát được rồi mà. Này, em Kha. Được bao nhiêu tiền?
- Tiền bạc gì? - Kha cộc lốc nói.
- Coi! Thì hồi trưa mày ra. Tao thấy túi quần mày còm cộm, tao nghĩ là bọn tiền, mà không đi nữa thì chắc cũng có vài món nho nhỏ chớ? Không lẽ hai đứa bỏ công cả ngày trời rồi mà chịu tuột dù sao?
- Kha vẫn không mở miệng. Bụng hết kiên nhẫn nổi, la lên:
- Sao? Sao mày không nói gì hết vậy? Mày tưởng tao đui không thấy chắc? Hay là mày tính để *ăn lẻ* một mình? Nói đại ra coi.
- Kha như chợt tỉnh:
- Có tiền chớ sao, mà tại anh không hỏi rõ: ai biết đâu mà trả lời. Có tiền thiệt, mà tiền tụi nhỏ đưa cho tôi, chớ không phải là tiền tôi ăn cắp.
- “Tiền nào không là tiền, cái thằng ngốc này”. Bụng nghĩ thầm và đôi giận làm vui, đon đả:
- Thiệt anh phục lẩn em. Em nói làm sao mà tui nó chịu đưa tiền cho em, hay thiệt! Số dách thiệt!
- Kha liền cải chính:
- Anh lầm rồi! Tui nó đưa tiền để tôi đi mua đồ này kia cho tui nó chớ đâu phải đưa cho mình xài?
- Bụng rưng rờ ngồi lặng đi một giây. Kha thản nhiên nói tiếp:
- Cho nên tôi mua búp bê cho tui nó...
- Thôi đừng dài dòng, tao hỏi thiệt mày: mày mua con búp bê bao nhiêu? Con chó hết bao nhiêu? Còn lại bao nhiêu? Đưa ra đây: chia hai xài cho rồi, mệt lắm, đừng cãi cọt lồi thôi.
- Ai nói với anh tôi mua con chó? Nghe đây nè: không tốn một xu con, hiểu không? Tụi nó đưa tôi 2350\$, tôi mua con búp bê 1100\$, đi xe 40\$, vị chi là 1140\$, còn lại 1210\$ cả thấy... con chó thì tôi bắt ngoài đường...
- Ba Bụng làm một con tính nhẩm rất nhanh, nói liền:

- Vậy thì anh em mình mỗi đứa được 600\$ xài đỡ.

Kha trợn mắt:

- Anh nói gì vậy? Tiền đâu mà mỗi đứa 600\$? Tiền của con nít mà anh tính biểu tôi ăn lương nữa sao?

- Vậy chớ mày tính làm gì tiền đó? Để cúng chùa hả?

- Không, không có cúng kiến gì hết. Tôi trả lại tụi nó rồi. Anh không tin thì anh lục túi tôi đi: có đồng nào anh cứ lấy. Tôi không có thèm nói gian đâu.

Ba Bụng há miệng toan kêu mà không thành tiếng. Gã gần muốn ngã gục xuống ghế đá vì thất vọng. Trời ơi! Nghĩa đệ của Ba Bụng đã hành động như học trò Đức Khổng Tử bên Tàu. Uống công thu nạp quá đi, trời đất ơi! Hăn không cần lục xét làm chi, ngó bộ mặt Kha là biết rồi, vả lại, túi Kha bây giờ lép xẹp! Tuy vậy, Bụng muốn dò xem ý tứ thẳng em kết nghĩa ra sao:

- Tao thiệt lạ lùng, không hiểu mày làm vậy để làm chi? Có lợi lộc gì đâu?

- Anh đừng hỏi...

Bụng cúi lên bất ngờ:

- Tao có quyền hỏi. Tao mất nhiều thì giờ vì mày... mày phải giải thích.

Kha cười buồn:

- Tôi không có ý nói là anh không có quyền hỏi: tôi muốn nói là anh đừng hỏi vô ích, vì chính tôi, tôi cũng không hiểu tại sao tôi làm vậy, như thế là có mạ nhập vô mình tôi, xui khiến vậy, anh Ba à!

Bụng không ngờ chút nào về những lời thành thật của Kha, nhưng cố vớt vát:

- Nhà đó có gì tốt không?

- Thiếu gì, anh. Thấy bắt mê. Đồ xưa. đồ bằng bạc, bằng đồng đủ thứ...

Bụng rên rỉ:

- Trời ơi! Trời ơi! Thiệt mày hại tao...

Kha thông thả lấy cái lược trong túi chải đầu, rồi hỏi:

- Tôi hại anh hồi nào đâu? Cho anh hay tôi phải đập cửa kiếng phòng tắm mà nhảy ra, chảy máu tay đây nè. Mà đến nông nổi này là tại ai, anh nói coi!

- Tại tao chắc?

- Chớ gì nữa! Tôi hỏi anh đây: tôi có ưng vô không? Không! Chính anh một hai bắt tôi vô mà, anh nhớ lại coi? Anh còn trách móc nổi gì?

Ba Bụng nghẹn họng, không cãi được, dịu giọng:

- Thôi bỏ qua đi em. Anh em mình đi kiếm cái gì nhậu đỡ, anh còn chút đỉnh tiền đây, không sao. Rồi sẽ tính cách khác, đừng lo.

Hai người khoác tay nhau bước đi, thân mật. Được ba bước, Kha bỗng đổi ý:

- Anh Ba ơi! Có lẽ chúng ta nên chia tay thì hơn...

- Hả? Em nói gì bậy bạ vậy? Sao lại chia tay nhau? Sao lại chia tay?

- Tại vì tôi xét thấy không thể... như anh được

- Ai nói vậy? Ở đời không có gì khó hết, ăn thua là mình phải cố gắng, thử...

- Thì thử rồi đó mà không được, cố gắng vô ích...

- Đừng lo, anh sẽ giúp em... Mà giận dai quá. Tao xin lỗi rồi mà...

- Cảm ơn anh Ba, không được đâu. Tôi biết là không được, anh Ba à!

- Kha! Mà có được tỉnh táo không? - Ba Bụng nhìn kỹ vào mặt bạn, lo lắng hỏi - Tao nghĩ là mày sợ quá, mất hồn chớ gì?

- Không, tôi rất tỉnh táo, tôi hết sợ rồi. Chưa khi nào tôi tỉnh táo như tối nay. Anh Ba ơi! Tha lỗi cho tôi! Anh phải hiểu giùm tôi...

- Hiểu cái cốc khô! Thôi đừng giở giọng tiểu thuyết ba xu. Nghe lời tao rồi sau này làm ăn khá. Tao sẽ đi Sài gòn với mày một chuyến cho biết với người ta, trong đó vui lắm. Cái gì tao đã hứa là tao giữ lời. Thế nào tao cũng đưa mày đi Sài gòn. Bộ mày hết ham đi Sài gòn rồi sao? Em Kha...

Bụng tưởng là đem cái mời Sài gòn ra thì Kha sẽ xiêu lòng. nào ngờ Kha phản ứng khác hẳn Bụng tưởng. Giọng buồn rầu, Kha nói:

- Dạ, tôi hết ham đi Sài gòn rồi, anh Ba à!

Ba Bụng xung thiên nộ khí, hét lên:

- Còn lời thề trung thành cho tới chết, mày tính sao? Trung thành vậy đó hả? Chưa gì mày đã tính bỏ tao...

Kha cúi đầu yên lặng. Bụng tấn công tiếp:

- Con người ta ở đời chỉ có chữ Tín là đáng trọng. Mày quên câu *quân tử nhất ngôn* sao? Như vậy thì còn nên người sao được?

Kha năn nĩ:

- Anh Ba! Tôi biết là tôi sai lời, không trọng chữ Tín với anh, anh tha lỗi cho tôi. Tôi cũng không muốn làm người quân tử. Thà làm một người thường thường mà... Tôi không bỏ anh đâu, sau này, anh cần gì tôi sẽ giúp anh, mà giúp trong công việc khác kìa... chớ còn... Thật đó, anh Ba! Không được, thà tôi nghèo đói, thà tôi... Xin lỗi anh Ba...

Ba Bụng nghe rưng rưng trong lòng. Lần thứ nhất hăn xúc động vì những lời lẽ chân thành của đàn em: nhìn kỹ mặt Kha, hăn biết khó mà lay chuyển nổi ý định của Kha, cái môi Sài gòn, chữ Tín đều vô hiệu lực. Kha có lý, hăn không có quyền lôi thêm một kẻ khác xuống bùn nơ. Mình hăn đủ rồi... Ba Bụng cất giọng buồn bã:

- Em Kha! Em nói phải! Anh không ép em đâu. Nghề ăn trộm có tốt lành gì, chẳng qua...

Im bật nửa chừng, Bụng ho khan năm sáu tiếng. Hăn có tật hể xúc động là ho khan. Kha ái ngại nhìn Bụng, hỏi nhỏ nhỏ:

- Anh Ba! Anh không giận em chớ? Anh hiểu cho em chớ?

- Không đâu. Qua rất phục em. Qua rất hiểu em!

Hai người chia tay. Ba Bụng đi không muốn nổi. Còn Kha? Kha cũng buồn chút chút - Có cuộc chia tay nào mà không một chút bụi ngùi? - Nhưng chỉ năm phút sau là Kha vui lại ngay. Vì hăn nghĩ đến những khuôn mặt sáng ngời xinh đẹp của ba đứa trẻ, nhất là nhớ câu chúng nói về hăn lúc chiều: "Cậu không có tướng như vậy! Cậu chỉ có vẻ buồn buồn, cậu dễ thương mà".

"Cậu dễ thương" - Kha thốt lên nhỏ nhỏ. Phải, từ nay Kha sẽ cố gắng để được dễ thương, tuy gã không được cái diễm phúc có những đứa cháu dễ thương như vậy.

À! Mà biết chừng đâu? Có một ngày kia, tu tỉnh làm ăn đàng hoàng, gã sẽ mạnh bạo gõ cửa nhà ba đứa - dĩ nhiên lựa lúc cha mẹ chúng vắng nhà - vô thăm mà nói: "ông cậu giả của các cháu đây!" cùng với rất nhiều quà dưới nách.

Biết chừng, có một ngày gã dám đối mặt với người lớn cũng nên. Nghĩ đến đây, Kha bất giác cười khan lên, vui vẻ. Gã tự hứa sẽ bằng mọi cách trở nên người lương thiện, và coi cho được khuôn mặt cậu ruột lũ trẻ thử ra sao.

Kha cất giọng rè rè hát:

Có một con quý dễ thương

Nó mới hồi hương...

Minh Quân
Khi Ông Cậu Quý Bị Đắm Tàu
Chương IX

Gia đình ông Niêm họp ngay tại phòng khách bàn tán về kẻ lạ mặt cho đến khuya. Được khuyến khích, ba đứa thi nhau kể lại câu chuyện từ đầu, không bỏ sót một chi tiết nhỏ. Một điều làm cho ba người lớn cảm động là trong phòng tắm, ngoài bộ com-lê còn mới nguyên và sơ mi, quần đùi, kẻ lạ mặt còn để lại số tiền 1210\$ vào túi áo com lê của gia chủ. Điều này, đánh tan cái giả thuyết hăn ta không thấy bộ com-lê của ông Niêm (ban đầu, ông nhất định cho rằng hăn quá sợ hãi hay không kịp thấy, chớ không lý gì mà một tên kiết xác vô nhà người ta rồi lại ra không, không vơ vét chút gì, vô lý quá).

Ông cậu quý thì lẩm bẩm:

- Thật là một người đặc biệt. Em ao ước thấy mặt hăn quá!

Bà mẹ, dù đã yên lòng, thấy không suy suyển chút gì trong nhà, nhưng vẫn không ngớt thở dài trong khi ôm chặt cả ba con trong hai vòng tay che chở âu yếm như thể chúng vừa vượt biển giữa phong ba hay thoát khỏi nạn tà trời. Thỉnh thoảng, bà kêu lên:

- Thật là có phúc, thật may mắn quá!

Người cha, trước sau vẫn không chịu nhận kẻ lạ mặt là người lương thiện. Điều này tổn thương đến các con không ít. Duy ông cậu tỏ ra tế nhị hơn anh rể, ông ta không mạt sát kẻ lạ mặt, chịu khó nghe chúng kể chuyện với tất cả sự bao dung, rộng lượng. Vì vậy chúng được an ủi và tin tưởng phần nào.

Mỗi lần, ba đứa đề cập đến kẻ lạ mặt bằng giọng nồng nhiệt, về sự thật thà của hăn, cậu Bích đều tỏ ra đồng ý... một nửa. Vì theo cậu, hăn ta chưa mất hăn lương tri. Cậu còn nói thêm:

- Cậu tin rằng hăn sẽ trở nên người lương thiện.

- Cậu ơi! Cậu có tin là ông ta trở lại không?
- Không đâu... ông ta không dám trở lại đâu, nhưng cậu tin là ông ta nhớ các con.

Yến rất hài lòng thấy cậu mình không gọi hấn mà gọi là ông ta như mình. Cô bé ngồi trên đầu gối cậu, thở dài:

- Tội nghiệp! Con thương ông ta lắm, cậu ạ!
- Cậu cũng thương. Một người như vậy rất dễ thương.
- Con muốn gặp ông ta. Cậu tin là không bao giờ ông ta trở lại đây sao?
- Hiện giờ thì chưa, nhưng sẽ có một ngày nào đó...

Nhờ cậu Bích trấn an, chúng nguôi đi chút đỉnh - Thật ra ta khó mà bình tĩnh được khi biết rằng kẻ mà ta nhận là cậu lại đập vỡ cửa kính, chạy trốn như một kẻ trộm trong bóng tối của khu vườn. Tuy nhiên, điều đáng kể là chúng được có một ông cậu khác, *ông cậu thật* thay vào tức khắc, mà ông cậu này lại thơm tho, sạch sẽ, rộng lượng nữa. Thật ba đứa trẻ không ao ước gì hơn.

Cậu Bích thật, sau khi đưa quà cho anh chị, gọi các cháu lại gần đưa cho mỗi đứa những thứ quà bất ngờ, vừa ý: hai cái lều cắm trại của Hương đạo cho hai cháu trai. Một cái vòng đeo tay thật đẹp cho cháu gái.

- Chà! Móng tay và quần áo cậu thật sạch sẽ! Cậu khác ông ta chỗ đó...
- Ông ta dễ thương, chỉ phải cái ở dơ và...
- Gấu, gấu, gấu...

Minô ngủ quên từ chập tối, tự trình diện trước người lớn. Con vật mới xinh xẻo làm sao. Ba người lớn làm một tính nhẩm thì thấy số tiền 114\$ không đủ để mua cả búp bê "Bella" lẫn chó Minô.

Ông Niêm bảo mọi người:

- Con vật này dám là của ăn trộm lắm đó nghe.
- Ba đứa con cùng nhẩy nhồm lên như thể bị kiến đốt:
- Con không tin! Ông ấy mua tận dưới Cầu Đá đó!

- Con cũng không tin!
 - Không đâu ba, ba đừng nghi oan, phải tội chết.
 - Trong lúc chưa có chứng cứ rõ ràng, ta không nên nghĩ xấu cho người khác, anh ạ.
- Cậu Bích nhìn anh rẽ bằng khoe mắt tinh nghịch nói, ông Niêm cười xòa:
- Thôi được tôi hãy tạm đồng ý với cậu cháu các người cho đến khi nào các người sáng mắt ra.

* * *

Minô thật thông minh, lại ngoan nữa chớ. Mọi người đều hài lòng về nó. Một tuần lễ trôi qua, một tuần thật êm đẹp, vui vẻ. Câu chuyện động trời về ông cậu giả đã nguôi ngoai trong lòng lũ nhỏ. Cậu Bích và các cháu không rời nhau nửa bước, cho cả đến giấc ngủ, giờ ăn.

Một buổi chiều, cậu Bích dạy lũ trẻ và Minô làm xiếc ngoài vườn, trên thảm cỏ. Cậu là giám đốc còn ba đứa nhỏ với Minô hợp lại làm bộ tư diễn viên. Minô nhanh nhẹn lắm, bắt chước y như người, hể cậu Bích hô to:

- Phi mau!

Tức thì nó phi y như ba đứa cháu của cậu. Và khi cậu hô to:

- Đứng lên!

Tức thì nó đứng dừng lại, giơ hai chân trước lên, y hệt con ngựa trên sân đang biểu diễn. Mà trong tư thế này, nom nó lại trội hơn ba con *ngựa người* nhiều lắm.

Ông giám đốc bèn hoan hô chúng và khán giả - tức bà mẹ ba đứa trẻ đang loay hoay dọn bàn ăn gần đấy - cũng vỗ tay tán thưởng. Số là chiều nay, bà nẩy ra sáng kiến dọn bữa ngoài trời cho mát. Đoàn xiếc đôi trò, *ông Giám đốc* ra lệnh sang môn cỡi ngựa, bốn đứa sắp hàng lại...

Nhưng đúng lúc đó, ông Niêm về. Ông la lên bằng giọng vui vẻ khác

thường:

- Chào quý vị, tôi mang về cho quý vị một tin vui.

- Tin gì đó, ba?

Ba đưa nhỏ nhao nhao hỏi. Cha chúng giờ cao tở “Khánh Hoà Thời Báo” lên, nheo mắt với cậu Bích, giọng ồm ờ:

- Tôi thắng cậu rồi đó, Bích ơi!

Tất cả im lặng, cả mẹ chúng cũng ngưng tay. Bấy giờ cha mới trịnh trọng, hắng giọng hai lần tiếp, đọc to mục "Từ Thành xuống chợ" cho tất cả lũ con thường lăm:

"Hôm thứ bảy, 4/10 khoảng 12 giờ trưa, chúng tôi bị mất con chó xù xinh đẹp, lông màu nâu, chân thấp, giống chó Nhật lai. Theo lời vài người láng giềng thì có một người đàn ông ôm ồm, cao cao, đã dùng một sợi dây tròng cổ nó, bắt đi. Ai biết con vật ở đâu, chúng tôi xin hậu tạ. Hoặc cô bác nào lăm, xin cho biết, chúng tôi xin hoàn tiền lại và bồi thường thêm phí tổn. Xin liên lạc địa chỉ số... đường Hồng Bàng, Xóm Mới, hay điện thoại số 90.706. Muôn vàn cảm tạ.

Võ Đình Văn”

Khi ông Niêm dứt lời, bầu không khí bỗng như ngưng đọng lại. Một sự im lặng nặng nề vây phủ mọi người, mấy người lớn nhìn nhau, còn lũ trẻ thì cúi đầu buồn bã.

Một lúc sau, Yến lên tiếng trước:

- Có đúng con Minô không ba?

- Chớ còn ai vô đó nữa, hờ con!

- Nhưng ai buộc mình phải trả lại?

- Phải! Mình có bắt trộm nó đâu? Mình xí được mà!

Cha chúng gạt phắt lời các con:

- Đúng, chúng ta không ăn trộm con vật, nhưng chúng ta đã chấp nhận chứa nó. Phải trả lại cho chủ nó, chẳng có gì phải bàn cãi hết. Để ba đi gọi điện thoại ngay bây giờ.

Miệng nói, chân ông bước vào nhà. Cậu Bích liền chạy theo, gọi giật ông lại:

- Anh để em lo cho.

Ba đứa nhỏ rầu rĩ đứng nhìn nhau. Mẹ chúng cũng lộ vẻ lo lắng. Cha chúng thì nghiêm nghị khác thường. Ông tránh nhìn sáu con mắt đầy van vỉ của ba đứa con yêu, se sẽ thở dài.

Biết rằng khó mà lay chuyển nổi quyết định của cha, chúng kéo nhau lại ngồi trên bãi cỏ, vuốt ve con vật thân yêu. Chúng cố gắng để khỏi bật khóc, nhưng cuối cùng nước mắt tuôn dài, lặng lẽ trên má chúng. Cha mẹ chúng phải quay đi phía khác. Bỗng, ba đứa không cầm giữ nữa, khóc nức lên. Cùng một lúc cậu Bích từ trong nhà chạy bay ra.

- Sao? Em có gặp người chủ chó?

- Dạ có. Mọi việc được dàn xếp ổn thỏa cả.

Cậu quay sang con chó, kêu lên:

- Minô đến đây! Đến đây và cúi chào quý vị, coi nào!

Con Minô làm theo lời cậu Bích. Cậu lại bảo nó:

- Bắt tay từng người một, coi nào!

Minô tuân lệnh lần nữa. Ba đứa nhỏ, khi nắm cái chân nhỏ nhắn của Minô đều như không muốn buông ra, chúng thì thăm qua màn nước mắt:

- Vĩnh biệt Minô!

- Kìa, sao lại vĩnh biệt? Nó chào ra mắt các tiểu chủ đó, các cháu ạ!

- Tiểu chủ? Tụi con đâu phải là chủ của nó? Cậu sắp đem trả cho chủ nó mà.

Giọng rầu rĩ, Phan bảo cậu. Cậu Bích cười thật tươi, nụ cười y như lần đầu cậu xách hai va ly trĩu nặng vào nhà:

- Nghe đây quý vị: cậu của quý vị đã năn nỉ với chủ nó hết lời, và hiện ông ta rất vui lòng nhường nó lại cho các con, vì ông ta cũng mến các con. Và lại, ông ta cũng còn một chú chó y như vậy, anh của Minô đó. Sao? Quý vị hài lòng chớ?

Yến nhào đại tới, ôm cứng lấy cậu, kêu lên:

- Cậu thật dễ thương!

- Ông cậu nào cũng dễ thương hết, cháu ơi!

Cậu Bích nheo mắt với anh rể, cười khúc khích bảo cháu. Bà mẹ lại thở phào một tiếng, kêu lên:

- Thật may mắn!

Phan và Lai cũng túm áo cậu tỏ vẻ sung sướng. Ba chúng bảo:

- Ủa, tụi bay không cảm ơn cậu hay sao.

- Cảm ơn cậu.

Ba đứa đồng thanh nói. Sáu con mắt của ba đứa cháu lại sáng rực lên, ba nụ cười tươi tắn cũng nở ra, tuy ngấn nước mắt chưa khô hẳn.

Bỗng nhiên, Yến ngẩng đầu lên hỏi cậu:

- Con chó này mắc lắm, cậu phải trả bao nhiêu đó cậu?

- Đừng nói đến tiền bạc. Cậu chỉ muốn các cháu vui thôi!

Đừng nói đến tiền bạc, cậu chỉ muốn các cháu vui thôi! Cậu chúng vô tình lặp lại một câu mà gã đàn ông lạ mặt đã nói với chúng hôm nào! Thật đúng như lời cậu Bích: ông cậu nào cũng dễ thương hết, giả hay thật... cũng dễ thương...

* * *

Trong lúc ba đứa nghĩ đến Kha, gã ta cũng đang nhớ đến chúng và lẩm bẩm: không biết tấm kiếng phòng tắm giá bao nhiêu? Nếu ta không làm bể của họ - hay làm bể mà giờ có đủ tiền, ta sẽ đem trả để có dịp thăm chúng xem sao? Và hẳn tự hện: sẽ có một ngày...

MINH QUÂN

Sài Gòn 5 - 12 - 73

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vũ.

Đánh máy: HanAn

Nguồn: Nhà Xuất Bản Văn Nghệ (1997)

HanAn - VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct. Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 9 năm 2010